

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนว
ทฤษฎีการสร้างความรู้

โดย
นายเทิดศักดิ์ เป็ดทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนว
ทฤษฎีการสร้างความรู้

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

A DEVELOPMENT OF THAI GRAMMATICAL LEARNING ACHIEVEMENT ON
SENTENCES OF GRADE 8 STUDENTS USING RM3S BASED ON
CONSTRUCTIVISM THEORY

By
MR. Thoetsak PETTHONG

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (TEACHING THAI LANGUAGE)
Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2018
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

57255301 : การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : ประโยค / RM3S / ทฤษฎีการสร้างความรู้ คอนสตรัคติวิซึม

นาย เทิดศักดิ์ เป็ดทอง: การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มีชัย เอี่ยมจินดา

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพมงคลรังษี อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 37 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้เรื่องประโยค 2) แบบทดสอบ ก่อนการทำการทดลอง (pretest) และหลังการทำการทดลอง (posttest) เรื่องประโยค 3) แบบสอบถามความคิดเห็น ของนักเรียนที่มีต่อการเรียน เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สถิติทดสอบแบบที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้าง ความรู้ โดยภาพรวมทั้งหมดมีระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมากที่สุด

57255301 : Major (TEACHING THAI LANGUAGE)

Keyword : SENTENCE / RM3S / CONSTRUCTIVISM THEORY

MR. THOETSAK PETTHONG : A DEVELOPMENT OF THAI GRAMMATICAL LEARNING ACHIEVEMENT ON SENTENCES OF GRADE 8 STUDENTS USING RM3S BASED ON CONSTRUCTIVISM THEORY THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR MEECHAI IAMJINDA, Ph.D.

The purpose of this experimental research were to 1) To compare the achievement before and after learning Thai grammatical learning on sentences of grade 8 students using RM3S based on constructivism theory. 2) To study students' opinions on Thai grammatical learning on sentences of grade 8 students using RM3S based on constructivism theory. The sample group studies used in this study were 37 of grade 8 student from Thepmongkhonrangsri School Amphoe Mueang Kanchanaburi under The Secondary Education Service Area Office 8. In the second semester of academic year 2017. Derived from simple random sampling. By use the classroom as a random unit. The instrument of this research were 1) Learning sentence management plan using RM3S based on constructivism theory 2) Pre-test and post-test of sentence 3) Student Feedback Questionnaire to study sentence by using RM3S based on constructivism theory. Data were analyzed by using the statistics of mean, standard deviation and t-test Dependent

Research finding were as: 1) Achievement on sentences of grade 8 students using RM3S based on constructivism theory. After learning. Were higher more than before that significant in statistic at .05 level. 2) The opinions of grade 8 students for thai grammatical learning on sentence by using RM3S based on constructivism theory were the most agreeable.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้เล่มนี้สำเร็จล่วงได้ด้วยคามอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มีชัย เอี่ยมจินดา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวรี ญาณปริชาเศรษฐ และอาจารย์ ดร.ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำ คำปรึกษา และข้อเสนอแนะต่างๆ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรภัสสร อินทรบำรุง ประธานกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรตี ปรีชาปัญญากุล ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นของวิทยานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน อาจารย์ มาณี ปรักมานนท์ ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ กาญจนบุรี อำเภอบางม่วง จังหวัดกาญจนบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 8 ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา และอาจารย์สรินนา รักอนันต์ชัย ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนนवलนรดิศวิทยาควม รังมั่งคณาภิเษก เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลที่กรุณาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องของ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้บริหาร ครู และขอขอบคุณนักเรียน โรงเรียนเทพมงคลรังษี ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้เครื่องมือ ขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านที่คอยให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ คอยสนับสนุนเป็นกำลังใจในการทำงานทุกอย่าง ด้วยความเอาใจใส่ด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จล่วงได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ ครู อาจารย์ทุกท่านที่สั่งสอนให้ความรู้และวิชาการต่างๆ แก่ผู้วิจัย มาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน และที่สำคัญขอกราบขอบพระคุณ คุณปู่ คุณย่า บิดา และมารดาที่ได้เลี้ยงดูอบรมสั่งสอน และส่งเสริมในทุกๆ ด้าน อีกทั้งชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตที่ดีงามแก่ผู้วิจัย คุณค่า และคุณประโยชน์ที่เกิดจากงานวิจัยเล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่ทุกท่านที่กล่าวถึงด้วยความรักยิ่ง

เทิดศักดิ์ เป็ดทอง

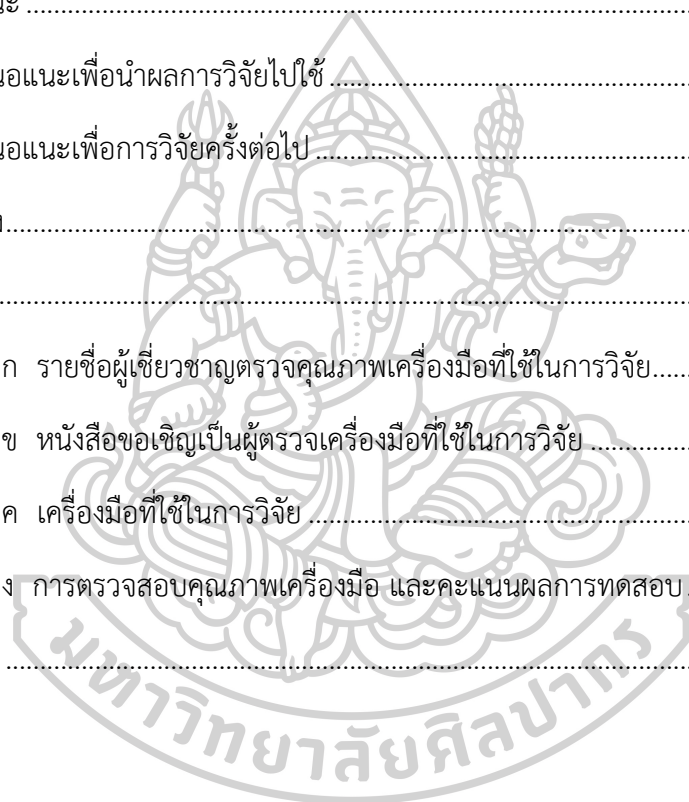
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามในการวิจัย.....	12
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	13
สมมติฐานของการวิจัย.....	13
ขอบเขตของการวิจัย.....	13
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	14
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	16
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	17
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนหลักภาษาไทย.....	18
แนวคิดและความหมายเกี่ยวกับหลักภาษาไทย.....	18
ความสำคัญของหลักภาษาไทย.....	19
แนวคิดและความสำคัญเกี่ยวกับการสอนหลักภาษาไทย.....	20
จุดมุ่งหมายในการสอนหลักภาษาไทย.....	21
แนวทางการจัดการเรียนรู้หลักภาษาไทย.....	22

ประโยชน์.....	25
แนวคิดและความหมายเกี่ยวกับประโยชน์	25
ส่วนประกอบของประโยชน์	27
ชนิดของประโยชน์	29
ทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism).....	33
แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างความรู้.....	34
องค์ประกอบของทฤษฎีการสร้างความรู้.....	36
การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้.....	40
กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้.....	44
การสอนการใช้ภาษาตามทฤษฎีการสร้างความรู้.....	49
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค.....	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้.....	57
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	63
แบบแผนการวิจัย.....	63
วิธีและขั้นตอนการวิจัย	63
ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการทดลอง.....	64
ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสร้างเครื่องมือ.....	65
ขั้นตอนที่ 3 ขั้นดำเนินการทดลอง.....	70
ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล	71
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้	72

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้.....	76
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	80
สรุปผลการวิจัย	81
อภิปรายผล	82
ข้อเสนอแนะ	86
ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้	86
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	86
รายการอ้างอิง.....	88
ภาคผนวก	92
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	93
ภาคผนวก ข หนังสือขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	95
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	99
ภาคผนวก ง การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และคะแนนผลการทดสอบ.....	114
ประวัติผู้เขียน	137

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพมงคลรังษี จังหวัดกาญจนบุรี.....	4
ตารางที่ 2	แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้.....	52
ตารางที่ 3	แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้.....	66
ตารางที่ 4	แสดงการวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรม.....	68
ตารางที่ 5	แสดงเกณฑ์การประเมินผลความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ	69
ตารางที่ 6	แสดงสาระความรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้.....	70
ตารางที่ 7	แสดงผลการศึกษาค้นคว้าเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค หลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้	73
ตารางที่ 8	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	76
ตารางที่ 9	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้.....	77
ตารางที่ 10	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	78
ตารางที่ 11	แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1 เรื่อง วลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้	115

ตารางที่ 21 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้..... 125

ตารางที่ 22 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายชื่อของแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้.. 128

ตารางที่ 23 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้..... 132

ตารางที่ 24 แสดงผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้..... 135

สารบัญภาพ

หน้า

- ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....12
- ภาพที่ 2 แสดงกราฟผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค
หลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S
ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้.....74
- ภาพที่ 3 แสดงกราฟผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ระหว่างเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้.....75

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยได้มีการพัฒนามาตรฐานการเรียนรู้ สาระ การเรียนรู้ ตามธรรมชาติของวิชา และแนวทางการจัดการศึกษาของชาติ ที่ไม่ได้เน้นแต่การท่องจำ การใช้ภาษา หรือการฝึกการอ่านออกเขียนได้เท่านั้น แต่ได้ให้ความสำคัญกับการปลูกฝังคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ เสริมสร้างความรู้และการพัฒนาทักษะการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ในมาตรา 22 ที่กล่าวว่า “การจัดการศึกษา ต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนา ตามธรรมชาติและเต็ม ตามศักยภาพ” นอกจากนี้ในมาตรา 24 ยังกล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า “กระบวนการจัด การเรียนรู้ให้สถานศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรมให้สอดคล้อง กับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่าง ระหว่าง บุคคล ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติ ให้ทำได้คิดเป็นและทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง จัดการเรียนการสอนโดย ผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ไว้ในทุกวิชา ส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัย เป็นส่วนหนึ่ง ของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและ ผู้เรียนอาจเรียนรู้ ไปพร้อมกัน จากสื่อการเรียนการสอน และ แหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น ได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ที่มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครองและ บุคคลในชุมชน ทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงได้จัดทำขึ้นเพื่อให้ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 อีกทั้งตอบรับกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 และจุดเน้น ของกระทรวง ศึกษาธิการ ในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1 - 2) ที่มุ่งเน้นทักษะ สำคัญที่เด็กและ เยาวชน ควรมีซึ่งเรียกว่าทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม หรือ 3R

และ 4C โดยมี องค์ประกอบดังนี้ 3R ได้แก่ การอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) และคณิตศาสตร์ (Arithmetic) 4C ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การร่วมมือ (Collaboration) และความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) รวมถึงทักษะชีวิตและอาชีพ และ ทักษะด้าน สารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี และการบริหารการจัดการแบบใหม่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) ทั้งนี้เพื่อให้ เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานระดับท้องถิ่น และสถานศึกษาทุกสังกัด ที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้นำหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคน ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพความรู้ และทักษะ ที่จำเป็นสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิต ในสังคม ที่มีการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (กระทรวง ศึกษาธิการ, 2551: ค3) หลักสูตรแกนกลางฯ ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ออกเป็น 5 สาระ คือ สาระ การอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดูและ การพูด สาระ หลักการใช้ภาษาไทย และสาระ วรรณคดี และวรรณกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 12) ทั้งนี้ในแต่ละสาระประกอบไปด้วย มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความรู้ ทักษะ กระบวนการ และการเสริมสร้าง คุณลักษณะอันพึงประสงค์แก่ผู้เรียน สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาฯ มาตรา 23 ที่กล่าว ไว้ว่า “การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญ ทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสม ของแต่ละระดับการศึกษา ในเรื่องต่อไปนี้... (4) ความรู้ และทักษะด้านคณิตศาสตร์ และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทย อย่างถูกต้อง”

ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยในปัจจุบันจึงต้องมุ่งเน้นการสอนวิชาความรู้ การพัฒนาทักษะ กระบวนการการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง และเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาการคิด การแก้ปัญหา การนำความรู้ไปปฏิบัติจริง และการอยู่ร่วมกัน เป็นต้น สอนมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 10 และแนวทางการพัฒนาเยาวชน ในศตวรรษที่ 21

ทั้งนี้เมื่อจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้เรียนจะต้อง มีคุณภาพ ตามความคาดหวังของหลักสูตรแกนกลางฯ ดังนี้

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้องเข้าใจ ความหมาย โดยตรงและความหมายโดยนัยจับใจความสำคัญและรายละเอียด ของสิ่งที่อ่าน แสดงความคิดเห็น และข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และเขียน

กรอบแนวคิด ผังความคิด ย่อความ เขียนรายงาน จากสิ่งที่อ่านได้ วิเคราะห์ วิวิจารณ์ อย่างมีเหตุผลลำดับความ อย่างมี ขั้นตอนและความเป็นไปได้ ของเรื่องที่อ่านรวมทั้ง ประเมินความถูกต้องของข้อมูล ที่ใช้ สนับสนุนจากเรื่องที่อ่าน

เขียนสื่อสารด้วยลายมือที่อ่านง่ายชัดเจน ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องเหมาะสม ตาม ระดับ ภาษา เขียนคำขวัญ คำคม คำอวยพรในโอกาสต่างๆ โฆษณา คติพจน์ สุนทรพจน์ ชิวประวัติ อัดชีวประวัติ และประสบการณ์ต่างๆ เขียนย่อความ จดหมายกิจธุระ แบบกรอกสมัครงาน เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดหรือโต้แย้ง อย่างมีเหตุผล ตลอดจนเขียน รายงาน การศึกษาค้นคว้า และ เขียนโครงการ

พูดแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิวิจารณ์ ประเมินสิ่งที่ได้จากการฟังและดู นำข้อคิด ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พูดรายงานเรื่องหรือประเด็น ที่ได้จากการศึกษา ค้นคว้า อย่างเป็นระบบ มีศิลปะในการพูด พูดในโอกาสต่างๆ ได้ตรงตาม วัตถุประสงค์ และพูดโน้มน้าว อย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือ รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

เข้าใจและใช้คำราชาศัพท์ คำบาลีสันสกฤต คำภาษาต่างประเทศอื่นๆ คำทับศัพท์ และศัพท์บัญญัติในภาษาไทย วิเคราะห์ความแตกต่างในภาษาพูด ภาษาเขียน โครงสร้าง ของประโยครวม ประโยคซ้อน ลักษณะภาษาที่เป็นทางการ กึ่งทางการ และไม่เป็นทางการ และแต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสุภาพ กาพย์ และโคลงสี่สุภาพ

สรุปเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน วิเคราะห์ตัวละครสำคัญ วิถีชีวิตไทย และคุณค่า ที่ได้รับจากวรรณคดีวรรณกรรมและบทอาขยาน พร้อมทั้งสรุปความรู้ ข้อคิด เพื่อนำไปประยุกต์ ในชีวิตจริง

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนผู้สอนจึงต้องจัดการเรียนการสอนที่สร้างองค์ความรู้ การพัฒนาทักษะกระบวนการ และการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของนักเรียนสนอง ความคาดหวังของสังคม และหลักสูตรฯ แต่จากผลการสอบวัดผลปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพมงคลรังษี จังหวัดกาญจนบุรี สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 8 ห้อง 233 คน จากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านมาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษา เรื่องประโยค เฉลี่ยร้อยละ 43 ซึ่งต่ำกว่า เกณฑ์มาตรฐาน คือร้อยละ 50 และเมื่อพิจารณา จำนวนนักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ไม่ผ่านเกณฑ์ มาตรฐาน 81 คน จากจำนวนนักเรียน ทั้งหมด 233 คน คิดเป็น 34.76 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทพมงคลรังษี จังหวัดกาญจนบุรี

จำนวน นักเรียน (คน)	ผ่านเกณฑ์ (คน)	ผ่านเกณฑ์ (ร้อยละ)	ไม่ผ่าน เกณฑ์ (คน)	ไม่ผ่าน เกณฑ์ (ร้อยละ)	คะแนน สูงสุด (10)	คะแนน ต่ำสุด	คะแนน เฉลี่ย
233	152	65.24	81	34.76	9	0	4.3

ที่มา : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทย ท 22102 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนเทพมงคลรังษี จังหวัดกาญจนบุรี

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงจำนวน และ
คะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งเนื้อหาในแบบทดสอบ เป็นเนื้อหา เรื่องประโยคใน
ภาษาไทย แนวโครงสร้าง การพิจารณาประโยค และการจัดเรียงคำในประโยค

ทั้งนี้ปัญหาเรื่องการจัดการเรียนรู้เรื่องประโยคเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่งที่ส่งผล
ต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับผลการประเมินคุณภาพมาตรฐานสถานศึกษาภายนอก
ของ สมศ. ในรอบสอง (พ.ศ. 2549 – 2551) ว่านักเรียน ในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา
มีปัญหาเรื่อง การอ่านออก เขียนได้ โดยพบว่าโรงเรียนหลายแห่ง นักเรียนมีการเขียนคำภาษาไทยผิด
การเรียงรูปประโยคไม่ถูกต้อง ทำให้ข้อความที่เขียน ไม่สามารถสื่อความหมายได้ (เดลินิวส์ ฉบับวันที่
8 ก.ค. 2552, อ้างถึงใน ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวง
กระทรวงศึกษาธิการ)

ซึ่งปัญหาในการจัดการเรียนรู้ และการนำความรู้เรื่องประโยค มาใช้ในการสื่อสารนี้
ไม่ได้ปรากฏเพียงแต่ในปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังเป็นปัญหาที่พบมาตั้งแต่อดีต ดังปรากฏหลักฐาน
ในพระราชดำรัส ในพระบาทสมเด็จพระ ปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ที่ทรงมีพระราชดำรัสถึง
ปัญหาในการใช้คำมาจัดเรียงเป็นประโยค สอดคล้องกับพัศตร์วิภา ไทรารอด (2551: 2) ที่ได้ศึกษา
ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เรื่อง การใช้ประโยค แล้วพบว่าการเรียนการสอนยังไม่ประสบ
ความสำเร็จเท่าที่ควรนักเรียนยังไม่เข้าใจ เรื่องโครงสร้างของประโยค ไม่สามารถจำแนกชนิดของ
ประโยคได้ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียน ขาดประสิทธิภาพในการใช้ประโยคในการสื่อสาร และ
ผลการศึกษาของฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒนพันธ์ (2553: บทคัดย่อ) ที่พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์
ช่วยสอนวิชาภาษาไทย เรื่องการใช้ประโยค เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษา เทศบาลนครปฐม โดยได้สำรวจข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา

จากงานเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตร วิชาซีพีปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม ปีการศึกษา 2549 – 2550 จำนวน 100 ชิ้น พบข้อบกพร่อง ในการใช้ประโยค รวม 414 ครั้ง โดยจำแนกออกได้ 11 รายการ คือ เว้นวรรคตอน ไม่ถูกต้อง ประโยคไม่สมบูรณ์ ใช้สันธานผิด ใช้คำผิด ความหมาย ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้ภาษาพูดในภาษา เขียน ใช้คำผิดไวยากรณ์ เรียงคำ หรือ กลุ่มคำ ผิดลำดับ ใช้คำต่างระดับ ใช้ภาษาต่างประเทศ ในภาษาไทย และใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน โดยสังเกตพบว่ามีข้อผิดพลาด ในการใช้ภาษา เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำ และการเรียบเรียงประโยค อยู่เสมอ ทำให้สื่อสารความหมาย ได้ไม่ชัดเจน ตรงตามความต้องการของผู้เขียน ดังนั้น ฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒนพันธ์ จึงเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องหา วิธีการแก้ไขปัญหา เรื่องการใช้ประโยคเพื่อการสื่อสาร อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้กนกวรรณ สายะบุตร (2547: 8-9) ได้ทำวิจัย เรื่องการพัฒนาบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ชนิดของประโยค สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศสตรีวิทยา พุทธมณฑล โดยมีที่มาจากการพบปัญหา ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542 – 2545 พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดีเท่าที่ควร สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของ การสอนหลักภาษาไทย เรื่อง ประโยค ที่ขัดต่อความต้องการของหลักสูตรฯ

ทั้งนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดคุณภาพ ผู้เรียน เกี่ยวกับการเรียนหลักการใช้ภาษา เรื่องประโยคว่า ผู้เรียนจะต้องเข้าใจและวิเคราะห์ ความแตกต่าง โครงสร้างของประโยคสามัญ ประโยครวม ประโยคซ้อนได้ ซึ่งตอบรับกับสาระและ มาตรฐาน การเรียนรู้ สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 41, 52 – 53)

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของ ภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัดที่ 2. วิเคราะห์โครงสร้างประโยคสามัญ ประโยครวม และประโยคซ้อน

เรื่องประโยคคือเนื้อหาสาระที่จัดหมวดหมู่ในกลุ่มหลักภาษาไทย ซึ่งการเรียนวิชา หลักภาษาไทย คือการเรียนระเบียบแบบแผนของภาษา (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2544) มีลักษณะ เฉพาะในการที่ผู้เรียนศึกษาไวยากรณ์ของภาษาไทย เพื่อให้เข้าใจหลักการและสามารถใช้ภาษา ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2541: 14, อ้างถึงใน เฉลิมลาภ ทองอาจ, 2550: 2) ที่กล่าวถึงความสำคัญของหลักภาษาไทย ว่า

“หลักภาษาไทย คือ ระเบียบแบบแผนของภาษาไทยที่มีไว้ เพื่อให้ผู้ใช้
ถือเป็นหลักร่วมกัน ในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง การมีหลักภาษาไทยเป็นความจำเป็น
อย่างยิ่ง หากขาดหลักภาษาไทย เสียแล้ว ก็เท่ากับขาด ‘บรรทัดฐาน’ ของภาษา
จะเป็นเหตุให้มีการใช้ภาษาอย่างบกพร่อง ผิดพลาด และไขว้เขว นานไปก็จะทำให้
ภาษาเสื่อมสลายได้”

เนื่องจากกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ไทยหรือที่เรียกว่าหลักภาษานั้น จะทำให้ผู้ใช้ภาษา
เข้าใจ และใช้ภาษาได้ถูกต้อง เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร (ฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒนพันธ์, 2553: 3)
สอดคล้องกับปรีชา ช่างขวัญยืน (2525: 2, อ้างถึงใน มณี บุญญาติศัย, 2548: 4) ที่กล่าวไว้ว่า “ผู้ใช้
ภาษาได้ดี ต้องรู้หลักภาษา อย่างดี” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนเรื่องประโยค หากนักเรียน
ไม่เข้าใจ หรือเข้าใจ ไม่ถูกต้อง ก็อาจส่งผลให้นักเรียนไม่เข้าใจโครงสร้างและไม่สามารถ จัดเรียงคำ
ในประโยคได้ ดังนั้นจากปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนข้างต้น แสดงให้เห็นว่านักเรียน
ไม่เข้าใจไวยากรณ์โครงสร้าง ของประโยค ไม่สามารถจำแนกประโยคชนิดต่างๆ และนำคำมาจัดเรียง
เป็นประโยคได้

วุฒิพงษ์ คำเนตร (2558) กล่าวถึงการสอนหลักภาษาไทยว่า เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยุ่งยาก
สำหรับผู้สอนและผู้เรียนมาก อาจเป็นเพราะเนื้อหาที่ค่อนข้างยาก ซับซ้อน มีกฎเกณฑ์ที่เข้าใจยากซึ่ง
บ่อยครั้ง ที่จะเห็นว่าผู้เรียนไม่ค่อยสนใจเรียนเท่าที่ควร สอดคล้องกับฐะปะนีย์ นาคทรพรพ (2519: 43,
อ้างถึงใน กนกวรรณ สายะบุตร, 2547: 9) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาของผู้เรียนในการเรียนไวยากรณ์ไทย
เกี่ยวกับเรื่อง ประโยค (วากยสัมพันธ์) ว่า “นักเรียนขาดความสนใจที่จะศึกษาลักษณะของประโยคที่มี
รูปแบบต่างๆ เกิดความสับสนในการเรียกชื่อประโยคที่ใช้ศัพท์ยาก ขาดความรู้ที่แม่นยำเกี่ยวกับ
โครงสร้างของประโยคชนิดต่างๆ ตลอดจนรูประโยค” อ้อยทิพย์ ภิรมย์คำ (2546: 6, อ้างถึงใน
มณี บุญญาติศัย, 2548: 5) กล่าวถึงการสอนหลักภาษาไทยว่า “นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียน
หลักภาษาไทย เพราะ มีความเห็นว่าหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่ยาก น่าเบื่อ และไม่สนุกสนาน” อีกทั้ง
สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2523: 145, อ้างถึงใน มณี บุญญาติศัย, 2548: 5) ที่ได้
กล่าวถึงปัญหา เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยโดยสรุปได้ว่าเนื้อหาหลักภาษาไทยยาก มีความซ้ำซ้อน
กันในระดับต่างๆ และไม่ค่อยมีประโยชน์ในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงไม่ค่อยอยากเรียน
อีกทั้งครู มีความคิดว่าภาษาไทยสอนยาก จึงชอบสอนหลักภาษาไทย น้อยกว่าเนื้อหาอื่นๆ
มักใช้วิธีการสอน แบบเดิมๆ คือการจำ ขาดการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และอุปกรณ์ ที่ใช้ประกอบการ
การจัดการเรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียน มีความคิดเห็นว่า หลักภาษาไทย เป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ ไม่สนุก
เรียนยาก และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และไม่ชอบเรียนภาษาไทยมากที่สุด นอกจากนั้น

การไม่ได้รับ การยกย่องจากผู้บริหาร คณะครู และนักเรียน เป็นอีกประเด็นปัญหาที่ส่งผลต่อการสอนของครู

จากข้อมูลและคำกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความเข้าใจระเบียบแบบแผน โครงสร้าง วิทยากรณ์ และการเรียงรูปประโยคเป็นปัญหาที่ปรากฏมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ที่ไม่ได้เกิดปัญหาเฉพาะกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย โดยเฉพาะหลักสำคัญของปัญหา อาจมาจาก 3 สาเหตุ กล่าวคือ ปัญหาที่มาจากเนื้อหา ปัญหาที่มาจากผู้เรียน และปัญหา ที่มาจากผู้สอน โดยปัญหาที่จากเนื้อหานั้น มาจากเนื้อหาของหลักภาษาที่มีความซ้ำซากจากการเรียน ในระดับต่าง ๆ ที่เคยเรียนมา เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ที่ต้องจำ และทำความเข้าใจ อีกทั้งผู้เรียนมองไม่เห็นประโยชน์ ของการนำความรู้ที่เรียนไปใช้ ปัญหาจากผู้เรียนอาจมาจากการเสียสมาธิทางการเรียนรู้ ไม่ชอบเรียนเนื้อหาที่เป็นหลักการ ส่วนปัญหาที่มาจากผู้สอน อาจมาจากผู้สอนจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดข้อมูล ขาดวิธีสอนที่น่าสนใจ และมีประสิทธิภาพ เน้นให้นักเรียนจำเนื้อหาวิชามากกว่าการปฏิบัติและเรียนรู้ ด้วยตนเอง ตลอดจน ครูมีเจตคติในแง่ลบ และยังไม่เข้าใจในเนื้อหาที่สอน สอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัย ที่เกี่ยวกับ สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทย ตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2508 ถึง พ.ศ. 2550 ของ เฉลิมลาภ ทองอาจ (2550: 4) ที่สรุปว่า นักเรียนไม่ชอบการเรียนหลักการใช้ภาษาไทย เพราะเนื้อหา มีความยาก และน่าเบื่อหน่าย นอกจากนี้ครูยังไม่ชอบสอนหลักการใช้ภาษาไทย และไม่มีเวลาศึกษาวิธีสอน หรือเทคโนโลยีใหม่ๆ รวมทั้งขาดวัสดุอุปกรณ์การสอน ทำให้การสอน หลักการใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่ ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหา ในการสอนหลักภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องประโยคที่ผู้วิจัย ประสบปัญหาในการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องกับ ญัฐธยาน์ การุญ (2554: 2) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ว่ามีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอน ภาษาไทย มีประสิทธิภาพ มากที่สุด ครูจึงต้องเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม เพื่อให้การเรียนการสอน บรรลุตาม เป้าประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้นหากครูจัดกิจกรรมที่หลากหลาย โดยใช้กิจกรรมที่สื่อความหมายได้จริง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง แล้วสามารถ สรุปความจากบทเรียน ก็จะเป็นประโยชน์ และทำให้ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นผู้สอน จะต้องปรับทัศนคติของตน เกี่ยวกับการสอนหลักภาษา ในเรื่องประโยค และพิจารณารูปแบบ การจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขปัญหา โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ ผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลางฯ ให้ก้าวทันพลโลกในศตวรรษที่ 21 ผ่านการเรียนรู้การพัฒนาทักษะ และเสริมสร้างคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ โดยผ่านการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นความเข้าใจกฎเกณฑ์ การฝึกปฏิบัติ การพัฒนา การคิด และการทำงานร่วมกัน เป็นต้น เพราะฉะนั้นการแก้ไขปัญหา ส่วนสำคัญที่จะช่วยให้ การสอนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค มีประสิทธิภาพมากที่สุด และสะดวกที่สุด ก็คือการจัดการ ที่รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอน ให้มีความหลากหลาย และน่าสนใจ มากที่สุด

ชนาธิป พรกุล (2554: 80-85) และ วิภาส โปธิแพทย์ (2558) ได้เสนอแนะวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม เกี่ยวกับการสอน และพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการใช้ภาษา ในความเข้าใจเรื่อง ความหมายของคำ การจัดระบบคำ การเรียบเรียงประโยค สารที่อยู่ในประโยค ภาษาที่ใช้เหมาะกับผู้ฟัง คือผู้ฟังฟังแล้วเข้าใจ โดยครูควรใช้วิธีอุปนัย เริ่มต้นจากข้อมูล หรือตัวอย่าง มุ่งเน้นให้นักเรียนศึกษา แล้ววิเคราะห์สรุปหลักเกณฑ์ทางภาษาด้วยตนเอง ทั้งนี้ชนาธิป พรกุล (2554: 72-85) ยังได้อธิบายว่าวิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการสอนการใช้ภาษาที่ครูควรใช้ เพื่อให้ผู้เรียน เกิดความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการใช้ภาษาซึ่งจะเป็นข้อมูลใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่ที่ผู้เรียนจะสร้างขึ้น ตามกระบวนการและโครงสร้างทางปัญญา ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism)

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ พเยาว์ ยินดีสุข และราชน มีศรี (2556: 1) ได้กล่าวถึงแนวการสอน และรูปแบบการเรียนการสอน ที่อยู่บนฐานหรือสนับสนุนแนวคิด ตามหลักทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) เป็นหลัก โดยจำแนกเป็นกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน ที่ใช้เสริมสร้าง ผลการเรียนรู้ และพัฒนาความรู้ ทักษะกระบวนการและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านความรู้ สอดคล้องกับชนาธิป พรกุล (2554: 72 – 89) และธัญดา นันทธรรมโชติ (2557: 97) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) ว่าทฤษฎีดังกล่าว มีรากฐานมาจากพัฒนาการทางเขาวนปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) และวิกอตสกี (Vygotsky) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงการเรียนรู้ ว่าเกิดขึ้นในบริบทที่ผู้เรียนสร้างความรู้ในขณะที่ได้รับ ประสบการณ์ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งนี้ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่าผู้เรียนจะสามารถเข้าใจการจัดการเรียนรู้ ได้อย่างถ่องแท้ ก็ต่อเมื่อได้รู้จักสิ่งนั้นด้วยตนเองอย่างตื่นตัว และจัดกระทำกับข้อมูลใหม่ ด้วยความรู้ ที่มีอยู่ และถ้าข้อมูลใหม่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความรู้เดิมจะเกิดความขัดแย้งขึ้นในใจ และจะเกิดการแก้ไขเพื่อปรับความเข้าใจในข้อมูลให้ถูกต้อง โดยในการสร้างความรู้ตามทฤษฎีนี้ ผู้เรียน จะใช้โครงสร้างทางปัญญา หรือความรู้เดิมเป็นเกณฑ์ในการรับข้อมูลใหม่ จากนั้นจะมีการเชื่อม ข้อมูลใหม่กับ ความรู้เดิม ส่งผลให้เกิดเป็นความรู้ใหม่ ที่สร้างด้วยตนเอง ทำให้เกิดความเข้าใจที่คงทน ซึ่งหากผู้เรียน เข้าใจก็จะสามารถนำความรู้มาปรับใช้ ในการเรียน หรือการดำเนินชีวิตได้

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นพบว่าการจัดการเรียนรู้ ตามทฤษฎีการสร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) จะเป็นการมุ่งเน้นทักษะการคิด การทำงานกลุ่ม การสืบค้นการนำเสนอ และการนำความรู้มาใช้บริการสังคม ผ่านการการปฏิบัติจริง และการเรียนรู้ ด้วยตนเองก็จะเป็นการเน้นการทำความเข้าใจหลักการของการเรียงคำ และโครงสร้าง ของประโยค แต่ละชนิด เพราะเมื่อผู้เรียนเข้าใจ ก็จะสามารถอธิบายหลักการ และนำความรู้มาใช้ในการปฏิบัติจริง หรือการทำแบบทดสอบได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งการพัฒนาต่อยอดความรู้สู่สาธารณะโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการเรียนรู้จากลงมือปฏิบัติ ผู้เรียนจะเกิดความรู้ ในขั้นสร้างความรู้ 75 % ตามหลักการเรียนรู้

ตามแนวทาง Backward Design อันแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจหลังการคิด – ทำ ที่ผ่านการสรุป ทบทวน และการปฏิบัติจริง ทำให้ความรู้คงทน (ชนาธิป พรกุล, 2554: 71) กลายเป็นความจำ ระยะเวลา และสามารถดึงความรู้ มาใช้ได้เมื่อต้องการ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งตอบรับกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รายวิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษามาตรฐาน ท 4.1 ตัวชี้วัดที่ 2 วิเคราะห์โครงสร้าง ประโยคสามัญ ประโยครวม และประโยคซ้อน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปความรู้ ในการสอนการใช้ภาษาตามแนวทฤษฎีการสร้าง ความรู้ โดยอ้างอิงแนวคิด ของชนาธิป พรกุล ที่อธิบายโครงสร้างความรู้ใหม่ ว่าเกิดจากกระบวนการ ปรับสภาวะ การดูซึมทาง กระบวนการทางปัญญา ให้ผู้เรียนค้นพบโครงสร้าง กลายเป็นข้อมูลใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่ ให้เกิดขึ้นภายในตัวของผู้เรียน ให้แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้ ความคิด เกี่ยวกับการใช้ ภาษาสะท้อนการเรียนรู้ (พุทธิพิสัย) ที่ผู้เรียนแสดงออก ตอบรับกับลำดับ ของการเรียนรู้ (sequences of learning) ที่ชนาธิป พรกุลให้ผู้เรียน เรียนรู้ หรือเข้าใจเนื้อหา ที่เป็น ข้อเท็จจริง (facts) และมโนทัศน์ (concept) ก่อนแล้วจึงสอนทักษะการคิด (thinking skills) ตามกลวิธีรู้คิด (cognitive strategies) อันเป็นความสามารถของกระบวนการภายในที่บุคคลใช้ ควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตน เช่น รู้วิธี เรียนรู้ รู้วิธีจำ รู้วิธีวิเคราะห์ความสามารถในการสอน ตนเอง (self – instruction) หรือการเรียนรู้ ด้วยตนเอง (independent learning) ให้มีความสำคัญ กับการสร้างความรู้ (Making) มากกว่าการพบ ความรู้ (finding) และกระบวนการที่สร้างสรรค์ (Creative) มากกว่ากระบวนการค้นพบ (Discovery) ดังนั้น การสร้างความรู้ด้วยกระบวนการ ที่ สร้างสรรค์จึงควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน มีปฏิสัมพันธ์ ทางสังคมกับครู เพื่อน พ่อแม่ และคนอื่น ๆ อยู่ในบริบทที่เกิดการเรียนรู้ ใช้กิจกรรมกลุ่ม สร้างทักษะทางสังคมและความร่วมมือใน การสร้างความรู้ ให้สถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องทดลอง ด้วยตนเอง ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ได้ศึกษาจัดการกับ ข้อมูลชนิดต่างๆ สงสัยต้องคำถาม ค้นหาคำตอบ ด้วยตนเอง ตรวจสอบสิ่งที่ค้นพบในครั้งแรกกับครั้งต่อไป และนำสิ่งที่ค้นพบไปเปรียบเทียบกับเพื่อน และมีความท้าทายให้สำรวจค้นหา และใช้ความคิด ระดับสูง รวมทั้งบังคับ ให้ผู้เรียน จัดระบบความรู้ ความเชื่อของตน ซึ่งผู้เรียนมีบทบาทสำคัญใน การเรียนรู้ โดยมีครูเป็นผู้กระตุ้น ให้ผู้เรียนเรียนรู้ ด้วยตนเอง โดยการจัดการเรียนรู้ การใช้ภาษา ชนาธิป พรกุล ได้แนะนำลำดับการจัด การเรียนรู้ ในแต่ละเรื่อง สำหรับครู ตามแนวทฤษฎีการสร้าง ความรู้ โดยควรเริ่มจากการระบุคำศัพท์ ที่ผู้เรียน ต้องรู้ความหมาย แล้วให้ผู้เรียนรู้ความหมายด้วย วิธีการที่เหมาะสม เช่น หาความหมายในพจนานุกรม เดาความหมายของคำจากบริบท ครูบอก ความหมาย ครูใช้วิธีอุปนัย เป็นต้น เมื่อผู้เรียนรู้ความหมาย ของคำศัพท์ที่อยู่ในเรื่องที่เรียน ครูและ ผู้เรียนจึงทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันจนผู้เรียนสามารถเรียนรู้ ได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียน

สอดคล้องกับโครงสร้างทางปัญญา กับการสอนตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ (ชนาธิป พรกุล, 2554: 75) ที่ได้อธิบายไว้โดยสรุปได้ว่า เมื่อผู้เรียน เรียนรู้เรื่องใหม่ ครูควรนำโครงสร้างทางปัญญา เดิมมาใช้ให้เห็นเป็นประโยชน์ เมื่อผู้เรียนพบข้อมูลใหม่แล้ว ก็จะเกิด การถ่ายโอน (transfer) ความรู้ หลังจากนั้นจึงนำไปแยกประเภท จัดหมวดหมู่ข้อมูลใหม่ ทำให้เกิด โครงสร้างทางปัญญาอีกหลายแบบ

จากปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนสอนหลักภาษา เรื่องประโยค ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพมงคลรังษี ที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และความโดดเด่น ของแนวคิด ตามทฤษฎีการสร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism)) ที่ยังไม่พบ การนำแนวคิดตามทฤษฎีมาใช้ในการสอนการใช้ภาษาไทย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการจัดการเรียนการสอนหลักภาษา เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการ จัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ซึ่งรูปแบบแนวคิดเป็นรูปแบบที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ และ สังเคราะห์แนวความคิด จากการศึกษากระบวนการ จัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ และการสอนการใช้ภาษาตามทฤษฎี การสร้างความรู้ ของนักวิชาการทางการศึกษา เป็นรูปแบบ การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ รูปแบบใหม่ โดยรูปแบบการสอนนี้ เกิดจาก การนำ แนวคิดในการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ของนักวิชาการ ทางการศึกษา แล้ววิเคราะห์เชื่อมโยง กับการสอนการใช้ภาษาตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ จนกลายเป็น รูปแบบ การสอน การใช้ภาษา RM3S ที่มีรายละเอียด ดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงความรู้ใหม่ (Review and connect: R) เป็นขั้นที่ ตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียน โดยใช้คำถามหรือกิจกรรมกระตุ้นโครงสร้างทางปัญญาเดิมมาใช้ ให้เป็นประโยชน์ สร้างความสนใจ ความเข้าใจ ในการทบทวนความรู้เดิม หรือความรู้พื้นฐาน ตามที่ เรียนมาแล้ว เช่น การให้ความหมายของคำ บอกลักษณะทางภาษา เป็นต้น ผ่านการสร้างปฏิสัมพันธ์ กับสังคม

2. ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา (Making knot: M) เป็นขั้นที่เตรียมพร้อมผู้เรียน สู่การเรียนรู้ โดยกำหนดประเด็น แล้วใช้คำถามหรือกิจกรรม กระตุ้นความคิด เพื่อให้ผู้เรียน เกิด ความขัดแย้งทางปัญญา หรือสร้างความรู้ แล้วเกิดการถ่ายโอนความรู้ นำไปแยกประเภท เช่น การหา ความหมายของคำ การเดา ความหมายของคำ การใช้วิธีอุปนัยในการสังเคราะห์กฎเกณฑ์ ทางภาษา เป็นต้น แล้วตั้งสมมติฐาน แนวความคิด สำหรับใช้ศึกษารวบรวม และเลือกข้อมูลต่อไป ผ่านกิจกรรม กลุ่มเพื่อสร้างทักษะทางสังคม และความร่วมมือในการสร้างความรู้

3. ขั้นศึกษาความรู้ใหม่ (Searching and Comprehend: S1) เป็นขั้นที่ผู้เรียนใช้ สมมติฐาน แนวความคิด ที่เกิดจากความขัดแย้งทางปัญญา เพื่อตั้งคำถาม และสืบค้น ศึกษา รวบรวม แล้วบันทึก ข้อมูล จัดกระทำ สรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ด้วยตนเองเป็นข้อมูล หรือความรู้ใหม่ ด้วยแผนผังความคิด เช่น การพิสูจน์สมมติฐานเกี่ยวกับความหมายของคำ หรือกฎเกณฑ์ทางภาษา

ที่คาดเดา โดยใช้ กิจกรรมที่เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์กับสังคม ศึกษาจากหนังสือ ผู้รู้ แหล่งข้อมูล และ แหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นต้น

4. ชั้นนำเสนอความรู้ และอภิปราย (Show and Debate: S2) เป็นขั้นที่ผู้เรียน นำเสนอข้อมูล ที่พบอย่างละเอียด แล้วสะท้อนความรู้ ความคิด และกระบวนการทางปัญญา ที่เกิดขึ้นในสมอง ในขณะที่ศึกษา ค้นคว้า ระบุขั้นตอนที่ใช้คิดทำงาน โดยร่วมกันอภิปรายเปรียบเทียบ สังเคราะห์ความรู้ ที่ถูกต้อง ตามหลักวิชาการร่วมกัน เช่น การนำเสนอความรู้เกี่ยวกับหลักการสร้างคำ หรือกฎเกณฑ์ ทางภาษา ที่นักเรียนสืบค้น จากสมมติฐาน แล้วอภิปราย วิเคราะห์ และสังเคราะห์ ตามหลักวิชา ร่วมกันในชั้นเรียน

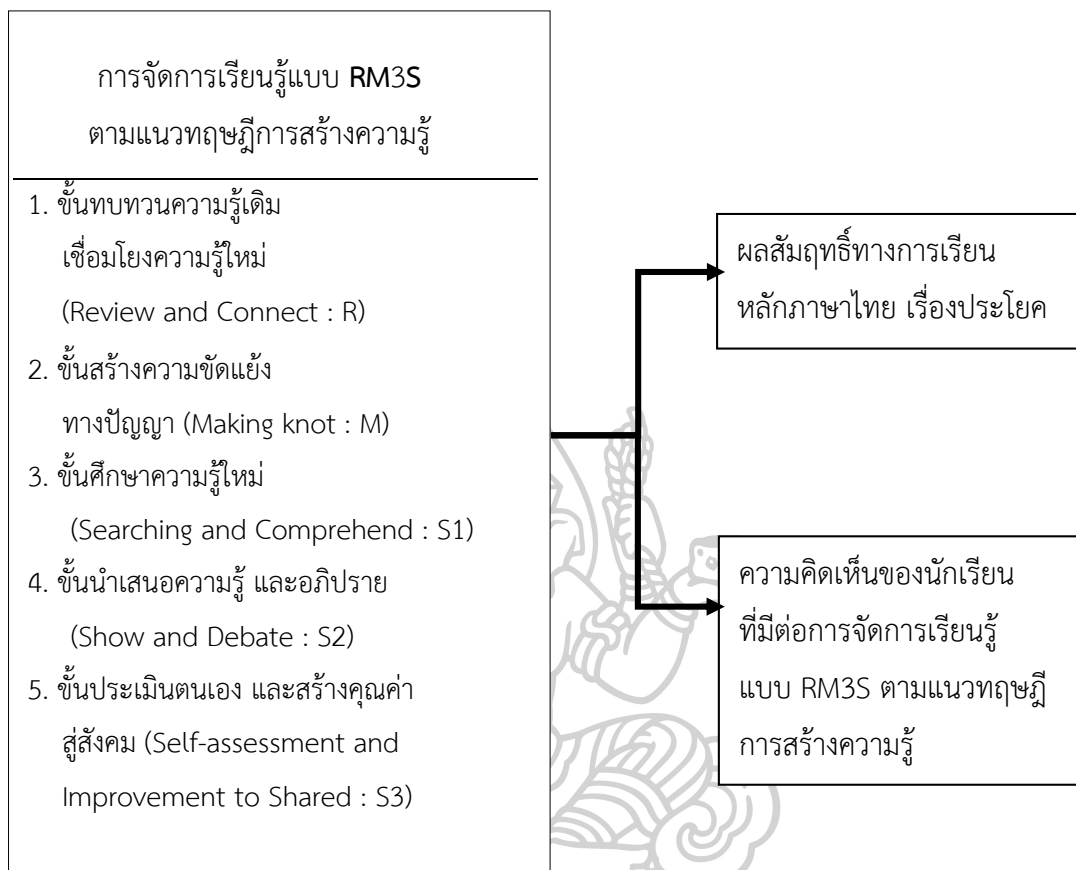
5. ชั้นประเมินตนเอง (Self-assessment: S3) เป็นขั้นที่ ผู้เรียนประเมินความรู้ ความคิด ของกลุ่มตน แล้วปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนา เพิ่มคุณค่าของความรู้ เพื่อสร้างค่านิยมให้งาน ของตนเอง

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ที่มีลักษณะเฉพาะ สอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษา ตอบสนองความคาดหวัง ในการจัดการศึกษา ที่เป็นปัจจุบันที่สุด อีกทั้งยังไม่เคยปรากฏการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ ในรายวิชา ภาษาไทย เรื่องประโยคมาก่อน อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียน ให้เป็นพลโลกที่มีความพร้อม ทั้งสติปัญญา ร่างกาย เจตคติ และสมรรถนะสำคัญในการดำเนินชีวิต และขับเคลื่อนสังคมไทย ดังแสดง ในภาพที่ 1

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

คำถามในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้หรือไม่
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ อยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
  - 1.1 ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเทพมงคลรังษี อำเภอมะนัง จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 8 จำนวน 9 ห้องเรียน รวม 341 คน
  - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเทพมงคลรังษี อำเภอมะนัง จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 8 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 37 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม
2. ตัวแปรที่ศึกษา
  - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่
การจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้
  - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
    - 2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค
    - 2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยอ้างอิงเนื้อหาหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค คือประโยคสามัญ ประโยครวม และประโยคซ้อน โดยเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารระที่ 4 หลักการใช้ภาษา มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญา ทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ ตัวชี้วัดที่ 2 วิเคราะห์โครงสร้าง ประโยคสามัญ ประโยครวม และประโยคซ้อน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ใช้เวลาในการทดลอง สัปดาห์ละ 3 คาบๆ ละ 50 นาที จำนวน 5 สัปดาห์ เป็นเวลา 13 คาบ รวม Pre – test, Post – test

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตัวเอง และการสร้างปฏิสัมพันธ์กับสังคม เกิดจากการศึกษา กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ และการสอนการใช้ภาษาตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ของนักวิชาการทางการศึกษา แล้ววิเคราะห์ เชื่อมโยงกับการสอนการใช้ภาษา ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ จนกลายเป็นรูปแบบการสอน การใช้ภาษา RM3S ที่มีรายละเอียดขั้นตอนดังนี้

1.1 ขั้นทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงความรู้ใหม่ (Review and connect: R) เป็นขั้นที่ ตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียน โดยใช้คำถามหรือกิจกรรม กระตุ้นโครงสร้างทางปัญญาเดิมมาใช้ ให้เป็นประโยชน์ สร้างความสนใจ ความเข้าใจ ในการทบทวนความรู้เดิม หรือความรู้พื้นฐานตามที่ เรียนมาแล้ว เช่นการให้ความหมายของคำ บอกลักษณะทางภาษา เป็นต้น ผ่านการสร้างปฏิสัมพันธ์ กับสังคม

1.2 ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา (Making knot: M) เป็นขั้นที่เตรียมพร้อมผู้เรียนสู่การเรียนรู้ โดยกำหนดประเด็น แล้วใช้คำถามหรือกิจกรรม กระตุ้นความคิด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้ง ทางปัญญา หรือสร้างความรู้ แล้วเกิดการถกเถียงความรู้ นำไปแยกประเภท เช่น การหาความหมายของคำ การเดาความหมายของคำ การใช้วิธีอุปนัยในการสังเคราะห์กฎเกณฑ์ทางภาษา เป็นต้น แล้วตั้งสมมติฐาน แนวความคิด สำหรับใช้ศึกษารวบรวม และเลือกข้อมูลต่อไป ผ่านกิจกรรมกลุ่มเพื่อสร้างทักษะทางสังคม และความร่วมมือในการสร้างความรู้

1.3 ชั้นศึกษาความรู้ใหม่ (Searching and Comprehend: S1) เป็นขั้นที่ผู้เรียนใช้สมมติฐาน แนวความคิด ที่เกิดจากความขัดแย้งทางปัญญา เพื่อตั้งคำถาม และสืบค้น ศึกษา รวบรวม แล้วบันทึกข้อมูล จัดกระทำ สรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ ด้วยตนเอง เป็นข้อมูล หรือ ความรู้ใหม่ ด้วยแผนผังความคิด เช่นการพิสูจน์สมมติฐานเกี่ยวกับความหมายของคำ หรือกฎเกณฑ์ ทางภาษา ที่คาดเดา โดยใช้กิจกรรมที่เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์กับสังคม ศึกษา จากหนังสือ ผู้รู้ แหล่งข้อมูล และ แหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นต้น

1.4 ชั้นนำเสนอความรู้ และอภิปราย (Show and Debate: S2) เป็นขั้นที่ผู้เรียน นำเสนอ ข้อมูลที่พบ อย่างละเอียด แล้วสะท้อนความรู้ ความคิด และกระบวนการทางปัญญา ที่เกิดขึ้นในสมอง ในขณะที่ศึกษาค้นคว้า ระบุขั้นตอนที่ใช้คิดทำงาน โดยร่วมกันอภิปราย เปรียบเทียบ สังเคราะห์ความรู้ ที่ถูกต้องตามหลักวิชาการร่วมกัน เช่น การนำเสนอความรู้เกี่ยวกับหลักการสร้างคำ หรือกฎเกณฑ์ทางภาษา ที่นักเรียนสืบค้น จากสมมติฐาน แล้วอภิปราย วิเคราะห์ และสังเคราะห์ ตามหลักวิชาการร่วมกันในชั้นเรียน

1.5 ชั้นประเมินตนเอง (Self-assessment: S3) เป็นขั้นที่ผู้เรียนประเมินความรู้ ความคิดของกลุ่มตน แล้วปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนาเพิ่มคุณค่าเพื่อสร้างค่านิยมให้งานของตนเอง

2. หลักภาษาไทย เรื่องประโยค หมายถึง เนื้อหาวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาไทย เรื่องโครงสร้างของประโยค ตามตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทย ไว้เป็นสมบัติ ของชาติ ตัวชี้วัดที่ 2 วิเคราะห์ โครงสร้างประโยคสามัญ ประโยครวม และประโยคซ้อน ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค หมายถึง คะแนนของนักเรียน ที่วัดได้จากการทำแบบทดสอบ เรื่องประโยค ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย (Objective Test) ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

4. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้าง ความรู้ หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น

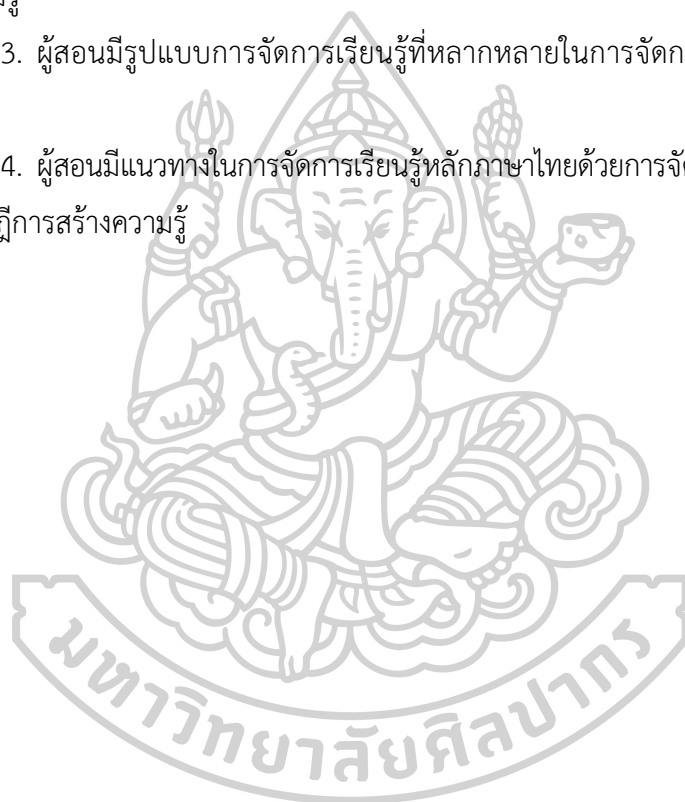
5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเทพมงคลรักษา อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่ การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 8 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียน 37 คน ได้จากการสุ่มห้องเรียนอย่างง่าย

(Simple random sampling) จากห้องเรียนจำนวน 9 ห้องเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทย ท 22102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนหลักภาษาไทยเรื่องประโยคด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น
2. นักเรียนมีทัศนคติที่ดี ต่อการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
3. ผู้สอนมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายในการจัดการเรียนรู้หลักภาษาไทยเรื่องประโยค
4. ผู้สอนมีแนวทางในการจัดการเรียนรู้หลักภาษาไทยด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ซึ่งผู้วิจัย
ได้ศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิจัย โดยจำแนกตามประเด็น
ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนหลักภาษาไทย
  - 1.1 แนวคิดและความหมายเกี่ยวกับหลักภาษาไทย
  - 1.2 ความสำคัญของหลักภาษาไทย
  - 1.3 แนวคิดและความสำคัญเกี่ยวกับการสอนหลักภาษาไทย
  - 1.4 จุดมุ่งหมายในการสอนหลักภาษาไทย
  - 1.5 แนวทางการจัดการเรียนรู้หลักภาษาไทย
2. ประโยค
  - 2.1 แนวคิดและความหมายเกี่ยวกับประโยค
  - 2.2 ส่วนประกอบของประโยค
  - 2.3 ชนิดของประโยค
3. ทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism)
  - 3.1 แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างความรู้
  - 3.2 องค์ประกอบของทฤษฎีการสร้างความรู้
  - 3.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
  - 3.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
  - 3.5 การสอนการใช้ภาษาตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 4.1 การจัดการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค
  - 4.2 การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
    - 4.2.1 การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ภายในประเทศ
    - 4.2.2 การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ต่างประเทศ

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนหลักภาษาไทย

แนวคิดและความหมายเกี่ยวกับหลักภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดเนื้อหาเรื่องหลักภาษาไทย ไว้ในมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย

การเปลี่ยนแปลง ของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทย ไว้เป็นสมบัติของชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 52 – 53) โดยมุ่งเน้นการสร้าง ความเข้าใจในหลักภาษาไทยให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ทั้งนี้ เฉลิมลาภ ทองอาจ (2550: 18) ได้กล่าวถึง คำว่าหลักภาษาไทย โดยสรุปได้ว่าปรากฏมาตั้งแต่หลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 โดยมีความหมายคล้ายกับคำว่า หลักการใช้ภาษา ทั้งนี้ยังปรากฏคำที่ผู้ใช้เรียก แตกต่างกันไป เช่น ลักษณะภาษาไทย ไวยากรณ์ไทย โครงสร้างภาษาไทย ทั้งนี้คำว่าหลักภาษาหรือหลักภาษาไทย นักวิชาการด้านภาษาไทย ได้ให้ความหมาย และคำอธิบายไว้ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2544: 1) ได้กล่าวไว้ว่าหลักภาษาไทยเป็นระเบียบแบบแผน ของภาษาที่คนเราใช้พูดจากัน

นพนภา อ้อกด้วง (2547: 25) ได้กล่าวว่า หลักภาษา คือระเบียบแบบแผนของภาษา ที่มีไว้ เพื่อให้ผู้ที่ใช้ภาษายึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง นอกจากนี้ ยังเป็นหลักเกณฑ์ ที่จะช่วยควบคุม ให้คนไทยได้ใช้ภาษาไทยให้เป็นแบบแผนอันหนึ่งอันเดียวกัน

เฉลิมลาภ ทองอาจ (2550: 18) ได้กล่าวไว้ว่า หลักภาษา หรือหลักการใช้ภาษาไทย หมายถึง กฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผนของภาษาไทยที่วางไว้อย่างเป็นระบบ ซึ่งผู้ใช้ภาษานั้น รับรู้ และเข้าใจ ได้ตรงกัน ทำให้สามารถใช้ภาษาไทย เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยการศึกษาระบบเสียง ระบบคำและความหมาย กลุ่มคำและประโยค และระบบการเขียน

กำชัย ทองหล่อ (2552: 1) ได้กล่าวไว้ว่า หลักภาษา คือวิชาที่ว่าด้วยระเบียบ การใช้อักษร การเขียนอ่าน การใช้คำ ความหมายของคำ การเรียงคำ และที่มาของภาษา ซึ่งมี วิวัฒนาการ ไปในลักษณะต่างๆ

จากแนวคิดของนักการวิชาการทางการศึกษา เกี่ยวกับความหมายและแนวคิด เกี่ยวกับหลักภาษาไทย สามารถสรุปได้ว่า หลักภาษาเป็นระเบียบแบบแผนของภาษาที่วางไว้ อย่างเป็นระบบ ประกอบไปด้วยการศึกษาระบบเสียง ระบบคำและความหมาย กลุ่มคำและประโยค และระบบ การเขียน ซึ่งมีวิวัฒนาการหลายรูปแบบ ซึ่งผู้ใช้ภาษานั้น รับรู้และเข้าใจได้ตรงกัน เพื่อใช้ยึดถือ เป็นหลัก ในการใช้ให้ถูกต้อง และเพื่อให้ใช้ในการสื่อสารได้ตรงกัน

ความสำคัญของหลักภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 และนักวิชาการหลายท่านได้อธิบายความของหลักภาษาไทย ตามลักษณะเฉพาะของเนื้อหาสาระ ว่าเป็นสาระความรู้ที่เป็นระเบียบแบบแผนของภาษา อันวางไว้อย่างเป็นระบบ โดยนักวิชาการหลายๆ ท่าน ยังได้อธิบายถึงความสำคัญของหลักภาษาไทย เพิ่มเติมอีกดังนี้

วรรณภา บัวเกิด และศรีสุตา จริยากุล (2534: 200, อ้างถึงใน มณี บุญญาติศัย, 2548: 4) ได้กล่าวไว้ว่าการเป็นนักไวยากรณ์ คือรู้จักใช้กฎเกณฑ์ให้เป็นประโยชน์แก่การใช้ภาษา ทำให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ชัดเจน ไม่กำกวม

สุจริต เพียรชอบ (2538: 361, อ้างถึงใน พักตร์วิภา ไทรารรอด, 2551: 2) กล่าวว่า การที่ผู้ใช้ภาษาไทย พยายามใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษาจะเป็นการช่วยอนุรักษ์ภาษาไทย ให้ยืนยงเป็นเอกลักษณ์ของชาติสืบไป

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2541: 5, อ้างถึงใน มณี บุญญาติศัย, 2548: 4) ได้กล่าวไว้ว่า หลักภาษาไทยมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการใช้ภาษาไทย หากขาดหลักภาษาไทยเสียแล้วก็เท่ากับขาดบรรทัดฐานของภาษา จะเป็นเหตุให้การใช้ภาษาบกพร่อง ผิดพลาดและไขว้เขวนานไปก็จะทำให้ภาษาเสื่อมสลายไป

กนกวรรณ สายะบุตร (2547: 3) ได้กล่าวไว้ว่า หลักภาษาและการใช้ภาษา ถือเป็นสาระที่สำคัญสาระหนึ่ง เนื่องจากกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ไทยหรือที่เราเรียกกันว่าหลักภาษานั้น จะทำให้ผู้ใช้ภาษาเข้าใจและใช้ภาษาได้ถูกต้อง เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

มณี บุญญาติศัย (2548: 5) ได้กล่าวไว้ว่า หลักภาษาไทยมีเนื้อหาที่เป็นระเบียบแบบแผนของภาษา ต้องอาศัยการท่องจำและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

ศิริพร ทาทอง (2548: 3) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักภาษา มากเท่าใด การใช้ภาษาก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น ผู้ที่มีความรู้ทางหลักภาษาดีจึงเป็นผู้ที่ได้เปรียบในการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร

พักตร์วิภา ไทรารรอด (2551: 2) ได้กล่าวไว้โดยสามารถสรุปได้ว่า การมีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาอย่างถูกต้อง จะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังเป็นการช่วยอนุรักษ์ให้ภาษาไทยคงอยู่สืบต่อไป

ฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒน์พันธ์ (2553: 3) ได้กล่าวไว้ว่า หลักภาษาและการใช้ภาษา ถือเป็นสาระที่สำคัญสาระหนึ่ง เนื่องจากกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ไทยหรือที่เรียกว่าหลักภาษานั้น จะทำให้ผู้ใช้ภาษาเข้าใจและใช้ภาษาได้ถูกต้อง เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

จากแนวคิดของนักวิชาการทางการศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของหลักภาษาไทย สรุปลงได้ว่าหลักภาษามีความสำคัญ กล่าวคือ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับระเบียบ แบบแผน กฎเกณฑ์ ทางโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาไทย ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับการนำความรู้ไปใช้ ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่ต้อง ชัดเจน และไม่กำกวม อีกทั้งการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ตามหลักการของภาษา รวมถึงเป็นการอนุรักษ์และสืบทอดการใช้ภาษาไทย ที่ถูกต้องอีกด้วย

แนวคิดและความสำคัญเกี่ยวกับการสอนหลักภาษาไทย

จากความหมายและความสำคัญของหลักภาษาไทย ตามนิยามของนักวิชาการ หลากๆ ท่าน แสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของเนื้อหาสาระความรู้ เรื่องหลักภาษาไทย อันแสดง ให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของหลักภาษาไทย ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจลักษณะ เพื่อจะได้สามารถนำแนวคิดทางหลักภาษาไปปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ ดังนักวิชาการหลายท่าน ที่ได้เสนอแนวคิด สำหรับการจัดการ การเรียนรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทย ดังนี้

กนกวรรณ สายะบุตร (2547: 4) ได้กล่าวไว้โดยสรุปได้ว่า วิชาหลักภาษาไทย ได้กำหนดเนื้อหาให้เริ่มเรียนจากเรื่องคำ ความสัมพันธ์ของคำ และประโยค ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากเรื่องดังกล่าวมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มณี บุญญาติศัย (2548: 6) ได้กล่าวถึงการสอนหลักภาษาไทย ว่า “ผู้เรียนส่วนใหญ่ ไม่ชอบเรียนหลักภาษาไทย เพราะมีความเห็นว่าหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่ยาก น่าเบื่อ และไม่สนุกสนาน”

ศิริพร ทาทอง (2548: 40) ได้กล่าวถึงการสอนหลักภาษาไทยว่ามีความจำเป็น ต่อผู้เรียน เป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจแบบแผนทางภาษาที่ถูกต้อง ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทย อนุรักษ์ภาษาไทย ให้เป็นเอกลักษณ์ของชาติแล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา หาความรู้ของผู้เรียนในระดับสูงขึ้นไปอีกด้วย

เฉลิมลาภ ทองอาจ (2550: 20) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทย ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะเป็นการสร้างพื้นฐานความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับภาษาไทย ให้กับผู้เรียน เพราะเมื่อผู้เรียนเข้าใจแบบแผน และกฎเกณฑ์ทางภาษาแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ทำให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ แล้วจึงมีความสำคัญ ต่อการอนุรักษ์และสืบทอดภาษาไทยให้แก่อนุชนเนื่องจากการเรียนการสอนหลักภาษาไทยจะสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างที่สำคัญ ของภาษาไทยทำให้ภาษาไทยไม่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนเกินไปนัก

พัศตร์วิภา ไทรารรอด (2551: 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสอนหลักภาษาไทยไว้ว่าการมีความรู้ และความเข้าใจเรื่องหลักภาษาที่ถูกต้องจะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษา ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังเป็น การช่วยอนุรักษ์ให้ภาษาไทยคงอยู่สืบไป

ฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒนพันธ์ (2553: 2) ได้กล่าวว่าการสอนหลักภาษาไทย โดยสรุปได้ว่า การสอนภาษาไทยต้องเริ่มสอนตั้งแต่วัยเด็ก โดยสอนเกี่ยวกับรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาในการ พินิจพิจารณา และการสื่อสาร รวมไปถึงการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ โครงสร้างและ ไวยากรณ์

ณัฐธยาน์ การุญ (2554: 1) ได้กล่าวถึงการศึกษาค้นคว้าทางภาษา ว่าจำเป็นต้อง เข้าใจกฎเกณฑ์ ตลอดจนแบบแผนของภาษาเสียก่อน เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญ ในการใช้ภาษาไทย ให้ถูกต้อง และเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิชาอื่นๆต่อไป

วุฒิพงษ์ คำเนตร (2558) ได้กล่าวถึงการสอนหลักภาษาไทยว่า ไม่ว่าจะสังคมโลก จะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางอย่างไรก็ตาม กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาไทย ก็ยังคงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่จำเป็นในด้านของการสื่อสาร ให้มีประสิทธิภาพ โดยทั้งหมด จะต้องให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจหลักภาษาและวรรณคดีไทย อย่างเห็นคุณค่า ในฐานะที่เป็นมรดก ทางวัฒนธรรม โดยครูผู้สอน จำเป็นที่จะต้องหาเทคนิควิธีเพื่อจะให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจ ในเนื้อหาวิชามากยิ่งขึ้น

สามารถสรุปได้ว่า การสอนหลักภาษาไทย มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษ ภาษาไทย และการนำความรู้ทางภาษามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน การจัดการเรียนรู้เรื่องหลักภาษา จึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการสอนหลักภาษา คือการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้จัก และเข้าใจกฎเกณฑ์ และไวยากรณ์ทางภาษาไทยผ่านการฝึกฝนทักษะ และการนำไปปฏิบัติจริงในการสื่อสาร โดยเริ่มเรียน ตั้งแต่เรื่องคำ ความสัมพันธ์ของคำ และเรื่องประโยค ทั้งนี้การที่ผู้เรียนเข้าใจกฎเกณฑ์ ทางภาษาไทย ย่อมสามารถนำความรู้ไปปรับในการศึกษาหาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือการนำมาปรับใช้ในชีวิต ประจำวันได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งยังเป็น การอนุรักษ์และสืบทอดหลักการ ใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องอีกด้วย

จุดมุ่งหมายในการสอนหลักภาษาไทย

จากแนวคิดของนักวิชาการเกี่ยวกับการสอนหลักภาษาไทยนั้นแสดงให้เห็น ถึงธรรมชาติของรายวิชา ที่ครูจะต้องจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดทั้งความรู้ ความเข้าใจ และ การนำไปใช้ ได้อย่างถูกต้อง ตามลักษณะของสาระความรู้ ทั้งนี้ นักวิชาการหลายท่าน ได้เสนอแนวคิด เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนหลักภาษาไทย ดังนี้

ศิริพร ทาทอง (2548:41-42) ได้กล่าวถึงการสอนหลักภาษาไทยว่ามีจุดมุ่งหมาย ของการสอนเพื่อต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา เพื่อประโยชน์ในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ในชีวิตประจำวัน และในการศึกษาหาความรู้ อีกทั้งยังต้องการให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ ความจำเป็น

ของการมีระเบียบแบบแผนของภาษา ตระหนักในคุณค่าของภาษาไทย และอนุรักษ์ภาษาไทย อันเป็นมรดกของชาติ

เฉลิมลาภ ทองอาจ (2550: 20) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยว่ามีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าในแบบแผนและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย และเพื่อให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้แบบและกฎเกณฑ์ดังกล่าวในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และเกิดสัมฤทธิ์ผล

ณัฐธยาน์ การุญ (2554:1) ได้กล่าวถึงจุดหมายของการเรียนรู้หลักภาษาไทยว่าจะทำให้ผู้เรียนทราบถึงกฎเกณฑ์ทางภาษาในการเรียบเรียงคำหรือข้อความให้เป็นประโยค และสามารถนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปใช้ได้ถูกต้อง

วุฒิพงษ์ คำเนตร (2558) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ในรายวิชาภาษาไทยว่า มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่จำเป็นในด้านของการสื่อสาร ให้มีประสิทธิภาพ โดยทั้งหมดจะต้องให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจหลักภาษาและวรรณคดีไทย อย่างเห็นคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม

จากแนวคิดของนักวิชาการทางการศึกษาเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนหลักภาษาไทยสรุปได้ว่า การสอนหลักภาษาไทย มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างองค์ความรู้ และความเข้าใจ เกี่ยวกับระเบียบแบบแผน และไวยากรณ์ทางภาษา เพื่อจะได้สามารถนำมาปรับประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการศึกษาหาความรู้ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม อีกทั้งเกิด ความตระหนักในคุณค่า และความสำคัญของหลักภาษาไทย ร่วมกันสืบทอดและอนุรักษ์ ในฐานะ ของระเบียบแบบแผนอันกำหนด กรอบ และรูปแบบของภาษา ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติไทย ให้คงอยู่คู่ชาติไทยสืบไป

แนวทางการจัดการเรียนรู้หลักภาษาไทย

สาระความรู้ เรื่องหลักภาษาไทย เป็นสาระความรู้ที่มีลักษณะเฉพาะ มีรูปแบบ ระเบียบ แบบแผนกฎเกณฑ์ ตายตัวที่ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจ และเรียนรู้ในการนำกฎเกณฑ์ไปใช้สร้าง หรือวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษา ทั้งนี้การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ และความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง จากการศึกษาพบว่านักวิชาหลายท่านได้เสนอแนวคิด และแนวทางในการจัดการเรียนรู้ เรื่องหลักภาษาไทย ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2538: 208 – 223) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้ หลักภาษาไทยโดยสรุปได้ว่า ควรสอนเนื้อหาความรู้ให้สอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า และประโยชน์ในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ตั้งจุดประสงค์ ให้ชัดเจน แล้วแจ้งให้ผู้เรียนทราบ เพื่อผู้เรียนจะได้ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้เข้ามามีส่วนร่วม ในการวางการดำเนินกิจกรรมในการเรียนรู้ เพื่อผู้เรียน จะได้รู้สึกมีส่วนร่วมก่อนจะปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ต่อไป วางแผนและเตรียม การสอนอย่างละเอียด มีการ

นำเข้าสู่บทเรียน ดำเนินการสอนโดยผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการจัดการเรียนรู้ และประเมินผล สร้างบรรยากาศ และจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธี และรูปแบบการสอน ที่เร้าความสนใจของผู้เรียน ให้นำสนุกรสนานและนำเรียนรู้ เพราะเมื่อผู้เรียน เรียนอย่างมีความสุข ก็จะส่งผลให้ผู้เรียน เกิดความรู้สึกศรัทธาในการเรียนรู้อันจะเป็นสาเหตุสำคัญ ที่ทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน และเกิด การเรียนรู้ อย่างแท้จริง สอนหลักภาษาให้สัมพันธ์กับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และในวรรณคดี รวมทั้ง ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียน เห็นความสำคัญและ ประโยชน์ของ การใช้ภาษาอย่างถูกต้องในชีวิตประจำวัน ใช้เทคนิค เสริมแรงแก่ผู้เรียนเสมอ ในการจัดการเรียนรู้ ใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย เพื่อไม่ให้ การจัดการเรียนรู้ นำเบื่อ ซ้ำซาก โดยวิธีการสอนที่ครูอาจ นำมาปรับใช้ เช่น การสอนแบบบรรยาย (lecture) การสอนแบบนิรนัย (deductive method) การสอนโดยวิธีแบ่งหมู่ให้ผู้เรียนทำงาน การสอนโดยวิธีแก้ปัญหา (problem solving method) ฯลฯ ใช้สื่อการสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียน เข้าใจบทเรียนได้ง่าย และลึกซึ้งขึ้น โดยผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการผลิตและออกแบบ เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกว่าได้มีส่วนร่วม มีส่วนร่วม ในการจัดการเรียนรู้ นำ บทร้อยกรอง หรือเพลงที่มีผู้ประพันธ์ไว้ มาใช้ในประกอบการจัด การเรียนรู้ หรือผู้สอนและผู้เรียน อาจร่วมกันแต่งเอง แล้วนำมาขับร้อง เพื่อให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหา หลักภาษาไทยได้ง่าย ขึ้น จัดการเรียนรู้อีกโดยให้ผู้เรียนเล่นเกม เพื่อสร้างความสนุกสนาน ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และรู้จัก รับผิดชอบ ตลอดจนคิดค้นหาวิธีเรียนรู้ ที่ทำให้ตนเอง และเพื่อนสามารถเข้าใจ ได้ดีขึ้น เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนใช้ดุลพินิจและวิจารณญาณ ของตัวเอง ในการอภิปรายตอบ หรือความรู้ ตามความเข้าใจของ ผู้เรียนและเพื่อนในชั้นเรียน ก่อนที่ผู้สอน จะเฉลย หรือบอกความรู้ที่ถูกต้อง มอบหมายงานให้ผู้เรียน ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวม การใช้ภาษาในชีวิต ประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียน ฝึกนิสัยการค้นคว้า ช่างสังเกต เพื่อที่จะได้สามารถสื่อสาร และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง จัดการเรียนรู้อีก เพื่อพัฒนา สติปัญญา โดยส่งเสริมการพัฒนาทักษะการคิด ทั้งการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ “คิดวิพากษ์” วิจัย และใช้เหตุผล จัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ได้ทบทวนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้ เรื่องหลักภาษา ที่เรียนไปอย่างสม่ำเสมอ ประเมินผล การเรียนหลักภาษาของผู้เรียนทุกด้าน ทั้งด้าน ความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ซึ่งในแต่ละด้าน ควรประเมินผลด้วยวิธีที่เหมาะสม เชื่อถือได้และใช้ หลายๆวิธี รวมทั้ง ไม่เน้นการประเมินผล เฉพาะด้านความจำ แต่ต้องเน้นด้านความเข้าใจ การประยุกต์ใช้และ การคิดวิเคราะห์ด้วย สนับสนุนให้ผู้เรียนเผยแพร่ความคิดและผลงานการค้นคว้า เกี่ยวกับหลักภาษา ในลักษณะต่างๆ เช่น การจัดป้ายนิเทศแสดงผลงานผู้เรียน การประกวด การแข่งขันและ การจัดนิทรรศการ รวมทั้งจัดกิจกรรม นอกชั้นเรียน หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร อาทิ ชมรม ชุมนุม เพื่อเสริมการเรียน การสอนหลักภาษาในชั้นเรียน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

มณี บุญญาติศัย (2548: 2) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ว่า การสอนภาษาไทย ต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความรักภาษาไทย ในฐานะที่เป็นวัฒนธรรม และถ่ายทอด วัฒนธรรมตามที่บรรพบุรุษ ได้สร้างสรรค์ ในรูปของหลักภาษาได้แก่ กฎเกณฑ์การใช้ภาษาวรรณคดี และวรรณกรรม ผู้เรียนจะต้อง ฝึกทักษะ การใช้ภาษาอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างถูกต้อง สละสลวย ตามหลักภาษา อ่านวรรณคดี และ วรรณกรรมต่างๆ

เฉลิมลาภ ทองอาจ (2550: 2) ที่กล่าวไว้โดยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ เรื่องหลัก ภาษาไทย เป็นหน้าที่ที่สำคัญของครูภาษาไทยทุกคน เพราะเมื่อผู้เรียนเข้าใจแบบแผน กฎเกณฑ์และ โครงสร้างของภาษาไทยแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถนำความรู้ความเข้าใจ ไปปรับใช้ได้ โดยครูจะต้องตั้ง วัตถุประสงค์ การสอนให้ชัดเจน เน้นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นคว้า และสังเกตลักษณะ กฎเกณฑ์ของภาษา อย่างเป็นกระบวนการ ด้วยการใช้วิธีสอน และกิจกรรม การเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การสอนแบบอุปนัย การอภิปราย การแก้ปัญหา และการทำกิจกรรม เสริมหลักสูตรต่างๆ ซึ่งครู จะต้องออกแบบและวางแผน ให้สอดคล้องกับวุฒิภาวะ และความต้องการ ของผู้เรียน รวมทั้งจะต้อง ใช้สื่อ และอุปกรณ์ที่กระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ได้ด้วย นอกจากนี้ จะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนนำ ความรู้เกี่ยวกับหลักการ ใช้ภาษาไทย ไปใช้ในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาทักษะการ สื่อสารของตนเองให้มีประสิทธิภาพ

ณัฐรยาน์ การุญ (2554: 2) ที่ได้กล่าวว่า การจัดการศึกษามีส่วนสำคัญ ที่จะช่วย ให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพมากที่สุด ครูจึงต้องเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม เพื่อให้ การเรียน การสอนบรรลุตามเป้าประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้นหากครูจัดกิจกรรมที่หลากหลาย โดยใช้ กิจกรรม ที่สื่อความหมายได้จริง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติจริง แล้วสามารถ สรุปความ จากบทเรียน ก็จะเป็นประโยชน์ และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้น

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้หลักภาษาไทย ผู้สอนมีหน้าที่จัดการเรียนรู้ เพื่อให้ ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ สรุปความรู้ หลักการ กฎเกณฑ์ทางภาษา ได้ด้วยตัวเองและการนำความรู้มาปรับประยุกต์ใช้ในการสื่อสารด้านต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ได้อย่าง ถูกต้อง โดยผู้สอน จะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ อย่างละเอียด และชัดเจน จัดบรรยากาศ ห้องเรียนให้น่าเรียนรู้ ใช้สื่อการสอน เทคนิค และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ที่หลากหลาย สอดคล้อง กับวุฒิภาวะ และความต้องการ ของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ มีความสนุกสนาน และมี ส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมไปถึงการออกแบบกิจกรรมฯ สื่อและอุปกรณ์เพื่อสะท้อน ความรู้ ความเข้าใจจากความรู้ที่ได้ศึกษาทั้งนี้เพื่อเป็นการปลูกศรัทธา และสร้างค่านิยมที่ดี ในการเรียนหลักภาษา ลักษณะการจัดการเรียนรู้ ควรเน้นการศึกษาความสัมพันธ์ ของหลักภาษาไทย กับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน สื่อต่างๆ หรือเนื้อหาวรรณคดี และวรรณกรรม เพื่อเป็นการ

บูรณาการ และชี้ให้เห็นถึงการใช้ภาษาในลักษณะต่างๆ ผ่านการสังเกต ศึกษา ค้นคว้า พิจารณา อย่างมีเหตุผล และอภิปรายความรู้ร่วมกัน โดยสรุปความรู้ออกมา ในรูปแบบต่างๆ เช่น รายงาน การศึกษาค้นคว้า การทำโครงการ การแต่งบทร้อยกรอง หรือการผลิตนวัตกรรมต่างๆ อันจะเป็น ประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ในการนำความรู้ไปปรับใช้ในการสื่อสาร และเป็นแหล่งข้อมูล ในการเรียนรู้ต่อไป

ประโยค

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นการวิจัย เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง ประโยค ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา มาตรฐาน ท 4.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 2 ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้หลักภาษาไทยเรื่องประโยค ในการวิเคราะห์ โครงสร้างประโยคสามัญ ประโยคกรรม และประโยคซ้อน ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษา และสรุปแนวคิด จากนักวิชาการ ที่ได้อธิบายและให้ความรู้เกี่ยวกับแนวคิดและความหมาย เกี่ยวกับ ประโยค ส่วนประกอบของประโยค และชนิดของประโยค โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาแนวคิด จากเอกสาร และนักวิชาการหลายท่าน ดังนี้

แนวคิดและความหมายเกี่ยวกับประโยค

การศึกษาแนวคิดและความหมายของประโยค ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา เอกสาร และบทความของนักวิชาการทางการศึกษา หลายท่านโดยสรุปแนวคิดและความหมาย ไว้ ดังนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 ได้ให้ความหมายของคำว่า ประโยค ว่าหมายถึงคำพูดหรือข้อความที่ได้ความบริบูรณ์ตอนหนึ่งๆ เช่นประโยคบอกเล่า ประโยค ปฏิเสธ ประโยคคำถาม (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542:665)

พระยาอุปกิตติศิลปสาร (2544: 192) ได้อธิบายความหมายของประโยคไว้ว่า ประโยค คือถ้อยคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์

พัคตร์วิภา ไทรรรอด (2551: 35) ได้สรุปแนวคิดต่างๆ เกี่ยวกับประโยค ว่าหมายถึง ถ้อยคำ หรือกลุ่มคำที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบให้แต่ละคำมีความหมายสัมพันธ์กัน มีเนื้อความสมบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ผู้กระทำและอาการที่กระทำเพื่อแสดง ให้รู้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

กำชัย ทองหล่อ (2552: 367) ได้อธิบายว่า ประโยค คือกลุ่มคำที่มีความเกี่ยวข้องกัน เป็นระเบียบ และมีเนื้อความครบสมบูรณ์โดยปกติประโยคจะต้องมีบทประธาน และบทกริยา เป็นหลักสำคัญ แต่ถ้าใช้สรรณกริยา จะต้องมีบทกรรมมารับ ถ้าใช้วิกตรกริยา จะต้องมีบทขยาย จึงจะได้ความสมบูรณ์ บทขยายนั่นจะเป็นคำ วลี หรือประโยคก็ได้ ถ้าใช้สรรณกริยาไม่ต้องมีกรรมมารับ เพราะได้ความสมบูรณ์ อยู่แล้ว แต่จะมีบทขยายให้ความชัดเจนขึ้นอีกก็ได้

พงศ์เกษม สนธิไทย (2552: 37) ได้กล่าวว่า ประโยค คือ การนำคำมาเรียงกัน โดยให้มี ส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ส่วนประธาน (ภาคประธาน) และ ส่วนแสดง (ภาคแสดง)

ฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒนพันธ์ (2553: 17) ได้สรุปแนวคิดต่างๆ ว่าประโยคเกิดจากคำ หลายๆ คำ หรือวลีที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบ ให้แต่ละคำมีความสัมพันธ์กัน มีใจความ สมบูรณ์ แสดงให้รู้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด (2554: 48) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประโยค ว่าหมายถึง ถ้อยคำที่มีเนื้อความครบบริบูรณ์ แบ่งได้ 2 ส่วน คือ ภาคประธานและภาคแสดง เมื่อคำนามประกอบกับ คำกริยา จะทำให้รู้ว่า ใคร ทำอะไร มีสภาพอย่างไร หรือรู้สึกอย่างไร ถือได้ว่า มีเนื้อความครบบริบูรณ์ ผู้พูดใช้สื่อความหมายกับผู้ฟังได้

บริษัท อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด (2554: 121) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประโยคว่า เกิดจากคำหลายๆ คำ หรือวลีที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบ เพื่อให้แต่ละคำ มีความสัมพันธ์ มีใจความ สมบูรณ์ ประกอบไปด้วยนามวลี และกริยาวลี ซึ่งแสดงให้รู้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เช่น ณเดชน์ไปหาวิทยาลัย ตำรวจจับคนร้าย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2555 : 91) ได้ให้ความหมายของคำว่าประโยค ว่าคือ หน่วยทางภาษาที่ประกอบด้วยคำหรือคำหลายคำ เรียงต่อกัน กรณีที่เป็นคำหลายคำเรียงต่อกัน คำเหล่านั้นต้องมีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ กันอย่างใดอย่างหนึ่ง ประโยคเป็นหน่วยทางภาษาที่สามารถสื่อความได้ว่าเกิดอะไรขึ้น หรืออะไร มีสภาพเป็นอย่างไร

กระทรวงศึกษาธิการ (2558: 102) ได้ให้ความหมายของคำว่าประโยค ว่าหมายถึง คำหรือกลุ่มคำที่เรียงกันและมีความหมายสมบูรณ์ สามารถสื่อความได้ว่า ใครทำอะไร รู้สึกอย่างไร หรือมีสภาพอย่างไร

สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (2558: 10) ให้ความหมายของคำว่าประโยค ว่าหมายถึง ข้อความที่มีเนื้อความสมบูรณ์ครบถ้วนว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เช่น ตาสีเป็นคนไทย พี่เบิร์ดกินข้าว หมี่แพนดาป็นต้นไม้

อิศรา รุ่งอภิญา (2558: 38) ได้สรุปความหมายของคำว่าประโยค ได้ว่าประโยคคือ ข้อความที่มีใจความครบถ้วนสมบูรณ์ ประกอบด้วยนามวลี และกริยาวลี แต่ในบางกรณีเพียงกริยาวลี ก็ทำให้ประโยคมีใจความสมบูรณ์ได้

สรุปได้ว่า ประโยค คือถ้อยคำหรือข้อความ ที่เกิดจากการนำคำชนิดต่างๆ หรือวลี มาเรียงต่อกันตามความสัมพันธ์ของคำ และโครงสร้างของประโยค ประโยคหนึ่งประโยค มีส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือภาคประธาน และภาคแสดง อันประกอบไปด้วยประธาน กริยา กรรม ส่วนขยายและ ส่วนเติมเต็ม ซึ่งแต่ละส่วนล้วนแล้วแต่แสดงหน้าที่ของคำและวลีนั้นๆ อย่างเป็นระเบียบและสัมพันธ์กัน เพื่อสื่อความหมายที่ชัดเจน และสมบูรณ์ ว่าใคร มีลักษณะอย่างไร ทำอะไร ทำอย่างไร ที่ไหน เมื่อไร ฯลฯ

ส่วนประกอบของประโยค

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค โดยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้หลักภาษาเรื่องประโยค ในการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคสามัญ ผู้วิจัยจึงศึกษา และสรุปแนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างและส่วนประกอบของประโยค จากนักวิชาการ หลายท่าน ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2544 : 192) ได้อธิบายว่าประโยคหนึ่งๆ แบ่งออกเป็น 2 ภาค คือ ภาคประธานและภาคแสดง

พัทตร์วิภา ไทรรารอด (2551: 36) ได้อธิบายโครงสร้างของประโยค ว่าหมายถึง ส่วนประกอบ ของประโยค ซึ่งประโยคประกอบไปด้วย ส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ

1. ภาคประธาน คือ คำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยค โดยมากมักได้แก่ คำนามหรือคำสรรพนาม
2. ภาคแสดง คือคำ หรือกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยบทกริยา บทกรรมและส่วนเติมเต็ม บทกริยาทำหน้าที่เป็นตัวกระทำ บทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำและส่วนเติมเต็มทำหน้าที่ คล้ายกรรม แต่ไม่ใช่กรรมเพราะมิได้ถูกกระทำ

กำชัย ทองหล่อ (2552: 373) ได้อธิบายว่าประโยคทุกชนิดสามารถจำแนกออกเป็น 2 ส่วน โดยส่วนที่เป็นประธานของประโยค เรียกว่า ภาคประธาน ประกอบด้วย บทประธาน และ บทขยายประธาน ส่วนที่แสดงอาการหรือความเป็นไป ของภาคประธาน เรียกว่า ภาคแสดง ประกอบด้วย บทกริยา บทขยาย กริยา บทกรรม และบทขยายกรรมโดยในประโยคหนึ่ง อย่างน้อย จะต้อง มี 2 บท คือ บทประธาน และบทกริยา

พงศ์เกษม สนธิไทย (2552: 37) ได้กล่าวว่า ประโยคมีส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ส่วนประธาน (ภาคประธาน) และ ส่วนแสดง (ภาคแสดง)

ฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒนพันธ์ (2553: 17-18) ได้กล่าวถึงส่วนประกอบของประโยค ว่าประโยคที่ง่ายที่สุด มีส่วนประกอบ คือ ประธาน และกริยา เรียงกันตามลำดับเช่น เด็กวิ่ง พ่อพูด เป็นต้น บางประโยค อาจมีหน่วยที่เป็นกรรมของประโยคด้วย เช่น เด็กกินขนม พ่อขับรถ เป็นต้น

แต่ในการพูด หรือการเขียนเรื่องราวใดๆ ก็ตาม ถ้าใช้ประโยคที่ประกอบด้วย ประธานกริยา หรือกรรมเท่านั้น ย่อมสื่อให้เห็น สารหรือเรื่องราวที่ละเอียดกว่านี้ไม่ได้ ดังนั้น ประโยคจึงต้องมี ส่วนขยายเพิ่มขึ้น คือส่วนขยายประธาน ส่วนขยาย กริยา และส่วนขยายกรรม ถ้าประโยคมีส่วนขยาย ครบทั้ง 3 ส่วน จะเรียงตามลำดับคำในกริยา และส่วนขยายกรรม

บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด (2554: 48) ได้กล่าวถึงส่วนประกอบของประโยคว่า ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ภาคประธาน ว่าเป็นส่วนที่บอกถึงผู้กระทำกริยาอาการ ภาคประธาน ประกอบด้วย บทประธาน และบทขยายประธาน และภาคแสดง ว่าเป็นส่วนที่แสดงอาการกระทำ ว่าอยู่ในสภาพใด ทำอะไร เป็นอะไร ภาคแสดง ประกอบด้วย บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรม

บริษัท อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด (2554: 121-122) ได้อธิบายเกี่ยวกับ ส่วนประกอบของประโยคว่าประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ นามวลี ทำหน้าที่เป็นภาคประธาน และกริยาวลี ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงดังนี้

1. ภาคประธาน คือคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำหรือผู้แสดงเป็นส่วนสำคัญของประโยคซึ่งภาคประธานอาจจะมีบทขยายที่เป็นคำหรือกลุ่มคำต่อท้ายเพื่อให้ใจความของประโยค ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ภาคแสดง คือ คำหรือกลุ่มคำที่ประกอบด้วยบทกริยา บทกรรมหรือส่วนเติมเต็ม บทกริยา ทำหน้าที่เป็นตัวกระทำหรือตัวแสดงของประธาน ส่วนบทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ และ ส่วนเติมเต็มทำหน้าที่เสริมใจความของประโยคให้สมบูรณ์ คือ ทำหน้าที่คล้ายบทกรรม แต่ไม่ใช่กรรม เพราะไม่ได้ถูกกระทำ ซึ่งประโยคอาจมีแต่กริยาวลีได้ แต่จะมีเฉพาะนามวลีไม่ได้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2555 : 91) ได้อธิบายว่าโดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือนามวลี ทำหน้าที่ประธานกับ กริยาวลี ทำหน้าที่ ภาคแสดง ประโยคอาจมีเพียงกริยาวลีก็ได้ แต่จะมีเพียงนามวลีไม่ได้

กระทรวงศึกษาธิการ (2558:102) ได้อธิบายเกี่ยวกับส่วนประกอบของประโยค ว่าโดยทั่วไป มี 2 ส่วน ได้แก่ ภาคประธานกับภาคแสดง

สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (2558: 10) ได้อธิบายว่าประโยค แบ่งเป็น 2 ภาคคือ ภาคประธานเป็นคำนามหรือคำสรรพนามที่กล่าวขึ้นก่อนเพื่อให้รู้ว่าใครเป็นผู้ทำกริยา และภาคแสดงเป็นส่วนประกอบของประโยคที่มีคำกริยาเป็นหลัก เป็นคำที่แสดงอาการของภาคประธาน ให้ได้ความครบถ้วนสมบูรณ์ว่าแสดงกริยาอย่างไร เช่นเขาเดิน ผู้เรียนนอน ฉันหัวเราะ ซึ่งในภาคแสดง อาจมีกรรม หรือไม่มีกรรม มารับข้างท้ายก็ได้ ถ้าใจความครบสมบูรณ์ รู้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ก็เรียกว่าประโยค

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ประโยคประกอบด้วยส่วนประกอบ สำคัญ 2 ส่วน ส่วนแรกได้แก่ ภาคประธาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่แสดงหน้าที่เป็นผู้กระทำ หรือผู้แสดง เช่น คำนาม สรรพนามหรือนามวลี โดยภาคประธานประกอบด้วย บทประธาน บทขยาย ประธาน ส่วนที่สองได้แก่ ภาคแสดง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยค ที่ทำหน้าที่แสดงอาการ แสดงสภาพ เหตุการณ์ และการกระทำของภาคประธาน เช่น คำกริยา ส่วนเติมเต็ม และกริยา โดยภาคแสดง ประกอบด้วย คำกริยา กรรม ส่วนขยายกริยา ส่วนขยาย กรรม และส่วนเติมเต็ม ทั้งนี้คำกริยา มีส่วนสำคัญกับประโยค เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากคำกริยาบางชนิด ไม่ต้องมีกรรมมารองรับ บางประโยคใช้เพียงแต่ คำกริยาและส่วนขยาย และบางประโยคมีคำกริยา ที่ตามด้วย ส่วนเติมเต็ม ซึ่งไม่ใช่ผู้ถูกกระทำ ส่งผลให้แต่ละประโยคนั้น มีลักษณะโครงสร้างต่างกัน

ชนิดของประโยค

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเอกสาร และบทความของนักวิชาการหลายท่าน เกี่ยวกับความหมาย และองค์ประกอบของประโยค เพื่อสรุปความรู้ สร้างความเข้าใจ เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย นอกจากนี้การศึกษาเกี่ยวกับแนวความคิดเรื่อง ชนิดของประโยค ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาจากเอกสาร และบทความของนักวิชาการทางการศึกษา และวิชาภาษาไทย ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2544 : 209 - 262) ได้อธิบายเกี่ยวกับชนิดของประโยค โดยสามารถ สรุปได้ว่าประโยค มี 3 ชนิด ดังนี้

1. เอกภพประโยค ที่หมายถึงประโยคเล็กๆ ที่มีความหมายอย่างเดี่ยว เฉพาะอย่างหนึ่ง ๆ สามารถเรียกได้อีกอย่างว่าประโยคเล็กหรือ ประโยคสามัญ
2. อเนกภพประโยค เป็นประโยคที่มีเอกภพประโยคหลายประโยค รวมอยู่ด้วยกัน เป็นประโยคเดี่ยวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป และมีสันธานเป็นตัวเชื่อม ระหว่าง อเนกภพประโยคในนั้น โดยเรียกอีกอย่างได้ว่า ประโยคความรวม สามารถจำแนกออกได้ 4 ชนิด คือ อัญวาทนภพประโยค ซึ่งหมายถึงประโยคที่มีเนื้อความตามกัน สามารถสังเกตได้ด้วยคำสันธาน พยติเรกานภพประโยค หมายถึง ประโยคที่เอามาพ่วงเข้านั้นทำให้ความหมายมากขึ้น ผิดปกติโดยมีเนื้อขัดแย้งกัน วิกัลปานภพประโยค หมายถึง อเนกภพประโยคที่มีเนื้อความกำหนดเอาข้อใดข้อหนึ่ง หรือเลือกเอาข้อใดข้อหนึ่ง เหตุวานภพประโยค หมายถึง ประโยคที่เกี่ยวกับเหตุ มีเนื้อความตามกันในทางเป็นเหตุ เป็นผลกัน โดยประโยคหน้าเป็นเหตุ ประโยคหลังเป็นผล
3. สังกรประโยค เป็นประโยคที่เอกภพประโยค ใช้เอกภพประโยคด้วยกันทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเอกภพประโยคหน้าซ้อนกันอีกชั้นหนึ่ง โดยประโยคหัวหน้าเรียกว่า มุขยประโยค ส่วนประโยคน้อยที่แทรกเข้ามา เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคใหญ่นั้น เรียกว่า อนุประโยค ซึ่งสามารถแบ่งออก 3 ประเภทตามหน้าที่ คือ นามานุประโยค คุณานุประโยค และ วิเศษนุประโยค

กำชัย ทองหล่อ (2552: 374 – 387) ได้แบ่งชนิดของประโยค ออกเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. เอกภพประโยค คือประโยคสามัญที่มีบทบาทสำคัญเพียงบทเดียว และเป็นกระแสดความเดียวที่มีความหมายครบบริบูรณ์

2. อเนกภพประโยค คือ ประโยคใหญ่ที่มีใจความสำคัญอย่างน้อย 2 ใจความรวมกัน และใจความสำคัญนั้นๆ จะต้องมีลักษณะเป็นประโยคโดยมีสันธาน เป็นบทเชื่อมหรือ ละสันธานไว้ในฐานเข้าใจ ทั้งนี้เอกภพประโยคสามารถจำแนกออกเป็น 4 ชนิดย่อย คือ อัญญาเนกภพประโยค ประโยคที่มีเนื้อความ ตามกัน ประโยคหน้าและประโยคหลัง ที่นำมารวมกันนั้น มีเนื้อความที่คล้าย ตามไปในแนวเดียวไม่ขัดแย้งกัน พยติเรกานกภพประโยค คือ อเนกภพประโยคที่มีเนื้อความ ท่อนหน้ากับท่อนหลังแย้งกัน วิกลปานกภพประโยค คือ อเนกภพประโยคที่มีเนื้อความให้เลือกเอา แต่อย่างใดอย่างหนึ่ง ประโยคชนิดนี้ต้องการเนื้อความ ท่อนหน้า หรือท่อนหลังเพียงท่อนเดียว เหตุวานกภพประโยค คือเอกภพประโยคที่มีเนื้อความ ท่อนหน้าเป็นเหตุ ท่อนหลังเป็นผล

3. สังกรประโยค คือ ประโยคใหญ่ที่มีประโยคเล็กตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปรวมกัน แต่มี ประโยคหัวหน้าหรือประโยคหลักที่มีใจความสำคัญเพียงประโยคเดียว นอกนั้นเป็นประโยคเล็กที่ทำหน้าที่แต่ง หรือประกอบประโยคหลัก ทั้งนี้สังกรประโยค มีลักษณะต่างกับเอกภพประโยคคือ ประโยคเล็ก ของสังกรประโยค มีใจความสำคัญแต่เพียงประโยคหัวหน้าประโยคเดียว ส่วนประโยคเล็กของเอกภพประโยค มีใจความสำคัญด้วยกันทุกประโยค โดยประโยคเล็กทั้ง 2 ประโยค คือ มุขยประโยค ประโยคหัวหน้า หรือประโยคหลัก นับเป็นประโยคสำคัญซึ่งจะขาดไม่ได้ และมีได้เพียงประโยคเดียว ต่อหนึ่งสังกรประโยคเท่านั้น และอนุประโยค คือประโยคเล็กที่ทำหน้าที่แต่ง มุขยประโยคให้เพิ่มความดีขึ้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ นามานุประโยค อนุประโยคที่ทำหน้าที่ได้คล้ายกับนาม อาจเป็นบทประธาน บทกรรม หรือบทขยายก็ได้ คุณานุประโยค อนุประโยคที่ทำหน้าที่ประกอบนาม หรือสรรพนาม เช่นเดียวกับคำวิเศษณ์ และใช้ประพันธสรรพนามเป็น บทเชื่อมและวิเศษณานุประโยค อนุประโยค ซึ่งทำหน้าที่ประกอบ คำกริยาหรือคำวิเศษณ์และใช้ประพันธวิเศษณ์หรือคำบุพบทซึ่งทำหน้าที่อย่าง ประพันธวิเศษณ์ เป็นบทเชื่อม

บริษัท อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด (2554: 122-125) ได้กล่าวถึงชนิดของประโยค ในภาษาไทย ว่าสามารถแบ่งตามโครงสร้าง ออกได้ 3 ชนิด ดังนี้

1. ประโยคสามัญ หรือประโยคพื้นฐาน คือ ประโยคที่ประกอบด้วยนามวลี ทำหน้าที่ประธาน กับกริยาวลีทำหน้าที่ภาคแสดง ไม่มีอนุประโยคเป็นส่วนขยายและไม่มีคำเชื่อมกริยา คำเชื่อมกริยาวลี หรือคำเชื่อมประโยค โดยประโยคสามัญนี้ยังสามารถแบ่งออกได้อีก 2 ชนิด คือ ประโยคสามัญที่มีกริยาวลีเดียว และประโยคสามัญที่มีหลายกริยาวลี

2. ประโยคซ้อน คือ ประโยคที่ประกอบด้วยประโยคหลัก และ (มุขยประโยค) อนุประโยค โดยประโยคหลักเป็นประโยคที่มีอีกประโยคหนึ่งมาซ้อน อาจจะเป็นประธาน เป็น

ส่วนเติมเต็ม หรือเป็นส่วนขยายก็ได้ โดยอนุประโยค คือ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำเชื่อมประโยค สามารถทำหน้าที่เป็นได้ทั้งนามวลี คือเป็นประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือส่วนขยาย ส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคก็ได้ หรือทำหน้าที่ อย่างวิเศษณ์วลี ทั้งนี้ประโยคซ้อน สามารถแบ่งออก ได้อีก 3 ชนิด คือ ประโยคซ้อนที่มีนามานุประโยค ประโยคซ้อนที่มีคุณานุประโยค ประโยคซ้อน ที่มีวิเศษณานุประโยค

3. ประโยครวม คือประโยคย่อยตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมเป็นประโยคเดียวกัน ประโยคย่อย สามารถเป็นได้ทั้งประโยคสามัญและประโยคซ้อน โดยต้องมีคำเชื่อม ได้แก่ และ และก็ แต่ ทว่า แต่ทว่า หรือ ทำหน้าที่เชื่อมประโยค

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2555 : 98 –107) ได้อธิบายเกี่ยวกับประโยคในภาษาไทย โดยแบ่งตามโครงสร้างได้เป็น 3 ชนิดได้แก่

1. ประโยคสามัญ หรือประโยคพื้นฐาน คือประโยคที่ประกอบด้วยนามวลี ทำหน้าที่ประธาน กักริยาวลีทำหน้าที่ภาคแสดง ประโยคสามัญต้องไม่มีอนุประโยคเป็นส่วนขยาย และไม่มีคำเชื่อมกริยา ซึ่งประโยคสามัญสามารถแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ ประโยคสามัญที่กริยาวลีเดียว กับ ประโยคสามัญ ที่มีกริยาวลีหลายวลีเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมกริยาวลี

2. ประโยคซ้อน คือประโยคที่ประกอบด้วยประโยคหลัก หรือมุขยประโยค คือ ประโยคที่มีอีกประโยคหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยค ได้แก่ เป็นประธาน เป็นหน่วยเติมเต็ม หรือเป็นส่วนขยายกับอนุประโยค คือ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำเชื่อมอนุประโยค ซึ่งทำหน้าที่ได้อย่างนามวลี คือ เป็นประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยค หรือทำหน้าที่อย่าง วิเศษณ์วลี คือ ทำหน้าที่ขยายกริยาวลี

3. ประโยครวม คือ ประโยคย่อยตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมเข้าเป็นประโยคเดียวกัน ประโยคย่อยนั้นอาจเป็นประโยคสามัญหรือประโยคซ้อนก็ได้ และต้องมีคำเชื่อม สมภาค และ และก็ แต่ ทว่า แต่ทว่า หรือ ทำหน้าที่เชื่อมประโยคย่อยที่มารวมกัน

กระทรวงศึกษาธิการ (2558: 104 – 106) ได้กล่าวถึงชนิดของประโยค โดยแบ่งตามโครงสร้าง ได้ 3 ชนิด ดังนี้

1. ประโยคสามัญ คือ ประโยคที่ไม่มีคำเชื่อมกริยา ไม่มีคำเชื่อมประโยค และไม่มีอนุประโยค อาจเป็นประโยคที่มีคำกริยาเพียงคำเดียว หรือหลายคำก็ได้

2. ประโยคซ้อน คือ ประโยคที่ประกอบด้วย ประโยคหลัก หรือ มุขยประโยค ซึ่งขึ้นต้นด้วยคำเชื่อมอนุประโยคซึ่งทำหน้าที่ได้อย่างนามวลี คือเป็นประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือขยายส่วนใด ส่วนหนึ่งของประโยค หรือทำหน้าที่อย่างวิเศษณ์วลี คือ ทำหน้าที่ขยายกริยาวลี

3. ประโยครวม คือประโยคที่ประกอบด้วยประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมกัน โดยมีคำเชื่อม และ แต่ หรือ เชื่อมประโยค หรือมีคำเชื่อมที่มีความหมาย ในทำนองเดียวกัน เช่น และก็ ทว่า แต่ทว่า โดยได้กล่าวถึงลักษณะที่ปรากฏ 3 ลักษณะ คือประโยครวมที่เกิดจาก ประโยคสามัญ

รวมกับ ประโยคสามัญ ประโยครวมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคซ้อน หรือประโยคซ้อนรวมกับ ประโยคสามัญ และประโยครวมที่เกิดจากประโยคซ้อนรวมกับประโยคซ้อน

สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (2558: 11 - 12) ได้แบ่งชนิดของประโยคตามโครงสร้าง ออกเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. ประโยคสามัญ หรือประโยคความเดียว หมายถึงประโยคที่มีใจความเดียว และมีความหมายอย่างเดียว หรือเป็นประโยคเล็กๆ ที่ไม่มีประโยคอื่นๆมารวม มีส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ ภาคประธาน และภาคแสดง ซึ่งภาคแสดงอาจปรากฏกริยาหลักเพียงกริยาเดียว หรืออาจมีกริยาหลักหลายกริยาก็ได้

2. ประโยครวม หรือประโยคความรวม หมายถึงประโยค 2 ประโยคขึ้นไป มีคำเชื่อมหรือคำสันธาน เป็นเครื่องเชื่อมให้ 2 ประโยคติดต่อกันเป็นประโยคเดียวกัน หรือรวมหลายประโยคเข้าด้วยกัน หรือรวม หลายกริยาลงเข้าด้วยกันโดยใช้คำเชื่อม และ แต่ หรือ ทั้ง...ก็ ฯลฯ

3. ประโยคซ้อน หรือประโยคความซ้อน หมายถึงประโยคที่มีประโยคเล็กๆ แทรกอยู่อีกประโยคหนึ่ง ประกอบด้วยประโยคใหญ่ หรือประโยคหลัก เรียกว่า มุขยประโยค และมีประโยค เล็กๆ หรือประโยคย่อยแทรกเข้ามาเป็นส่วนใด ส่วนหนึ่งของประโยคเป็นประธาน หรือกรรม หรือเป็นส่วนขยาย ประธาน กริยา หรือกรรมของประโยคหลัก เรียกว่า อนุประโยค อยู่ตามลำพังไม่ได้ ต้องอิง ประโยคหลัก จึงจะเข้าใจครบถ้วนสมบูรณ์ ประโยคย่อยที่แทรกเข้ามานี้ มีข้อสังเกตคือมักจะมีคำเชื่อม “ที่ ซึ่ง อัน ว่า”

จึงสามารถสรุปได้ว่า ประโยคในภาษาไทยเมื่อจำแนกตามโครงสร้าง ของคำ สามารถแบ่งได้ดังนี้

1. ประโยคสามัญ คือ ประโยคที่มีใจความครบบริบูรณ์เพียงใจความเดียว ไม่มีคำเชื่อมกริยา ไม่มีคำเชื่อมประโยค และไม่มี อนุประโยค มีส่วนประกอบสำคัญ 2 ส่วน คือ ภาคประธาน และภาคแสดง ซึ่งเพียงบทเดียว ทั้งนี้ประโยคความเดียวสามารถแบ่งออกได้ 2 ชนิด คือ ประโยคสามัญ ที่มีคำกริยาเดียว และประโยคสามัญ ที่มีคำกริยาหลายคำ

2. ประโยคซ้อน คือ ประโยคใหญ่ ที่มีประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป มารวมกัน โดยมีประโยคหลัก (มุขยประโยค) ซึ่งเป็นประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงประโยคเดียว ซึ่งจะขาดไม่ได้ และมีได้เพียงประโยคเดียวต่อหนึ่งประโยคซ้อน มักปรากฏตามหลังคำสันธาน เช่น ที่ ซึ่ง อัน ผู้ว่า ฯลฯ และประโยคย่อย (อนุประโยค) ซึ่งเป็นประโยคที่ทำหน้าที่แต่ง หรือประกอบประโยคหลัก ให้มีความหนักแน่น และชัดเจนมากยิ่งขึ้น ไม่สามารถปรากฏตามลำพังได้ ต้องอาศัยประโยคหลัก จึงจะเข้าใจ โดยสามารถปรากฏการซ้อนในตำแหน่งประธาน ส่วนเติมเต็ม หรือส่วนขยายก็ได้ สามารถแบ่งตามลักษณะของประโยคย่อย (อนุประโยค) ได้ 3 ชนิด คือ 1) นามานุประโยค เป็นประโยคที่มีอนุประโยค

ขยายนาม (ทำหน้าที่ เหมือนคำนาม) กล่าวคือเป็นประโยคย่อยของคำนามอาจปรากฏในตำแหน่ง ประธาน กรรม ส่วนขยาย หรือส่วนเติมเต็มก็ได้ 2) คุณนามุประโยค เป็นประโยคที่มีอนุประโยคขยายซ้ำ ที่นาม หรือสรรพนาม (ทำหน้าที่ เป็นคุณศัพท์ ขยายเฉพาะนาม คุณศัพท์) และ 3) วิเศษนามุประโยค ประโยคที่มีอนุประโยค ทำหน้าที่ ขยายกริยา หรือคำวิเศษณ์

3. ประโยครวม คือ ประโยคที่เกิดจากการนำประโยคสามัญ ตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป มารวมเป็นประโยคเดียวกัน มีใจความสำคัญหรือความสำคัญของเนื้อความเสมอกัน โดยมีคำสันธาน เป็นคำเชื่อม ให้ 2 ประโยคติดต่อกันเป็นประโยคเดียวกัน ได้แก่ *และ* *และก็* *แต่* *ทว่า* *แต่ทว่า* หรือ ฯลฯ ซึ่งทำหน้าที่เชื่อมประโยค นอกจากนั้นประโยครวมบางประโยค ปรากฏการละสันธาน ไว้ในฐานะ เข้าใจ โดยสามารถจำแนกออกเป็น 4 ชนิด คือ 1) อนุยานุกรรณประโยค เป็นประโยครวม ที่มีเนื้อความคล้อยตามในแนวเดียวไม่ขัดแย้งกัน 2) พยติเรกานุกรรณประโยค เป็นประโยครวม ที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน 3) วิกัลปานุกรรณประโยค เป็นประโยครวมที่มีเนื้อความให้เลือก อย่างใด อย่างหนึ่ง และ 4) เหตุวานุกรรณประโยค เป็นประโยครวมที่มีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน โดยประโยคแรกเป็นเหตุประโยคหลังเป็นผล

ทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism)

ทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นทฤษฎีที่สำคัญสำหรับการพัฒนาผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ให้เป็น บุคคลที่มีทักษะทางการเรียนรู้ตลอดชีวิต กล่าวคือมีความสามารถในการสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (จิระ ดีช่วย 54: 2554) ทั้งนี้ ทฤษฎีนี้ ไม่ใช่ทฤษฎี หรือแนวคิดเชิงการสอนเป็นทฤษฎี ที่อธิบายความหมายของการเรียนรู้ และวิธีการที่บุคคลรู้ โดย อาศัยพื้นฐานทางจิตวิทยา ปรัชญา มานุษยวิทยา โดยมีพื้นฐานทางความเชื่อที่ว่าความรู้เป็นสิ่งที่สร้างขึ้น ภายในตัวของบุคคล ผู้เรียนจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ เมื่อเขารู้จักสิ่งนั้น ด้วยตนเองอย่างตื่นตัว เขาจะต้องจัดกระทำ กับข้อมูลใหม่ด้วยความรู้ที่มีอยู่ และถ้าข้อมูลใหม่ ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความรู้เดิม จะเกิดความขัดแย้งขึ้นในใจ และจะต้องหาทางแก้ไขผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งแวดล้อมอย่างตื่นตัว ในบริบทของวัฒนธรรมเชิงสังคม และสื่อผ่านทางความรู้เดิมที่มีอยู่ การสร้างความรู้เป็นการสร้าง ความหมายและความเข้าใจ ประสบการณ์ใหม่ ผ่านการตีความ ความรู้จะไม่คงที่ เมื่อผู้เรียนได้รับ ประสบการณ์ใหม่ขึ้นอีก ก็จะเป็นการพัฒนาความรู้เดิมให้ลึกซึ้ง และแข็งแกร่งขึ้นจากเดิม ทั้งนี้ การสร้างความรู้ตามทฤษฎีนี้จะต้องอาศัยเวลา เพราะไม่ได้เกิดขึ้น ทันทีทันใด (Henrique, 1997 ; Fosnot, 1996 ; Murphy, 1997; McDermott, 1993 ; ชนาธิป พรกุล, 2554: 72)

แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างความรู้

นักวิชาการทางการศึกษาหลายท่าน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างความรู้ แตกต่างกันไป โดยสามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ (จิระ ดีช่วย, 2554: 54)

1. กลุ่มคอนสตรัคติวิซึมเชิงปัญญา (Cognitive Constructivism) สำหรับ นักจิตวิทยา ที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย ว่ามีแนวคิดและทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของแนวคิดนี้ คือ เพียเจต์ (Piaget) โดยแนวความคิดของเขาเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งแวดล้อม และให้ความสำคัญกับความรู้เดิม เชื่อว่ากระบวนการเรียนรู้เกิดจากตัวของผู้เรียนเอง (Active Lerner) เป็นผู้สร้างความรู้โดยการดูดซับข้อมูล หรือความรู้ใหม่จึงเกิดความไม่สมดุล ที่ส่งผลให้ผู้เรียน ต้องปรับโครงสร้างทางปัญญาใหม่ จนกระทั่งเกิดความสมดุล หรือเกิดความรู้ใหม่

2. กลุ่มคอนสตรัคติวิซึมเชิงสังคม (Social Constructivism) นักจิตวิทยา ที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย ว่ามีแนวคิดและทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของแนวคิดนี้ คือ วีกอตสกี (Vygotsky) โดยแนวความคิดของวีกอตสกี เน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ ทางสังคม เชื่อว่า กระบวนการเรียนรู้ เกิดจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่น (ผู้ใหญ่หรือเพื่อน) ในขณะที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรมหรืองาน ในสภาวะสังคม (Social Context) ซึ่งเป็นตัวแปร ที่สำคัญ และขาดไม่ได้เพราะปฏิสัมพันธ์ ทางสังคมทำให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยการเปลี่ยนแปลง ความเข้าใจเดิมให้ถูกต้องหรือซับซ้อนกว้างขวางขึ้น

เพียเจต์ (Piaget, 1972, อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2552: 90 - 91) กล่าวว่าทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นทฤษฎีพัฒนาการทางเขาวนปัญญาของบุคคลที่มีการปรับตัว ผ่านกระบวนการ ซึมซับ หรือดูดซึม และกระบวนการการปรับโครงสร้างทางปัญญา พัฒนาการ จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคล รับ และซึมซับข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่ เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้ หรือ โครงสร้างทางปัญญา ที่มีอยู่เดิม หากไม่สัมพันธ์กันได้จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น บุคคลจะพยายามปรับสภาวะ ให้อยู่ ในภาวะ สมดุล โดยใช้กระบวนการปรับโครงสร้าง ทางปัญญา

วีกอตสกี (Vygotsky, 1978, อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2552: 90 - 91) กล่าวว่าทฤษฎี การสร้างความรู้เป็นทฤษฎีพัฒนาการทางเขาวนปัญญา ซึ่งมนุษย์ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่ แรกเกิด ซึ่งนอกจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแล้วยังมีสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งก็คือวัฒนธรรม ที่แต่ละสังคมสร้างขึ้น สถาบันต่างๆ เริ่มตั้งแต่สถาบันครอบครัวจะมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางเขาวนปัญญา ของแต่ละบุคคล นอกจากนั้นภาษายังเป็นเครื่องมือสำคัญของการคิด และพัฒนาเขาวนปัญญาขั้นสูง พัฒนาการทางภาษา และทางความคิดของเด็กเริ่มด้วยการพัฒนาที่แยกจากกัน แต่เมื่ออายุมากขึ้น พัฒนาการทั้งสองด้านจะเป็นไปร่วมกัน

คอบบ์ (Cobb, 1994: 13 – 20, อ้างถึงใน จิระ ดีช่วย, 2554: 53) ได้กล่าวถึง การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ว่าเป็นกระบวนการที่ไม่ได้หยุดนิ่งอยู่กับที่ในการสร้าง การรวบรวม และการตกแต่ง ความรู้ ผู้เรียนมีโครงสร้างความรู้ที่ใช้ในการตีความหมายและทำนาย เหตุการณ์ต่างๆ รอบตัว โครงสร้างความรู้ของผู้เรียนอาจแปลกและแตกต่างจากโครงสร้างความรู้ ของผู้เชี่ยวชาญ และการเรียนรู้เป็นกระบวนการ ทางสังคม เป็นการร่วมมือกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ในการประนีประนอม ความหมายที่สร้างขึ้น บุคคลที่แวดล้อมผู้เรียนจะมีอิทธิพล ต่อความคิดเห็น ของผู้เรียน นอกจากนี้ผู้ใหญ่ที่อยู่รอบตัวผู้เรียน ภาษาและวัฒนธรรมเป็นปัจจัยที่สำคัญมากต่อ กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

เรณู จินสกุล (2552: 59) ได้กล่าวไว้โดยสรุปได้ว่า ทฤษฎีการสร้างความรู้เป็นทฤษฎี เกี่ยวกับความรู้ที่มีรากฐานมาจากปรัชญา จิตวิทยา เป็นการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียน สามารถสร้างความรู้ ด้วยตนเองโดยอาศัยความรู้ ประสบการณ์เดิม และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กับสภาพแวดล้อม ทำให้เกิดโครงสร้างทางปัญญาขึ้น

จิระ ดีช่วย (2554: 54) ได้กล่าวสรุปเกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างความรู้ไว้ว่า เป็นกระบวนการ ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจ อย่างมีความหมายได้ด้วยตนเอง จากการ มีปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งแวดล้อมและบุคคลอื่นๆ โดยการเรียนรู้ที่อาศัยความรู้ และ ประสบการณ์เดิมเป็นฐาน

ชนาธิป พรกุล (2554: 72) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการสร้างความรู้ ว่าเป็นทฤษฎี ที่กล่าวถึง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในบริบทที่ผู้เรียนสร้างความรู้ ในขณะที่ได้รับประสบการณ์ ในสถานการณ์ต่างๆ ทฤษฎีนี้เกิดจากการสังเกตการเรียนรู้ของเด็ก ที่สร้างความรู้ โดยมีการ ปฏิสัมพันธ์แบบต่างๆ เช่น ดู ฟัง ชิม ดม สัมผัส แสดงว่าเด็กสร้างความรู้ด้วยการมีส่วนร่วม อย่างตื่นตัวกับสถานการณ์จริงในชีวิต และมีปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งแวดล้อม เช่น บ้าน โรงเรียน ชุมชน และโลก

ทิตนา แคมมณี (2554: 93) ได้กล่าวสรุปเกี่ยวกับการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี การสร้าง ความรู้ว่าเป็นกระบวนการในการ “acting on” ไม่ใช่ “acting in” กล่าวคือ เป็นกระบวนการ ที่ผู้เรียนต้องจัดกระทำกับข้อมูล ไม่ใช่เพียงรับข้อมูลเข้ามา และนอกจากกระบวนการเรียนรู้เป็น กระบวนการปฏิสัมพันธ์ภายในสมอง แล้วยังเป็นกระบวนการทางสังคมอีกด้วย การสร้างความรู้ จึงเป็นกระบวนการทั้งทางด้านสติปัญญา และสังคมควบคู่กันไป

จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นทฤษฎี การเรียนรู้ที่อธิบายความรู้ ความหมาย ของการเรียนรู้ และวิธีการให้ได้มาซึ่งความรู้โดยอาศัยพื้นฐาน ทางจิตวิทยา ปรัชญา มานุษยวิทยา เป็นแนวความคิดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนจัดกระทำข้อมูล และสร้าง ประสบการณ์ ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง โดยอาศัยพื้นฐานความรู้จากประสบการณ์เดิมควบคู่กับการสร้าง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่นในการศึกษา และการทำกิจกรรมการเรียนรู้

องค์ประกอบของทฤษฎีการสร้างความรู้

ทฤษฎีการสร้างความรู้ (เป็นทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับ “ความรู้” และ “การเรียนรู้” ของมนุษย์ที่ทำให้โครงสร้างความรู้ภายในตัวบุคคลมีความแข็งแกร่ง เมื่อบุคคลได้ปรับประสบการณ์ที่ได้รับมาใหม่ ให้เข้ากับความรู้ที่มีอยู่เดิม ว่าความรู้เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นด้วยตนเองเป็นสิ่งที่นึกเห็นและอาจผิดพลาดได้ เจริญงอกงามขึ้นด้วยการเปิดโอกาสให้ทำต่อไป ความเข้าใจ จะยิ่งลุ่มลึก และทวีความแข็งแกร่งกว่าความรู้ ที่เกิดขึ้นครั้งแรก (เรณู จินสกุล, 2552: 59)

เลสลี พี สเตฟ (Leslie P. Steffe) และ เจอร์รี เกล (Jerry Gale) (1996, อ้างถึงใน สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2552: 13; ชนาธิป พรกุล, 2554: 73) ได้กล่าวเกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างความรู้ไว้ อย่างสอดคล้องกัน มีแนวคิดที่สำคัญและมีความแตกต่างกัน 3 แนวคิดโดยสรุปได้ว่า 1) เอ็กโซเจนีเยส คอนสตรัคติวิซึม (Exogenous constructivism) มีแนวคิดว่าความรู้เป็นสิ่งที่มีอยู่ในโลก การสร้างความรู้ เป็นการสร้างสิ่งที่มีอยู่ในโลกแล้วอีกครั้งโดยการสอนการให้ประสบการณ์ ความรู้ที่ถูกต้อง ต้องตรงกับความจริงที่มีอยู่ เหมาะกับการเรียนการสอนที่ครูต้องการให้ผู้เรียนได้ความรู้ตามศาสตร์ ที่ถูกต้อง 2) เอนโดเจนีเยส คอนสตรัคติวิซึม (Endogenous constructivism) มีแนวคิดว่าการสร้างความรู้ ไม่ได้เกิดจากการสอนประสบการณ์หรือการปฏิสัมพันธ์ กับข้อมูลในสิ่งแวดล้อมโดยตรง แต่ความรู้พัฒนาผ่านกิจกรรมทางปัญญาที่เป็นนามธรรม เหมาะกับการสอนที่ต้องการให้ผู้เรียน พัฒนาความสามารถของตนไปตามลำดับที่สูงขึ้น และ 3) ไดอะเลคติกัล คอนสตรัคติวิซึม (Dialectical constructivism) มีแนวคิดต่างจาก 2 แนวคิดแรกที่คิด ต่างจากกันโดยแนวคิดนี้ ความรู้ได้มาจาก การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขา ซึ่งแนวคิดนี้เหมาะกับการสอน ที่ท้าทาย ความคิดของผู้เรียน และใช้กระบวนการกลุ่ม

การสร้างความรู้ใหม่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ โครงสร้างทางปัญญา (Schema) หรือความรู้เดิม กระบวนการทางปัญญา (Cognitive process) และข้อมูลใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่

ชนาธิป พรกุล (2554: 74 - 80) ได้อธิบายเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ 1 โครงสร้างทางปัญญา (Schema) หรือความรู้เดิม โดยสรุปได้ว่า หมายถึงลำดับ ขั้นตอนที่ถูกจัดระเบียบ มาเป็นอย่างดี ของมโนทัศน์ ทักษะ หรือเหตุการณ์ในการเรียนรู้ เป็นที่เก็บข้อมูลที่มีความเชื่อมโยงกัน เกิดจากการนำข้อมูล ที่มีจำนวนมากมาจัดใหม่ให้เป็นระบบที่มีความหมาย การนำข้อมูลใหม่ที่ไม่ตรงกับข้อมูลในสมองหรือโครงสร้างทางปัญญามาปรับเข้ากับข้อมูลเก่าได้อย่างสอดคล้อง และสัมพันธ์กัน กลายเป็นความรู้ และโครงสร้างทางปัญญาอีกหลายแบบ ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนใช้ โครงสร้างทางปัญญา สามารถทำได้โดยครูใช้คำสั่ง เช่น อ่านคำถามทุกข้อ แล้วอ่านเรื่องโดยละเอียด 1 เทียว หลังจากนั้น กลับไปอ่านคำถามอีกครั้ง จึงกลับไปอ่านเรื่องอย่างซ้ำๆ ใช้ดินสอทำเครื่องหมายประโยค

หรือข้อความ ที่ตรงกับคำถาม แล้วย้อนกลับไปดูคำถามและคำตอบ เมื่อพบคำตอบที่ตรงกับคำถาม ให้เขียนคำถาม และคำตอบลงกระดาษ ถ้าข้อใดหาคำตอบไม่พบ ให้มองหาคำสำคัญ ในคำถาม ถ้ายังหาคำตอบไม่พบ ให้ขอคำแนะนำจากครู

สำหรับ องค์ประกอบที่ 2 กระบวนการทางปัญญา (Cognitive process) Piaget ได้อธิบายว่าเป็นกระบวนการจัดกระทำกับข้อมูลในสมอง ของ ผู้เรียนเมื่อข้อมูลจากสิ่งแวดล้อม เข้าสู่ สมองจะเกิดการเปลี่ยนแปลงระบบภายใน เพื่อทำความเข้าใจ หรือทำให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเรียกว่า การปรับตัว (Adaptation) เป็นการสร้างความสมดุลประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ กระบวนการดูดซึม (Assimilation) และกระบวนการปรับสภาวะ (Accommodation)

1. กระบวนการดูดซึม (Assimilation) เป็นการคัดกรองข้อมูลใหม่ หรือความรู้ใหม่ เข้าไปเก็บ รวมกับความรู้เดิมที่มีอยู่ในโครงสร้างทางปัญญา ผู้เรียนใช้กระบวนการนี้ เมื่อความรู้ใหม่ มีความแตกต่าง จากความรู้เดิมไม่มากนัก หรือไม่ยากที่จะเข้าใจ โดยนำโครงสร้างทางปัญญาที่มี มาทำความเข้าใจสิ่งที่พบ

2. กระบวนการปรับสภาวะ (Accommodation) เป็นการปรับ หรือเปลี่ยนแปลง ความเข้าใจที่เคยมีอยู่แล้ว ให้เข้ากับข้อมูลใหม่ ผู้เรียนใช้กระบวนการนี้เมื่อไม่สามารถ ใช้กระบวนการดูดซึม เนื่องจากข้อมูลใหม่ ไม่มีความใกล้เคียง หรือสัมพันธ์กับความรู้เดิม จำเป็นต้องปรับความรู้ ความเข้าใจเรื่องเดิม ให้เข้ากับความรู้ใหม่ แล้วจึงจัดเก็บในโครงสร้าง ทางปัญญา

ทั้งนี้การจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการนี้ ผู้สอนควรสร้างสถานการณ์ที่ไม่สมดุล เพื่อให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ และความรู้ใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนสร้างและค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเองหากเข้าใจผิดผู้สอนต้องรับฟังและอธิบาย หรือแนะนำให้ผู้เรียนคิดทบทวนใหม่

องค์ประกอบที่ 3 ข้อมูลใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่ เป็นข้อมูลที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมรอบตัวในทางการศึกษา หมายถึงข้อมูลที่นำมา สอน โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนเข้าใจโลกรอบตัว เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ และมีทักษะการแก้ปัญหา

ชนาธิป พรกุล (2554: 80) ได้จัดประเภทของข้อมูลใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ผลลัพธ์การจัดการเรียนการสอน คือสิ่งที่ผู้เรียนแสดงเป็นความคิด ความรู้สึกและการกระทำ ผู้เรียนจะแสดงสิ่งเหล่านี้เมื่อได้เรียนรู้ เนื้อหาที่เอื้อให้เกิดผลของการจัดการเรียนการสอน ดังกล่าว มี 3 ลักษณะ คือ พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ผู้คิดระบบคือ บลูม (Bloom) หรือที่เรียกว่า Bloom's taxonomy จิตพิสัย (Affective Domain) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้สึก ผู้คิดระบบคือ แครทวอล (Krathwohi) และ ทักษะพิสัย (Psycho motor Domain) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความสามารถทางกาย ผู้คิดระบบ คือ แฮร์โรว์ (Harrow) โดยกิจกรรมทั้ง 3 ลักษณะนี้ถูกนำมาใช้ในการกำหนดจุดประสงค์

การเรียนรู้ เพื่อใช้วัดผลพฤติกรรม และเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นแนวทางตั้งคำถาม สำหรับการคิดระดับต่างๆ

2. ความสามารถที่เกิดจากการเรียนรู้ กายเย่ (Gagné) และ ดริสคอล (Driscoll) (1988) มองว่าจุดหมาย ของการเรียนรู้ คือ การสร้างความสามารถ (Capabilities) ให้เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน ให้ผู้เรียนแสดงออก เป็นพฤติกรรมต่าง ๆ กายเย่ ได้จัดความสามารถ ที่เกิดจากการเรียนรู้ไว้ 5 ประเภท ได้แก่

2.1 การใช้ภาษา (Verbal information) คือความสามารถทางการใช้ภาษา ในการสื่อสาร ซึ่งปัจจัยสำคัญที่จะสร้างความเข้าใจระหว่างกันในการสื่อสาร คือ ความหมายของคำ การจัดระบบคำ การเรียบเรียงประโยค สารที่อยู่ในประโยค ภาษาที่ใช้เหมาะกับผู้ฟัง คือผู้ฟังฟังแล้วเข้าใจ การสอนการใช้ภาษาครูควรจัดลำดับการสอนในการสอนเนื้อหาแต่ละเรื่อง โดยระบุคำศัพท์ที่ผู้เรียน ต้องรู้ความหมายแล้วให้ผู้เรียนรู้ความหมายด้วยวิธีการที่เหมาะสม เช่น หาความหมายในพจนานุกรม เดาความหมาย ของคำจากบริบท ครูบอกความหมาย ครูใช้วิธีอุปนัย เป็นต้น เมื่อผู้เรียนรู้ความหมาย ของคำศัพท์ที่อยู่ในเรื่องที่เรียน ครูและผู้เรียนจึงทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน จนผู้เรียนสามารถเรียนรู้ ได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียน

2.2 ทักษะทางปัญญา (Intellectual skills) เป็นความสามารถของสมอง ที่จะแยกแยะ ระบุ จัดหมวดหมู่โมโนทัศน์ต่างๆ รวมถึงการนำกฎไปใช้ และประยุกต์ในสถานการณ์อื่นๆ โดยการสอนทักษะทางปัญญาเป็นการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่เรียนมากกว่าการรู้ว่าสิ่งที่เรียน คืออะไร โดยผู้เรียนจะเข้าใจเมื่อมีทักษะทางปัญญา 5 ชนิด คือการจำแนกแยกแยะ การสร้างมโนทัศน์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete concepts) มโนทัศน์ที่เป็นวัตถุ สิ่งของ มโนทัศน์ที่เป็นเหตุการณ์ มโนทัศน์ที่เป็นความสัมพันธ์ ระหว่างวัตถุ การสร้างมโนทัศน์ ที่เป็นนามธรรม (Defined concepts) การใช้กฎ (Rules) การใช้กฎระดับสูง (higher - order rules)

2.3 กลวิธีรู้คิด (Cognitive strategies) เป็นความสามารถของกระบวนการภายในที่บุคคลใช้ควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง เช่น รู้วิธีเรียนรู้ รู้วิธีจำ รู้วิธีวิเคราะห์ หรืออาจเรียกว่าความสามารถในการสอนตนเอง (self - instruction) หรือการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Independent -learning) ครูควรสอดแทรกทักษะการเรียนรู้เข้าไปในเนื้อหาที่สอนบ่อยๆ จะทำให้ผู้เรียนรู้วิธีนำทักษะการเรียนรู้ ไปใช้ในวิชาอื่น

2.4 เจตคติ (Attitudes) เป็นสภาวะภายใน หรือความรู้สึกที่คนเรามีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วแสดงออกมาเป็นพฤติกรรม เจตคติดีมีอิทธิพลในการเลือกแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในชีวิตประจำวันเรามีโอกาสแสดงเจตคติต่อสิ่งต่างๆ รอบตัว

2.5 ทักษะการเคลื่อนไหว (Motor skills) เป็นความสามารถทางร่างกาย ที่ต้องใช้ อวัยวะต่างๆ แสดงพฤติกรรม ทักษะการเคลื่อนไหวนี้เป็นความสามารถที่ต้องอาศัยความรู้ และเจตคติ ประกอบกัน เช่น ความสามารถในการขี่จักรยาน ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

เมื่อนำความสามารถทั้ง 5 ประเภทมาพิจารณาจะได้ข้อสรุปว่าสิ่งที่จำเป็น หรือ เนื้อหา ที่ต้องเรียนรู้เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติ ผู้สอนจะต้องสอนภาษา เพื่อให้ผู้เรียน ใช้ภาษาสื่อ ความหมาย และใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้เรื่องต่างๆ สอนทักษะการคิด เพื่อให้ผู้เรียนใช้ เป็นเครื่องมือ ในการคิดเวลาเรียนเนื้อหาลักษณะต่างๆ สอนวิธีเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียน ใช้ศึกษาหาความรู้ ของตนเอง สอนเจตคติ เพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์สอนทักษะ การเคลื่อนไหว เพื่อให้ ผู้เรียนรู้วิธีใช้อวัยวะ และร่างกายอย่างถูกต้องและเป็นประโยชน์

3. ลำดับของการเรียนรู้ การจัดเนื้อหาประเภทนี้มองว่าการสอนควรให้ผู้เรียนรู้ หรือ เข้าใจเนื้อหาที่เป็นข้อเท็จจริง (Facts) และมโนทัศน์ (Concepts) ก่อนแล้วจึงสอนทักษะการคิด (Thinking skills) ดังนั้นการเรียนรู้จึงมีลำดับ คือข้อเท็จจริง (Facts) เป็นการเรียนรู้ข้อมูลที่สามารถ พิสูจน์ว่าเป็นความจริงด้วยการสังเกต การอ่าน หรือการฟัง ครูมักจะให้ผู้เรียนท่องจำ ผีกล่น หรือ ปฏิบัติ มโนทัศน์ (Concepts) เป็นการเรียนรู้ประเภทของวัตถุ สถานการณ์ เหตุการณ์ หรือ กระบวนการ ที่ถูกจัดเป็นกลุ่ม โดยใช้เกณฑ์ความเหมือน การเรียนรู้ใช้วิธีสร้างภาพในใจ หลักการ (Principle) คือ มโนทัศน์ 2 มโนทัศน์ หรือมากกว่าที่มีความเกี่ยวข้องกัน ทักษะการคิด (Thinking skills) เป็นการ เรียนรู้กระบวนการคิด ที่นำข้อเท็จจริงมโนทัศน์ และหลักการมาใช้ในการคิด ในการเรียนรู้ ผู้เรียน ต้องเป็นผู้ปฏิบัติการในการคิดแบบมีวิจารณญาณ การคิดวิเคราะห์ และการคิดแบบสร้างสรรค์ โดยผู้เรียนจำเป็นต้องสร้างทักษะ การคิดแบบต่างๆ เช่น การอธิบาย การคาดเดา การเปรียบเทียบ การสรุป การตั้งสมมติฐาน และการประเมิน

สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของทฤษฎีการสร้างความรู้ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) ความรู้เดิม เป็นความรู้ที่มีอยู่ในตัวอาจเกิดจากการเรียนรู้ผ่านการถ่ายทอด ประสบการณ์ และการฝึกฝน 2) กระบวนการสร้างความรู้ เป็นกระบวนการปรับสภาวะ หรือดูดซึม ความรู้ที่ได้รับมาใหม่ ซึ่งเหมือนหรือต่างจากความรู้เดิม โดยการเติมเต็ม ปรับปรุง หรือเรียนรู้ ความรู้ใหม่ 3) ความรู้ใหม่ เป็นความรู้ ที่เกิดจากจากกระบวนการสร้างความรู้ กลายเป็นองค์ความรู้ ซึ่งครอบคลุมไปถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถทางปัญญา ในการจัดการความรู้ ทักษะ ทางความคิดที่เกิดจากการควบคุมการเรียนรู้ภายในตัวเอง เจตคติที่มี ต่อกระบวนการ หรือความรู้ที่ เกิดขึ้น และการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นความคล่องตัว ในการใช้ความรู้ และทักษะต่างๆในชีวิตประจำวัน

การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้

ทฤษฎีการสร้างความรู้ไม่ใช่ทฤษฎี หรือแนวคิดเชิงการสอน แต่เป็นทฤษฎีที่อธิบายความหมายของการเรียนรู้ และกระบวนการความเป็นมาของความรู้ ดังนั้น การนำทฤษฎี การสร้างความรู้ ไปใช้จึงต้องต้องพิจารณาตามแนวทาง การประยุกต์อย่างเหมาะสมดังที่ เบดเนอร์ (Bednar et al., 1991, อ้างถึงใน สุรศักดิ์ รักษาสุข, 2556: 50) ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญเบื้องต้นในการนำทฤษฎีการสร้างความรู้ ไป ประยุกต์ใช้ได้ ว่าการสร้างการเรียนรู้ ความรู้ จะถูกสร้างจากประสบการณ์ การเรียนรู้เป็นกระบวนการสร้างสิ่งแทนความรู้ (Representation) ในสมองที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างขึ้น การแปลความหมายของแต่ละคน (Interpretation Personal) การเรียนรู้เป็นการแปลความหมายตามสภาพจริงของแต่ละคนการเรียนรู้เป็นผลจากการแปลความหมาย ตามประสบการณ์ของแต่ละคน การเรียนรู้เกิดจากการลงมือกระทำ (Active Learning) การเรียนรู้เป็นการที่ผู้เรียน ซึ่งเรียกว่า Active Learner ได้ลงมือกระทำและสร้างความหมายของ ปรากฏการณ์ ต่างๆ โดยอาศัยพื้นฐานของประสบการณ์ของตนเอง การเรียนรู้ที่เกิดจากการร่วมมือ (Collaborative Learning) ความหมายในการเรียนรู้เป็นการต่อรองจากแนวคิด ที่หลากหลาย การพัฒนาความคิดรวบยอดของตนเองได้มาจากการร่วมแบ่งปันแนวคิดที่หลากหลายในกลุ่ม และในขณะที่เดียวกันก็ปรับเปลี่ยนการสร้างสิ่งที่แทนความรู้ในสมอง (Knowledge Representation) ที่สนองตอบต่อแนวคิดที่หลากหลายนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่าในขณะที่ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยการอภิปรายเสนอความคิดเห็นที่หลากหลายของแต่ละคน ผู้เรียนจะมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างความรู้ของตนด้วย และสร้างความหมายของตนเองขึ้นมาใหม่ ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Cunningham ที่กล่าวว่า “บทบาทของการศึกษา คือ การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือ กับคนอื่นจากการร่วมแสดงแนวคิด ที่หลากหลาย ที่จะทำให้เกิดปัญหาเฉพาะ และนำไปสู่ การเลือกจุดหรือสถานการณ์ที่พวกเขา จะยอมรับในระหว่างกัน การเรียนรู้ที่เหมาะสม (Situating Learning) ควรเกิดขึ้นในสภาพ ชั้นเรียนจริง (Situating or Anchored) การเรียนรู้ต้องเหมาะสม กับบริบทของสภาพจริง หรือ สะท้อนบริบทที่เป็นสภาพจริง การทดสอบเชิงบูรณาการ (Integrated Testing) การทดสอบ ควรจะเป็นการบูรณาการ เข้ากับภารกิจการเรียน (Task) ไม่ควรเป็นกิจกรรม ที่แยกออกจากบริบท การเรียนรู้ การวัดการเรียนรู้ เป็นวิธีการที่ผู้เรียน ใช้โครงสร้างความรู้ เป็นเครื่องมือในการส่งเสริม ให้เกิดการคิดในเนื้อหาการเรียนรู้นั้นๆ

นิก เซลลี (Nick Selly, 1999, อ้างถึงใน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 156 – 157) ได้อธิบายแนวการสอนเชิงสร้างสรรค์สร้างความรู้ (Constructivist) โดยสามารถสรุปได้ว่าแนวการสอนนี้ มีเป้าหมายรวมระยะยาว มีการส่งเสริมความสามารถทางสมอง ของนักเรียน อันประกอบด้วยเขาวงกตปัญญา สุนทรียศาสตร์ และจริยธรรม รวมทั้งส่งเสริมด้านปฏิภาณความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และความคล่องแคล่ว ในการนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ ผู้เรียนตัดสินใจเองว่า จะนำประสบการณ์หรือสิ่งที่ครูสอน ไปใช้ประโยชน์อย่างไร โดยการเรียนรู้นั้น

ต้องเป็นสิ่งที่นักเรียน เลือกด้วยตนเอง การสอนที่ประสบความสำเร็จ จะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจมากขึ้น มีวิสัยทัศน์กว้างไกลมีแรงจูงใจที่จะค้นคว้าต่อไปมีความสามารถในการสื่อสาร มีเหตุมีผล มีความรู้ที่เข้าใจชัดเจน และสามารถเชื่อมต่อหรือเชื่อมโยงความรู้ได้ เมื่อถึงเวลาจำเป็น สอดคล้องกับทฤษฎีของ ชามมณี (2554: 94 – 96) ที่ได้กล่าวไว้หลายประการ โดยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติงานจริง โดยครูต้องเป็นตัวอย่าง และฝึกฝนกระบวนการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเห็น ผู้เรียนจะต้อง ฝึกฝนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียน เข้าใจวิธีการ และกระบวนการ ในการนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดวัสดุ อุปกรณ์ และบรรยากาศ ในชั้นเรียน ให้เอื้อต่อการสร้างปฏิสัมพันธ์ ทางสังคมของผู้เรียน การจัดการเรียนรู้โดยผู้เรียน เป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูล และเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านการใช้สื่อ อุปกรณ์ และการจัดกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้จัดกระทำกับความรู้จนเกิดเป็น ความรู้ความเข้าใจ การจัดการเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในการสร้างข้อตกลง เลือกหัวข้อ ที่จะเรียน จัดการชั้นเรียน ควบคุมตนเอง เลือกผู้ร่วมงานเอง แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบ ในการดูแลรักษา ห้องเรียนร่วมกัน ครูมีหน้าที่ให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวก ช่วยเหลือผู้เรียน ในการเรียนรู้ สร้างแรงจูงใจในการเรียนให้แก่ผู้เรียน จัดกิจกรรม ที่ตรงกับความต้องการผู้เรียน โดยเน้นกิจกรรม ที่เน้นพัฒนาการ อีกทั้งคอยให้คำปรึกษา ความช่วยเหลือ การประเมิน การเรียนของผู้เรียน และยังคงมีความเป็นประชาธิปไตย เหตุผลในการสร้างปฏิสัมพันธ์ กับผู้เรียน การประเมินผล การเรียนรู้ ที่มีลักษณะหลากหลาย อันเนื่องมาจาก ความแตกต่างกันทางการสร้าง ความรู้ ของแต่ละบุคคล ครูควรมีแนวทางการประเมินตามจุดมุ่งหมาย ในลักษณะที่ยืดหยุ่นกันไปในแต่ละบุคคล หรือใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น จากเพื่อน จากแฟ้มผลงาน การประเมินตนเอง การประเมินจากกิจกรรมหรืองานที่เป็นจริง การวัดผลจะต้องใช้ กิจกรรม หรืองานในบริบทจริงด้วย ซึ่งในกรณีนี้ที่จำเป็นต้องจำลองของจริงมาก็สามารถ ทำได้ แต่เกณฑ์ที่ใช้ควรเป็นเกณฑ์ที่ใช้ในโลกของความเป็นจริง

สมาลี ชัยเจริญ (2551: 249) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักการสำคัญของทฤษฎี การสร้างความรู้ทั้งสองกลุ่มแนวคิด Cognitive Constructivism และ Social Constructivism ที่มาใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ว่าประกอบด้วยสถานการณ์ปัญหา (Problem Base) มีพื้นฐานมาจากแนวคิด Cognitive Constructivism ที่เชื่อว่าผู้เรียนถูกกระตุ้นด้วยปัญหา (Problem) ที่ก่อให้เกิด ความขัดแย้งทางปัญญา (Cognitive Conflict) หรือเรียกว่าการเสียสมดุล ทางปัญญา ผู้เรียนต้องพยายาม ปรับโครงสร้างทางปัญญาให้เข้าสู่สภาวะสมดุล (Equilibrium) โดยการดูดซึม (Assimilation) หรือการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา (Accommodation) จนกระทั่งผู้เรียน สามารถปรับ โครงสร้างทางปัญญา เข้าสู่สภาวะสมดุล หรือสามารถที่จะสร้างความรู้ใหม่ขึ้นมาได้

หรือเกิดการเรียนรู้ตนเอง ในสิ่งแวดล้อม ทางการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น สถานการณ์ปัญหาจะเป็นเสมือน ประตู่ที่ผู้เรียนจะเข้าสู่เนื้อหาที่จะเรียนรู้ โดยสถานการณ์ปัญหาที่สร้างขึ้นอาจมีลักษณะหลาย ลักษณะ เช่น เป็นสถานการณ์ปัญหาเดียวกันที่ครอบคลุม เนื้อหาทั้งหมดที่เรียนเป็นสถานการณ์ ปัญหาที่มีหลายระดับ สำหรับระดับมือใหม่ (Novice) ระดับผู้เชี่ยวชาญ (Expert) หรือ ง่าย ปานกลาง ยาก เป็นต้น เป็นสถานการณ์ปัญหาที่มีหลายบริบท ที่ผู้เรียนเผชิญในสภาพจริง เป็นสถานการณ์ปัญหาที่เป็นเรื่องราว (Story) แหล่งเรียนรู้ (Resource) เป็นที่รวบรวมข้อมูล เนื้อหา สารสนเทศที่ผู้เรียนจะใช้ในการแก้สถานการณ์ปัญหาที่ผู้เรียนเผชิญ ซึ่งแหล่งเรียนรู้ ในสิ่งแวดล้อม ทางการเรียนรู้ นั้น คงไม่ใช่เพียงแค่ว่าเป็นเพียงแหล่งรวบรวมเนื้อหาเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่ผู้เรียน จะใช้ ในการเสาะแสวงหาและค้นพบคำตอบ (Discovery) ซึ่งมีธนาคารข้อมูลแหล่งที่เกี่ยวข้อง ในการสร้าง ความรู้ เช่น ชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น และเครื่องมือ ที่ช่วยในการสร้างความรู้ เช่น อุปกรณ์ ในการทดลอง ฐานการช่วยคิด (Scaffolding) มีพื้นฐาน มาจากแนวคิด Social Constructivism โดย เชื่อว่าถ้าผู้เรียนอยู่ต่ำกว่า Zone of Proximal Development ไม่สามารถเรียนรู้ ด้วยตนเองได้ จำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือ ที่เรียกว่า Scaffolding ซึ่งฐานความช่วยเหลือ จะสนับสนุนผู้เรียน ในการแก้ปัญหา หรือการเรียนรู้ในกรณี ที่ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จ ด้วยตัวเองได้ การโค้ช (Coaching) มาจากพื้นฐาน Situated Cognition และ Situated Learning หลักการนี้ได้กลายมา เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ที่ได้เปลี่ยน บทบาท ของผู้สอนที่ ทำหน้าที่ในการถ่ายทอดความรู้ หรือบอกความรู้ มาเป็น “การโค้ช” ที่ให้ความช่วยเหลือ การให้ คำแนะนำสำหรับผู้เรียนจะเป็น การฝึกหัดผู้เรียนโดยการให้ความรู้แก่ผู้เรียน ในเชิงการให้ การรู้คิด และการสร้างปัญญา ซึ่งบทบาท ของการโค้ชมีเงื่อนไขที่สำคัญ คือเรียนรู้ผู้เรียนในความดูแล หรือผู้เรียน จากการสังเกตด้วยการฟัง และการได้ถามด้วยความเอาใจใส่ ควรสอบถามกระตุ้น ความคิดของ ผู้เรียนโดยพยายามจัดสิ่งแวดล้อม ทางการเรียนรู้ ที่ก่อให้เกิด ความขัดแย้งทางปัญญาสร้างเส้นทาง เป็นเชิงการสืบสวน อย่างมีความหมายต่อผู้เรียน และพยายาม สนับสนุน ให้ผู้เรียนสร้างเส้นทางอย่าง มีเหตุผล และมีความหมาย และยอมรับในสติปัญญาผู้เรียน และพยายามช่วยแก้ไข ปรับปรุง เพื่อให้ ผู้เรียนมีความเข้าใจ ในการเลือกเส้นทางตัดสินใจ หรือเลือกวิธีการที่จะปฏิบัติต่อไป การร่วมมือ กันแก้ปัญหา (Collaboration) เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่ง ที่มีสนับสนุนให้ผู้เรียน ได้แลกเปลี่ยน ประสบการณ์กับผู้อื่นเพื่อขยายมุมมองให้แก่ตนเอง การร่วมมือกันแก้ปัญหา จะสนับสนุนให้ผู้เรียน เกิดการคิดไตร่ตรอง (Reflective Thinking) เป็นแหล่งที่เปิดโอกาสให้ทั้งผู้เรียน ผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญ ได้เสวนาแสดงความคิดเห็นของตนเอง กับผู้อื่น สำหรับการออกแบบ การร่วมมือกันแก้ปัญหาในขณะ สร้างความรู้ นอกจากนี้การร่วมมือกัน แก้ปัญหา ยังเป็นส่วนสำคัญ ในการปรับเปลี่ยน และป้องกัน ความเข้าใจที่คาดเคลื่อน (Misconception)

จิระ ดีช่วย (2554: 59) ได้กล่าวสรุปเกี่ยวกับการนำทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ว่าผู้สอนต้องอำนวยความสะดวก ทบทวนความรู้เดิมที่เกี่ยวข้อง และจัดทั้งบรรยากาศทางกายภาพ และจิตวิทยาในชั้นเรียน เพื่อให้ นักเรียน ได้มีโอกาสใช้ประสาทสัมผัสการเรียนรู้ และทักษะการเรียนรู้ในการสัมผัสและสัมพันธ์ กับข้อมูลที่ผ่านเข้ามาสร้างความเข้าใจ จากความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม และสรุปเป็นองค์ความรู้ ของตนเอง

ชนาธิป พรกุล (2554: 89) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ โดยครูจะต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญ คือการเห็นคุณค่าของความคิดเห็นของผู้เรียน เมื่อครูส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด ครูต้อง ยอมรับในสิ่งที่ผู้เรียนคิด ถ้าความคิดเห็นนั้นไม่เหมาะสม หรือมีเหตุผล เป็นหน้าที่ของครูที่ต้องสอนวิธีคิด การยอมรับและเห็นคุณค่าของครูเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิด การใช้คำถามการคิดระดับสูง เพื่อดึงความคิดของผู้เรียนออกมา โดยปกติผู้เรียนมีความคิดของตน อยู่แล้ว การใช้คำถามในระดับต่างๆ ของครูเป็นการล้วงความคิดในสมองของผู้เรียนออกมา ผู้เรียน ต้องใช้ระดับการคิดต่างๆ ในการเรียบเรียงคำตอบ และการเห็นคุณค่าของกระบวนการคิด มากกว่า คำตอบ หลังจากผู้เรียนตอบคำถาม และได้รับการยอมรับจากครู ผู้เรียนจะกล้าแสดง กระบวนการคิด ของตน ซึ่งเป็นการขยายประสบการณ์ และการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้คำอธิบายของ ผู้เรียน เปิดโอกาสให้ครูมองเห็นบางสิ่งบางอย่าง ที่อยู่ภายในความคิด ของผู้เรียน ซึ่งเป็นข้อมูลที่ เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ทั้งนี้ ชนาธิป พรกุล (2554: 90) ยังกล่าวถึงลักษณะของการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ว่าทฤษฎีนี้เน้นย้ำให้ความสำคัญกับการสร้างความรู้ (Making) มากกว่า การพบความรู้ (finding) และกระบวนการที่สร้างสรรค์ (Creative) มากกว่า กระบวนการค้นพบ (Discovery) ดังนั้นการสร้างความรู้ด้วยกระบวนการที่สร้างสรรค์ จึงควรจัด กิจกรรมการเรียนรู้ให้ ผู้เรียน มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับครู เพื่อน พ่อแม่ และคนอื่นๆ อยู่ในบริบท ที่เกิดการเรียนรู้ ใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างทักษะทางสังคม และความร่วมมือ ในการสร้างความรู้ ให้สถานการณ์ที่ผู้เรียน ต้องทดลองด้วยตนเอง ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ได้ศึกษาจัดการ กับข้อมูลชนิดต่างๆ สงสัยต้องคำถาม ค้นหาคำตอบด้วยตนเอง ตรวจสอบ สิ่งที่พบในครั้งแรก กับครั้งต่อไป และนำ สิ่งที่พบไปเปรียบเทียบกับของเพื่อน และมีความท้าทายให้สำรวจค้นหา และใช้ความคิดระดับสูง รวมทั้งบังคับให้ผู้เรียน จัดระบบความรู้ความเชื่อของตน ซึ่งผู้เรียน มีบทบาทสำคัญ ในการเรียนรู้ โดยมีครูเป็นผู้กระตุ้นให้ ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง

จากแนวคิดของนักวิชาการทางการศึกษา สามารถสรุปแนวทางการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ได้ว่า ผู้สอนต้องจัดชั้นเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และการสร้าง ปฏิสัมพันธ์ในชั้น จัดกิจกรรมทางการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน เน้นการสร้าง ความเข้าใจในการจัดกระทำความรู้ ลงมือทำ ผ่านสถานการณ์ปัญหา และการร่วมมือกัน ในการ

แก้ปัญหา โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการคิด มากกว่าคำตอบ มีการนำความรู้ไปบูรณาการ และปรับใช้ได้จริงของผู้เรียน โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก สร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ คอยให้คำปรึกษา และประเมินผลการเรียนรู้อย่างหลากหลาย และยุติธรรม

กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้

ทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นทฤษฎีที่นักวิชาการทางการศึกษาหลายคนให้ความสนใจ และได้ศึกษาและต่อยอดสังเคราะห์เป็น กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ โดยมีมุมมองที่สอดคล้องกัน ดังนี้

ไดนัส แคสิม และแอนเดอร์สัน (Dhindsa Kasim and Anderson, 2010, อ้างถึงใน จรัสศรี อังศุภนิช, 2556: 6) ได้กำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ควบคู่การใช้แผนผังความคิด ดังนี้

1. การกระตุ้นความรู้เดิม (prior knowledge activation) เป็นขั้นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่จะเรียนและทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว จากผังความคิดที่มอบหมาย และกระตุ้นความสนใจนักเรียนเพื่อนำไปสู่บทเรียนใหม่
2. การสอนเนื้อหาใหม่ (new content teaching) เป็นขั้นที่นักเรียน ศึกษา ความรู้ใหม่ จากการศึกษาค้นคว้า การทดลอง กิจกรรม หรือ สื่อและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่ครูจัดเตรียม
3. การทำงานและแก้ไขปรับปรุง (class work and revision) เป็นขั้นที่นักเรียน วิเคราะห์ ระบุ คำสำคัญ แล้วนำคำสำคัญมาเขียนผังความคิดเป็นกลุ่ม และนักเรียนปรับปรุง เพิ่มเติม ผังความคิด รายบุคคลเป็นการบ้าน
4. การทำการบ้าน (home work) เป็นขั้นที่มอบหมายให้นักเรียนปรับปรุงการเขียน ผังความคิดเป็นรายบุคคล

การสอนการใช้ภาษาโดยรูปแบบอุปนัย เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ต่อบรรบ การเกิดความรู้ใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่ อันเป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ชนาธิป พรกุล, 2554: 72 – 85, 306 - 307) ซึ่งการสอนการใช้ภาษาด้วยรูปแบบอุปนัย มีลักษณะดังนี้

1. ขั้นแนะนำทักษะ เป็นการเตรียมการผู้เรียนให้พร้อม ในการเรียนทักษะใหม่ โดยมีลักษณะคือ แจ้งจุดประสงค์ของบทเรียน การเรียนรู้ทักษะ บอกชื่อทักษะ ให้ความหมาย คำที่มีความหมายเหมือนกัน และบอกวิธีนำทักษะไปใช้ประโยชน์ และเหตุผลที่ต้องเรียนทักษะ
2. ขั้นดำเนินการทักษะ เป็นการให้ผู้เรียนปฏิบัติภารกิจ เพื่อทำกิจกรรมที่ครูกำหนด โดยใช้ทักษะในการทำกิจกรรม หรืองานเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ตามเนื้อหาในรายวิชาที่เหมาะสมกับทักษะ หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย

3. ขั้นสะท้อนคิด เป็นการให้ผู้เรียนเล่าสิ่งที่ผู้เรียนดำเนินการโดยรายงานสิ่งที่เกิดขึ้นในสมองขณะปฏิบัติการคิดทักษะ ระบุขั้นตอนที่ใช้คิด / กฎที่ใช้ และลำดับของการคิดแล้วอธิบายกระบวนการ และเกณฑ์ที่ใช้โดยเน้นทักษะ และลักษณะสำคัญ

4. ขั้นนำไปใช้ เป็นการนำทักษะไปใช้กับข้อมูลใหม่ โดยใช้ความรู้จากการอภิปรายในขั้นที่ 3 มาทำกิจกรรม หรืองานชิ้นใหม่ ทำงานเป็นรายบุคคล คู่ หรือกลุ่มย่อย โดยใช้เนื้อหาใหม่ที่มีโครงสร้างเหมือนเนื้อหาที่ใช้ในขั้นที่ 2

5. ขั้นทบทวนทักษะ รายงานสิ่งที่เกิดขึ้นในสมองขณะนำทักษะไปใช้ทบทวนขั้นตอนหรือกระบวนการของทักษะ ทบทวนการใช้กฎ และเวลาที่ควรใช้บอกความสัมพันธ์ ระหว่างทักษะที่เรียนรู้กับทักษะอื่น ทบทวนความหมายของทักษะ และบอกสถานที่ หรือสถานการณ์ที่นำทักษะไปใช้

วรารณ สีด่านิล (2550: 123 - 125) ได้พัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดท่าไชย (ประชานุกูล) ด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นสร้างความสนใจ โดยใช้คำถามกระตุ้นให้มุ่งความสนใจไปสู่เรื่องที่กำลังจะเรียนสถานการณ์ในขั้นนี้เป็นการเชื่อมโยงความรู้ของนักเรียนที่มีอยู่โดยให้นักเรียนได้ฝึกกระตมความคิด

2. ขั้นอภิปราย เป็นขั้นตอนของการนำคำตอบที่นักเรียนนำเสนอมาฝึกคิดวิเคราะห์ รู้จักใช้เหตุผลและสามารถตั้งสมมติฐานเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกคิดแก้ปัญหา

3. ขั้นสำรวจและค้นหา เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้แนวคิดที่มีอยู่แล้ว มาจัดความสัมพันธ์กับหัวข้อที่กำลังเรียนโดยฝึกการสืบค้นด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นักเรียนเป็นผู้ดำเนินการภายในกลุ่มของตนเองเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักตัดสินใจและแก้ปัญหา

4. ขั้นอธิบาย โดยให้นักเรียนได้นำเสนอข้อค้นพบ ที่ตนได้จากการดำเนินกิจกรรม โดยบอกว่าค้นพบอะไรบ้าง อธิบายแนวคิดของกลุ่มเพื่อฝึกทักษะการสื่อความหมาย ข้อมูลที่ได้จากการสืบค้น หรือปฏิบัติการทดลอง

5. ขั้นคิดค้นเพิ่มเติม เป็นขั้นที่ครูจัดสถานการณ์ใหม่โดยให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจในแนวคิดที่ได้ค้นพบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นการฝึกให้นักเรียนได้ปรับ เสริมและถ้อยโยงความคิดให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

6. ขั้นสรุปและประเมิน โดยให้นักเรียนได้สะท้อนตนเอง ว่าแนวคิดของตนเปลี่ยนไปจากเดิมก่อนเรียนรู้อย่างไรโดยนำเสนอความรู้ความเข้าใจจากเรื่องที่ได้เรียน และสรุปเป็นความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประเมินตนเองและตรวจสอบความเข้าใจในภาพรวม ด้วย

สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 20 - 23) ได้ศึกษา พัฒนา และหลอมรวมแนวคิด และทฤษฎีทางการศึกษาจากนักวิชาการ และนักทฤษฎีท่านต่างๆ เพื่อสังเคราะห์ เป็นโมเดลโครงสร้าง กระบวนการคิด (GPAS) ซึ่งประกอบด้วยกรอบพัฒนาการคิด หรือโครงสร้างทักษะกระบวนการคิด 4 ประการ ดังนี้

1. การรวบรวมและเลือกข้อมูล เป็นการกำหนดประเด็น ในการรวบรวม กำหนด เป้าหมาย สังเกตด้วยประสาทสัมผัส รวบรวม ข้อมูล จากการสังเกต เลือกข้อมูลมาใช้ บันทึกข้อมูล ดึงข้อมูลเดิมมาใช้และย่อความ

2. การจัดกระทำข้อมูล โดยการจำแนก เปรียบเทียบ จัดกลุ่ม จัดลำดับ สรุปเชื่อมโยง ด้วยเหตุผล วิจักษ์ ตรวจสอบ

3. การประยุกต์ใช้ความรู้ โดยการประเมินทางเลือก เลือกทางเลือก ใช้ความรู้ อย่างสร้างสรรค์ ขยายความรู้ให้รู้จริงมากขึ้น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การตัดสินใจ นำความรู้ ไปปรับใช้ การแก้ปัญหา การคิดวิเคราะห์วิจารณ์ การคิดสร้างสรรค์

4. การกำกับตนเอง หรือเรียนรู้ได้เอง การตรวจสอบและควบคุม การคิด การสร้าง ค่านิยมการคิด การสร้างนิสัยการคิด

มนต์ชัย พงศกรนฤพงษ์ (2552: 201 - 204) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบ MARCE ตามแนวทางของคอนสตรัคติวิซึมขึ้น เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ ของนักเรียน ช่างอุตสาหกรรม โดยมีรูปแบบในการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. ขั้นจูงใจเตรียมความพร้อม (Motivation: M)
2. ขั้นปฏิบัติ (Action: A)
3. ขั้นสะท้อนความรู้ (Reflection of knowledge: R)
4. ขั้นสร้างความรู้ (Creation of knowledge: C)
5. ขั้นประเมินผล (Evaluation: E)

จิระ ดีช่วย (2554: 234 - 236) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎี คอนสตรัคติวิซึมร่วมกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (RPCSE) เพื่อเสริมสร้างมโนทัศน์ทางชีววิทยาและ ความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล โดยสังเคราะห์แนวคิด จากทฤษฎี และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ (Constructivism) และได้เสนอขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจสอบความรู้เดิม (Reviewing Knowledge: R)
2. ให้ความรู้และทักษะพื้นฐาน (Providing Fundamental Knowledge and Skill: P)

3. สร้างความคิดรวบยอดและฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Constructing Concepts and Critical Thinking: C)

4. แลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Sharing: S)

5. ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Enumeration: E)

ชนาธิป พรกุล (2554: 91) นำเสนอการจัดการเรียนรู้ ตามหลักการของทฤษฎีการสร้างความรู้ว่าควรจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับครู เพื่อพ่อแม่และคนอื่นๆ อยู่ในบริบทที่เกิดการเรียนรู้ ใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างทักษะทางสังคมและความร่วมมือ ในการสร้างความรู้ ให้สถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องทดลองด้วยตนเองได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ศึกษาจัดการกับข้อมูลชนิดต่างๆ สงสัยต้องถาม ค้นหาคำตอบด้วยตนเอง ตรวจสอบสิ่งที่พบในครั้งแรกกับครั้งต่อไป และนำสิ่งที่พบไปเปรียบเทียบกับของเพื่อน และมีความท้าทายให้สำรวจค้นหา และใช้ความคิดระดับสูง รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูจะต้อง คำนึงถึงสิ่งสำคัญ คือการเห็นคุณค่าของ ความคิดเห็น ของผู้เรียน เมื่อครูส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด ครูต้องยอมรับในสิ่งที่ผู้เรียนคิด ถ้าความคิดนั้นไม่เหมาะสม หรือมีเหตุผล เป็นหน้าที่ของครูที่ต้องสอนวิธีคิดการยอมรับและเห็นคุณค่าของครู เป็นการส่งเสริมให้ ผู้เรียนกล้าคิด การใช้คำถามการคิดระดับสูง เพื่อดึงความคิดของผู้เรียนออกมา ซึ่งโดยปกติมีความคิด ของตนอยู่แล้ว การใช้คำถามในระดับต่าง ๆ ของครูเป็นการล้างความคิดในสมองของผู้เรียน ผู้เรียน ต้องใช้ระดับการคิดต่างๆในการเรียบเรียงคำตอบ และการเห็นคุณค่าของกระบวนการคิด มากกว่า คำตอบหลังจากผู้เรียน ตอบคำถาม และได้รับการยอมรับจากครู ผู้เรียนจะกล้าแสดงกระบวนการคิด ซึ่งเป็นการขยายประสบการณ์ และการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้คำอธิบายของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ครูมองเห็นบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ภายในความคิดของผู้เรียน ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ตัวผู้เรียน โดยมีหลักการ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ข้อมูลใหม่ กับสิ่งที่ผู้เรียนรู้อแล้วหรือความรู้เดิม (Relating)
2. การสร้างความรู้ / ประสบการณ์ (Experience)
3. การประยุกต์ (Applying)
4. ความร่วมมือ (Cooperating)
5. การถ่ายโอน

ทศนา แคมมณี (2554: 282 - 284) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โมเดลชิปปา (CIPPA Model) หรือรูปแบบประสานห้าแนวคิด โดยสังเคราะห์แนวคิดต่างๆ ในการจัดการเรียนรู้ ในลักษณะที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง อันมีฐานคิดจากทฤษฎีการสร้างความรู้ ดังนี้

1. การทบทวนความรู้เดิม โดยขั้นนี้เป็นการดึงความรู้เดิมของผู้เรียน ในเรื่อง ที่จะเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน ซึ่งผู้สอน อาจใช้วิธีการต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย

2. การแสวงหาความรู้ใหม่ เป็นการแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ของผู้เรียน จากแหล่งข้อมูล หรือแหล่งความรู้ต่างๆ ซึ่งครูอาจจัดเตรียมมาให้ผู้เรียน หรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับ แหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาก็คได้

3. การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล หรือความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่ที่ได้กับความรู้เดิม ชั้นนี้เป็นชั้นที่ผู้เรียน จะต้องศึกษา และทำความเข้าใจกับข้อมูล หรือความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนจะต้องสร้างความหมายของข้อมูล ประสพการณ์ใหม่ๆ โดยใช้กระบวนการต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิด และกระบวนการกลุ่ม ในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

4. การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม เป็นชั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือ ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนให้กว้างขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียน ได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ความเข้าใจของผู้อื่น ไปพร้อมๆ กัน

5. การสรุป และจัดระเบียบความรู้ เป็นขั้นตอนของการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิม และความรู้ใหม่ และจัดสิ่งที่เรียนให้เป็นระบบระเบียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย

6. การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงาน หากข้อความรู้ที่ได้เรียนรู้มาไม่มีการปฏิบัติ ชั้นนี้จะเป็นชั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ต่อย้ำหรือตรวจสอบความเข้าใจของตนและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียน ใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่หากต้องมีการปฏิบัติตามข้อความรู้ที่ได้ ชั้นนี้จะเป็นชั้นปฏิบัติ และมีการแสดงผลงานที่ได้ปฏิบัติ ด้วย

7. การประยุกต์ใช้ความรู้ เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่หลากหลาย เพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาและความจำในเรื่องนั้นๆ

สุรียา กลิ่นบานชื่น (2558: 11) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคอนสตรัคติวิซึม เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการแก้ปัญหา สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนก้นตทาราราม โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การทบทวนความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียน คือการดึงข้อมูลหรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนย้อนระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียน เป็นโอกาสให้ผู้สอนได้ทราบพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ความรู้ต่างๆ จะถูกสร้างขึ้นด้วยตัวของผู้เรียนเอง โดยใช้ข้อมูลที่ได้รับมาใหม่ ร่วมกับข้อมูล หรือความรู้เดิม รวมทั้งประสบการณ์เดิมมาเป็นเกณฑ์ช่วยการตัดสินใจ

2. การกระตุ้นผู้เรียนจาก คำถาม ปัญหา หรือสถานการณ์ ที่นำไปสู่ความไม่สมดุลทางปัญญา คือการอภิปรายทางความคิดเพื่อกระตุ้นให้เกิดการสะท้อนเกี่ยวกับปัญหา ที่เกิดขึ้นโดย

ผู้เรียนพยายามที่จะแก้ปัญหา ผู้สอนจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งทางปัญญา หรือเกิดสภาวะไม่สมดุลขึ้นซึ่งเป็นสภาวะที่ประสบการณ์ใหม่ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์เดิม ผู้เรียนพยายาม ปรับข้อมูลใหม่กับประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมแล้วสร้างเป็นความรู้ใหม่

3. การสร้างแนวคิดใหม่เพื่อปรับความไม่สมดุลทางปัญญา คือการค้นคว้าหาความรู้ และการเชื่อมต่อกับกระบวนการทางสมอง เป็นระยะที่เต็มไปด้วยการคิดในการสร้างรูปแบบของ คำตอบการแก้ปัญหา หรือเกิดแนวคิดใหม่ เพื่อลดความขัดแย้งทางปัญญา

4. การค้นพบคำตอบ หรือแนวคิดในการแก้ปัญหา โดยการแลกเปลี่ยนความคิด การสะท้อนทางความคิด การได้รับข้อมูลย้อนกลับ และการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ การที่ ผู้เรียน จะเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม เพื่อที่จะทำให้เกิดความหมายยิ่งขึ้น รูปแบบ การเรียนรู้ อย่างมีความหมายจะเกิดจากการมีประสบการณ์ และการสะท้อนผลผู้เรียน จะสะท้อน ผลการเรียนรู้ เพื่อให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น และทำให้เกิดความรู้ขึ้นใหม่จากสถานการณ์ที่ปฏิบัติ

การสอนการใช้ภาษาตามทฤษฎีการสร้างความรู้

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งตอบรับกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รายวิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา มาตรฐาน ท 4.1 ตัวชี้วัดที่ 2 วิเคราะห์โครงสร้างประโยคสามัญ ประโยครวม และประโยคซ้อน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยผู้วิจัยได้ สรุปความรู้ในการสอนการใช้ภาษา ตามแนวทฤษฎี การสร้าง ความรู้ ตามแนวคิดของ ชนาธิป พรกุล (2554 : 72 – 91) ที่อธิบายโครงสร้างความรู้ใหม่ ว่าเกิดจาก กระบวนการปรับสภาวะการดูซึม ทางกระบวนการ ทางปัญญาให้ผู้เรียนค้นพบโครงสร้าง กลายเป็น ข้อมูลใหม่ หรือประสบการณ์ใหม่ให้เกิดขึ้นภายในตัวของผู้เรียนให้แสดงออกมาเป็นพฤติกรรม เกี่ยวกับความรู้ความคิด เกี่ยวกับการใช้ภาษา สะท้อนการเรียนรู้ (พุทธิพิสัย) ที่ผู้เรียนแสดงออก เป็น 6 ระดับเริ่มจากง่ายไปซับซ้อน ดังนี้

ระดับที่ 1 ความรู้ (knowledge) มีจุดประสงค์ให้ระลึกถึง สิ่งที่เคยรู้จัก เช่น วัตถุ สิ่งของ บุคคล สถานที่ วิธีการ กระบวนการ เป็นต้น โดยระดับนี้เน้นที่ความจำ

ระดับที่ 2 ความเข้าใจ (comprehension) มีจุดประสงค์ให้แสดงความเข้าใจ ในระดับ ต่ำที่สุด โดยสื่อสารเป็นคำพูดของตนเอง

ระดับที่ 3 การนำไปใช้ (application) มีจุดประสงค์ให้นำความรู้ที่เรียนแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ความรู้ที่เรียนแล้ว ได้แก่ กฎ วิธีการ หลักการ หรือทฤษฎี เป็นต้น

ระดับที่ 4 การวิเคราะห์ (analysis) มีจุดประสงค์ให้ระบอบุองค์ประกอบย่อยๆ ที่ประกอบ กันเป็นสิ่งนั้น

ระดับที่ 5 การสังเคราะห์ (synthesis) มีจุดประสงค์ให้รวบรวมองค์ประกอบย่อย มาจัดทำเป็นสิ่งใหม่

ระดับที่ 6 การประเมิน (evaluation) มีจุดประสงค์ให้ตัดสินโดยใช้เกณฑ์ แสดงคุณค่า หรือคุณภาพ

โดยมีลำดับของการเรียนรู้ (sequences of learning) ให้ผู้เรียน เรียนรู้ หรือเข้าใจ เนื้อหาที่เป็นข้อเท็จจริง (facts) และมโนทัศน์ (concept) ก่อน แล้วจึงสอน ทักษะการคิด (thinking skills) ตามกลวิธีรู้คิด (cognitive strategies) อันเป็นความสามารถ ของกระบวนการภายใน ที่บุคคล ใช้ควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตน เช่น รู้วิธีเรียนรู้ รู้วิธีจำ รู้วิธีวิเคราะห์ ความสามารถ ในการสอน ตนเอง (self – instruction) หรือการเรียนรู้ด้วยตนเอง (independent learning) โดยได้แนะนำ ลำดับการเรียนรู้ ดังนี้

1. ข้อเท็จจริง (facts) เป็นการเรียนรู้ข้อมูลที่สามารถพิสูจน์ ว่าเป็นความจริง ด้วยการสังเกตการอ่าน หรือการฟัง ครูมักจะให้ผู้เรียนท่องจำ ฝึกฝน หรือปฏิบัติ

2. มโนทัศน์ (concept) เป็นการเรียนรู้ประเภทของวัตถุ สถานการณ์ เหตุการณ์ หรือ กระบวนการที่ถูกจัดเป็นกลุ่ม โดยใช้เกณฑ์ความเหมือน การเรียนรู้ใช้วิธีสร้างภาพในใจหลักการ (principles) คือมโนทัศน์ 2 มโนทัศน์ หรือมากกว่าที่มีความเกี่ยวข้องกัน

3. ทักษะการคิด (thinking skills) เป็นการเรียนรู้กระบวนการคิดที่นำข้อเท็จจริง มโนทัศน์ และหลักการมาใช้ในการคิด ในการเรียนรู้ผู้เรียนต้องเป็นผู้ปฏิบัติการ ในการคิด แบบมี วิจารณญาณ การคิดวิเคราะห์ และการคิดแบบสร้างสรรค์ โดยผู้เรียนจำเป็นต้องสร้าง ทักษะการคิด แบบต่างๆ เช่น การอธิบาย การคาดเดา การเปรียบเทียบ การสรุป การตั้งสมมติฐาน และ การประเมิน เป็นต้น

ทั้งนี้ลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ให้ความสำคัญ กับการสร้างความรู้ (Making) มากกว่าการพบความรู้ (finding) และกระบวนการ ที่สร้างสรรค์ (Creative) มากกว่ากระบวนการค้นพบ (Discovery) ดังนั้นการสร้างความรู้ ด้วยกระบวนการที่ สร้างสรรค์จึงควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับครู เพื่อน พ่อแม่ และคนอื่นๆ อยู่ในบริบทที่เกิดการเรียนรู้ ใช้กิจกรรมกลุ่ม สร้างทักษะทางสังคม และความร่วมมือ ในการสร้าง ความรู้ ให้สถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องทดลองด้วยตนเอง ได้เห็นสิ่ง ที่เกิดขึ้น ได้ศึกษาจัดการกับข้อมูล ชนิดต่างๆ สงสัยต้องคำถาม ค้นหาคำตอบ ด้วยตนเอง ตรวจสอบ สิ่งที่พบในครั้งแรกกับครั้งต่อไป และนำสิ่งที่พบไปเปรียบเทียบกับของเพื่อน และมีความท้าทาย ให้สำรวจค้นหา และใช้ความคิด ระดับสูง รวมทั้งบังคับให้ผู้เรียนจัดระบบความรู้ ความเชื่อของตน ซึ่งผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการ เรียนรู้ โดยมีครูเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียน เรียนรู้ ด้วยตนเอง

โดยการจัดการเรียนรู้การใช้ภาษา ชนาธิป พรกุลได้แนะนำลำดับการจัดการเรียนรู้ในแต่ละเรื่องสำหรับครู ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยควรเริ่มจากการระบุนำคำศัพท์ ที่ผู้เรียนต้องรู้ความหมาย แล้วให้ผู้เรียนรู้ความหมายด้วยวิธีการที่เหมาะสม เช่น หาความหมายในพจนานุกรม เดาความหมายของคำจากบริบท ครูบอกความหมาย ครูใช้วิธีอุปนัย เป็นต้น เมื่อผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ที่อยู่ในเรื่องที่เรียน ครูและผู้เรียนจึงทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน จนผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียน สอดคล้องกับโครงสร้างทางปัญญากับการสอน ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ชนาธิป พรกุล 2554: 75) ที่ได้อธิบายไว้โดยสรุปได้ว่า เมื่อผู้เรียน เรียนรู้เรื่องใหม่ ครูควรนำโครงสร้างทางปัญญาเดิมมาใช้ให้เห็นเป็นประโยชน์ เมื่อผู้เรียนพบข้อมูลใหม่ จะเกิดการถ่ายโอนความรู้เข้าไปแยกประเภทจัดหมวดหมู่ข้อมูลใหม่ ทำให้เกิดโครงสร้างทางปัญญาอีกหลายแบบ จากแนวความคิดของนักวิชาการทางการศึกษาข้างต้น สามารถสรุปกระบวนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อใช้ในการวิจัยได้ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

Dhindsa Kasim and Anderson (ค.ศ. 2010)	อุปนัย	สำนักพัฒนามนวิตรกรรม (GPAS) (พ.ศ. 2551)	วราภรณ์ สีดำนิล (พ.ศ. 2550)	มนต์ชัย (MARCE) (พ.ศ. 2552)
1. การกระตุ้นความรู้เดิม (prior knowledge activation) 2. การสอนเนื้อหาใหม่ (new content teaching) 3. การทำงานและแก้ไขปรับปรุง (class work and revision) 4. การทำที่บ้าน (home work)	1. ชั้นแนะนำทักษะ 2. ชั้นดำเนินการทักษะ 3. ชั้นสะท้อนคิด 4. ชั้นนำไปใช้ 5. ชั้นทบทวนทักษะ	1. การรวบรวมและเลือกข้อมูล (Gathering) 2. การจัดกระทำข้อมูล (Processing) 3. การประยุกต์ใช้ความรู้ (Applying) 4. การกำกับตนเอง/เรียนรู้ได้เอง (Self-Regulating)	1. ชั้นสร้างความสนใจ 2. ชั้นอภิปราย 3. ชั้นสำรวจและค้นหา 4. ชั้นอธิบาย 5. ชั้นคิดค้นเพิ่มเติม 6. ชั้นสรุปและประเมิน	1. ชั้นจูงใจเตรียมความพร้อม (Motivation: M) 2. ชั้นปฏิบัติ (Action: A) 3. ชั้นสะท้อนความรู้ (Reflection of knowledge: R) 4. ชั้นสร้างความรู้ (Creation of knowledge: C) 5. ชั้นประเมินผล (Evaluation: E)

ตารางที่ 2 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ทศนา แชนเมณี CIPPA Model (พ.ศ. 2542)	ชนาธิป พรกุล (พ.ศ. 2554)	จิระ ดีชวย (RPCSE) (พ.ศ. 2554)	สุริยา กลิ่นบานชื่น (พ.ศ. 2558)
1. การทบทวนความรู้เดิม 2. การแสวงหาความรู้ใหม่ 3. การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล / ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยง ความรู้ใหม่กับความรู้เดิม 4. การแลกเปลี่ยนความรู้ความ เข้าใจกับกลุ่ม 5. การสรุปและจัดระเบียบ ความรู้ 6. การปฏิบัติ และ / หรือการ แสดงผลงาน 7. การประยุกต์ใช้ความรู้	1. ความสัมพันธ์ข้อมูลใหม่ กับสิ่งที่ผู้เรียนรู้แล้วหรือ ความรู้เดิม (Relating) 2. การสร้างความรู้ / ประสบการณ์ (Experience) 3. การประยุกต์ (Applying) 4. ความร่วมมือ (Cooperating) 5. การถ่ายโอน (บริการสังคมและ จิตสาธารณะ (Self-Regulating)	1. ตรวจสอบความรู้เดิม (Reviewing Knowledge: R) 2. ให้ความรู้และทักษะพื้นฐาน (Providing Fundamental Knowledge and Skill: P) 3. สร้างความคิดรวบยอดและ ฝึกทักษะการคิดอย่างมี วิจารณญาณ (Constructing Concepts and Critical Thinking :C) 4. แลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Sharing: S) 5. ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Enumeration: E)	1. การทบทวนความรู้เดิมหรือ ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน 2. การกระตุ้นผู้เรียนจาก คำถาม ปัญหาหรือ สถานการณ์ที่นำไปสู่ความไม่สมดุลทางปัญญา 3. การสร้างแนวคิดใหม่เพื่อปรับ ความไม่สมดุลทางปัญญา 4. การค้นพบคำตอบ หรือแนวคิด ในการแก้ปัญหา

จากการศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ และการสอนการใช้ภาษาตามทฤษฎีการสร้างความรู้ของนักวิชาการทางการศึกษา ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ และสังเคราะห์ แนวความคิด เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ รูปแบบใหม่ โดยรูปแบบการสอนนี้เกิดจากการนำแนวในการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้าง ความรู้ของ Dhindsa Kasim and Anderson โมเดลโครงสร้างกระบวนการคิด (GPAS) ของสำนักพัฒนา นวัตกรรมจัดการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ โมเดลชิปปา (CIPPA Model) หรือรูปแบบประสานห้าแนวคิด ของทีศนา แชมมณี การจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ MARCE ของ มนต์ชัย พงศกรนฤวงษ์ RPCSE ของจิระ ดีช่วย สุริยา กลิ่นบานชื่น และวราภรณ์ สีดำนิล อีกทั้งรูปแบบอุปนัย และการจัดการเรียนรู้ตามหลักการของ ทฤษฎี การสร้างความรู้ ของชานาธิป พรกุล ซึ่งผู้วิจัยสังเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจาก ความคล้ายคลึงของขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ ได้ดังนี้ ขั้นทบทวนความรู้เดิมเชื่อมโยง ความรู้ใหม่ ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา ขั้นศึกษาความรู้ใหม่ ขั้นนำเสนอความรู้ และ อภิปราย ขั้นประเมิน ตนเอง แล้ววิเคราะห์เชื่อมโยงกับ การสอนการใช้ภาษา ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ จนกลายเป็น รูปแบบการสอน การใช้ภาษา RM3S ที่มีรายละเอียด ดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงความรู้ใหม่ (Review and connect: R) เป็นขั้นที่ ตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียนโดยใช้คำถามหรือกิจกรรมกระตุ้นโครงสร้างทางปัญญาเดิมมาใช้ ให้เป็นประโยชน์ สร้างความสนใจ ความเข้าใจ ในการทบทวนความรู้เดิม หรือความรู้พื้นฐาน ตามที่ เรียนมาแล้ว เช่น การให้ความหมายของคำ บอกลักษณะทางภาษา เป็นต้น ผ่านการสร้าง ปฏิสัมพันธ์ กับสังคม
2. ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา (Making knot: M) เป็นขั้นที่เตรียมพร้อมผู้เรียน สู่การเรียนรู้ โดยกำหนดประเด็น แล้วใช้คำถามหรือกิจกรรม กระตุ้นความคิด เพื่อให้ผู้เรียน เกิดความ ขัดแย้ง ทางปัญญา หรือสร้างความรู้ แล้วเกิดการถ่ายโอนความรู้ นำไปแยกประเภท เช่น การหา ความหมายของคำ การเดาความหมายของคำ การใช้วิธีอุปนัยในการสังเคราะห์กฎเกณฑ์ทางภาษา เป็นต้น แล้วตั้งสมมติฐาน แนวความคิด สำหรับใช้ศึกษารวบรวม และเลือกข้อมูลต่อไป ผ่านกิจกรรม กลุ่ม เพื่อสร้างทักษะทางสังคม และความร่วมมือในการสร้างความรู้
3. ขั้นศึกษาความรู้ใหม่ (Searching and Comprehend: S1) เป็นขั้นที่ผู้เรียน ใช้สมมติฐาน แนวความคิด ที่เกิดจากความขัดแย้งทางปัญญา เพื่อตั้งคำถาม และสืบค้น ศึกษา รวบรวม แล้วบันทึกข้อมูล จัดกระทำ สรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ ด้วยตนเอง เป็นข้อมูลหรือ ความรู้ใหม่ ด้วยแผนผังความคิด เช่น การพิสูจน์สมมติฐานเกี่ยวกับความหมายของคำ หรือกฎเกณฑ์ทางภาษา ที่คาดเดา โดยใช้กิจกรรมที่เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์กับสังคม ศึกษาจากหนังสือ ผู้รู้ แหล่งข้อมูล และ แหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นต้น

4. ขั้นนำเสนอความรู้ และอภิปราย (Show and Debate: S2) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลที่พบอย่างละเอียดแล้วสะท้อนความรู้ ความคิด และกระบวนการทางปัญญาที่เกิดขึ้นในสมองในขณะศึกษาค้นคว้า ระบุขั้นตอนที่ใช้คิดทำงาน โดยร่วมกันอภิปราย เปรียบเทียบ สังเคราะห์ ความรู้ที่ถูกต้องตามหลักวิชาการร่วมกัน เช่น การนำเสนอความรู้เกี่ยวกับหลักการสร้างคำ หรือกฎเกณฑ์ทางภาษา ที่นักเรียนสืบค้นจากสมมติฐาน แล้วอภิปราย วิเคราะห์ และสังเคราะห์ตามหลักวิชาการร่วมกันในชั้นเรียน

5. ขั้นประเมินตนเอง (Self-assessment: S3) เป็นขั้นที่ ผู้เรียนประเมินความรู้ ความคิด ของกลุ่มตน แล้วปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนา เพิ่มคุณค่าของความรู้ เพื่อสร้างค่านิยมในทำงานของตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค

กนกวรรณ สายะบุตร (2547: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องชนิดของประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน นวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ตามเกณฑ์มาตรฐาน 75 /75 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อน และ หลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล จำนวน 50 คน กลุ่มตัวอย่างศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลา ในการทดลอง 10 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนเรื่อง ชนิดของประโยค 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำนวน 30 ข้อ 3) แบบทดสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้หน่วยละ 20 ข้อ 4) แบบสอบถามความคิดเห็น ของนักเรียนเกี่ยวกับ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจำนวน 20 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่า t - test dependent คำนวณจากสูตรการหาประสิทธิภาพของบทเรียน $E1/E2$ ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง ชนิดของ ประโยคมีค่า 81.93/ 85.07 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) คะแนน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนอยู่ในระดับดี

มณี บุญญาติศัย (2548: บทคัดย่อ) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบางน้อย อำเภอบางคนที สังกัดเขตพื้นที่ การศึกษาสมุทรสงคราม ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 56 คน จาก 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 28 คน โดยให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมเรียนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัด การเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถาม ความคิดเห็นของ นักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ทดสอบค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบ ที (t - test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการ เรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ 2) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT อยู่ในเชิงบวก

พัทตร์วิภา ไทรรารอด (2551: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง สารระ การเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่อง ชนิดของประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน นาคประสิทธิ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ ด้วยตนเอง สารการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของประโยคสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน นาคประสิทธิ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม แบบกลุ่ม (cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูล ได้แก่ชุดการเรียนรู้ ด้วยตนเองสารการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่องชนิดของประโยค และ แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติคือการทดสอบค่าสถิติ t - test independent samples ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า 1) ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง กลุ่มสารการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของประโยค มีประสิทธิภาพ 81.63/83.38 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้ ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของประโยคหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค ข้างต้น พบว่าการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค โดยใช้เครื่องมือต่างๆ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้ชุดการเรียนด้วยตนเอง และคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีประสิทธิภาพสูง ร้อยละ และมีความคิดเห็นเชิงบวก อยู่ในระดับดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ภายในประเทศ วราภรณ์ สีดำนิล (2550: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยมีวัตถุประสงค์ การวิจัยเพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดท่าไชย ประชานุกูล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรีเขต 2 จำนวน 30 คน แบบแผนการทดลอง แบบหนึ่งกลุ่ม สอบก่อนและสอบหลัง (One Group Pretest - Posttest Design) ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ 30 ชั่วโมงในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ หน่วยการเรียนรู้ เรื่องโลก และการเปลี่ยนแปลง จำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบวัดทักษะกระบวนการ ทางวิทยาศาสตร์ 3) แบบสอบถามความคิดเห็น ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้าง ความรู้ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่า t-test แบบ dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีคะแนนทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยคะแนน หลังจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ โดยนักเรียนมีคะแนนทักษะการสังเกตมากที่สุด และทักษะการตีความหมายข้อมูล และลงข้อสรุป น้อยที่สุด 2) โดยภาพรวมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เห็นด้วยต่อการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้อยู่ในระดับมาก ในด้านบรรยากาศ ในการจัดการเรียนรู้นักเรียน มีความคิดเห็น ว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ช่วยให้บรรยากาศการเรียนที่ตื่นเต้น อายากู้ อายากเรียน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีความคิดเห็น ว่า ได้แสดงความคิดเห็นทุกครั้ง ในกิจกรรมการเรียนรู้และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้นักเรียน มีความคิดเห็น ว่า ช่วยให้นำ ความรู้ที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน

มนต์ชัย พงศกรณถวณิช (2552: บทคัดย่อ) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่างอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่างอุตสาหกรรม 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่สอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ กับรูปแบบการเรียนการสอน แบบปกติ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียน แผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม จำนวน 40 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยรูปแบบการสอนตามแนวทฤษฎี การสร้าง ความรู้ เพื่อส่งเสริมในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่างอุตสาหกรรม กับรูปแบบการเรียนการสอน แบบปกติ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินความสามารถในการสร้างความรู้ และแบบสอบถาม ความพึงพอใจ ที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการสร้างความรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) สถิติที่แบบไม่อิสระและแบบอิสระ และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีชื่อว่า MARCE Model และรูปแบบการเรียนการสอน ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ ของนักเรียนช่าง อุตสาหกรรม มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.13/89.81 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 80/80 ปรากฏว่าสูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ 2) ความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียน ช่างอุตสาหกรรม ที่สอนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอนตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ กับรูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยคะแนน ความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียน ที่สอนด้วยรูปแบบการเรียน การสอนตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการสร้างความรู้ สูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอนแบบปกติ 3) ความพึงพอใจของนักเรียน ต่อรูปแบบการเรียนการสอน ตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการสร้างความรู้ นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุดโดยเฉพาะบรรยากาศ ในการเรียน ที่ไม่ตึงเครียดเรียนรู้ได้ตลอดเวลาและ นักเรียนสามารถพัฒนาวิธีการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ได้ด้วยตนเอง

จิระ ดีช่วย (2554: บทคัดย่อ) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ร่วมกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อเสริมสร้างมโนทัศน์ทางชีววิทยา และ ความสามารถ ในการสร้างองค์ความรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ร่วมกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อเสริมสร้างมโนทัศน์ทางชีววิทยาและความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ ของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 2) ศึกษาประสิทธิผลเชิงประจักษ์ ของรูปแบบการเรียนการสอนและ ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและ พัฒนา (Research and Development) โดยกำหนดรูปแบบการทดลองแบบ 2 กลุ่มคือกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน นวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล จำนวน 86 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบวัดมโนทัศน์ทางชีววิทยาแบบวัดความสามารถการสร้างองค์ความรู้ แบบสอบถามความคิดเห็นวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (Independent t - test และ Dependent t - test) และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ร่วมกับการคิดอย่างมี วิจัยญาณ เพื่อสร้างมโนภาพทางชีววิทยาและความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 มีชื่อว่า RPCSE Model จากการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ รูปแบบการเรียนการสอน มีความเหมาะสม และสอดคล้องกันทุกองค์ประกอบ รูปแบบการเรียนการสอนมี 8 องค์ประกอบ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน หลักการตอบสนอง ระบบสังคม สิ่งสนับสนุน สาระความรู้ และสิ่งส่งเสริมการเรียนรู้กระบวนการเรียนการสอนมี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นตรวจสอบความรู้เดิม (Reviewing Knowledge) ขั้นให้ความรู้ และทักษะพื้นฐาน (Providing Fundamental Knowledge and Skill) ขั้นสร้างมโนทัศน์ และฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจัยญาณ (Constructing Concept and Critical Thinking) ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Sharing) ขั้นตรวจสอบ ความรู้ ความเข้าใจ (Enumeration) 2) ผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอน RPCSE พบว่า มโนทัศน์ทางชีววิทยา ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 นักเรียนเห็นด้วยต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอน ในระดับมาก โดยเห็นด้วยมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนรู้รองลงมา ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และประโยชน์ที่ได้รับ ตามลำดับ

สุรียา กลิ่นบานชื่น (2558 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการแก้ปัญหา สำหรับนักเรียน ประถมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ พลศึกษา ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อพัฒนา ความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการแก้ปัญหา ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา 2) ทดสอบรูปแบบ การจัดการเรียนรู้พลศึกษา ตามแนว ทฤษฎี การสร้างความรู้ กับรูปแบบ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยวิธีปกติ ในด้านความคิด สร้างสรรค์และ ความสามารถในการแก้ปัญหา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา การวิจัยประกอบไปด้วย 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบ การจัดการเรียนรู้และขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้ รูปแบบที่พัฒนาขึ้น

โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 25 คน โดยเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง 12 สัปดาห์ ทั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ และแบบวัด ความสามารถในการแก้ปัญหา วิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ทดสอบค่าที่ (t-test) โดยรูปแบบการจัด การเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นการสำรวจ ความรู้เดิม ขั้นกระตุ้นผู้เรียน ขั้นการสร้างแนวคิดใหม่ ขั้นค้นพบคำตอบ ซึ่งสามารถ พัฒนาความคิด สร้างสรรค์ และความสามารถ ในการแก้ปัญหาของนักเรียนประถมศึกษาได้ โดยมี ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ด้านความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการแก้ปัญหาหลังเรียน ของ นักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความคิดสร้างสรรค์ และ ความสามารถในการ แก้ปัญหาหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ที่ระดับ .01

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ต่างประเทศ

เอ็ทเทอร์เร็ด (Etheredge, 1996: 3040A, อ้างถึงใน จิราภรณ์ พิมพ์ใจใส, 2553: 141)

ได้พัฒนารูปแบบการสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อใช้สอนการแก้โจทย์ปัญหาเลขคณิต ของนักเรียนเกรด 3 วิธีสอนเน้นการสอนตามหลักการที่สำคัญของทฤษฎีการสร้างความรู้ ได้แก่ การอภิปราย การร่วมมือกัน และการสร้างความรู้ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เชิงโครงสร้างของนักเรียน ซึ่งยังไม่พบในระยะแรกของการศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และจำเป็นต่อความเข้าใจโครงสร้างโจทย์ ปัญหาชนิดต่างๆ นอกจากนี้ยังพบว่า เรื่องราวปัญหาที่นักเรียนร่วมกันสร้างสรรค์ขึ้นมา คำถามและการร่วมอภิปรายของนักเรียนรวมถึงการติดตามของครู เหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญ ในการสอนแก้โจทย์ ปัญหาเลขคณิตให้มีประสิทธิภาพ และมีความหมาย

บูลลอค (Bullock, 1996: 611 – A, อ้างถึงใน มนต์ชัย พงศกรณฤงษ์, 2552: 80)

ได้ศึกษาผลของวิธีการสอนแบบทฤษฎีการสร้างความรู้ ต่อเจตคติของนักศึกษาที่เรียนรายวิชา คณิตศาสตร์สำหรับครูระดับประถมศึกษา โดยมุ่งพิจารณาว่างาน หรือเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ ที่เปลี่ยนไป การสื่อสารหรือการอภิปรายที่เปลี่ยนไป และสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ ที่เปลี่ยนไป และสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ที่เปลี่ยนไปมีอิทธิพลอย่างไรต่อเจตคติ วิชาคณิตศาสตร์ ของนักศึกษา โดยทำการทดลองเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ผลการศึกษาพบว่าการใช้วิธี การสอนแบบทฤษฎีการสร้างความรู้ มีอิทธิพลทางบวกต่อเจตคติทางบวกต่อวิชาคณิตศาสตร์

เดลล่า และคริสโตเฟอร์ (Della and Chritopher, 1997: บทคัดย่อ, อ้างถึงใน วราภรณ์ สีด่านิล, 2550 : 49) ได้ทำการศึกษาผลการสอนวิชาดนตรี ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ที่มีต่อ ความเข้าใจ และความสามารถนำไปประยุกต์ใช้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในวิชาดนตรี ซึ่งผลการสอน

ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้หลังการทดลองแตกต่างกัน คือ นักเรียนมีพัฒนาขึ้น โดยแสดงร่วมกับผู้อื่นได้โดยไม่ได้มีการเตรียมตัวมาก่อน

เฮอร์รอน (Heron, 1997: 1602 – A, อ้างถึงใน จิระ ดีช่วย, 2554: 110) ได้ศึกษาผลการสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ กับการสร้างเจตคติทางบวกต่อวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย การเก็บข้อมูลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้กับการเปลี่ยนแปลงเจตคติ รูปแบบการทดลองครั้งนี้ มีการสอบก่อนและหลังการสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เรียนวิชาชีววิทยา เคมี หรือวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม จำนวน 2 โรงเรียน นักเรียนจำนวน 28 ห้อง รวม 249 คน ครู 10 คน ซึ่งแบ่งเป็นครูกลุ่มทดลอง 6 คน ครูกลุ่มควบคุม 4 คน ซึ่งแต่ละคนถูกสังเกตด้วยแบบสำรวจ เพื่อวัดความถี่ของพฤติกรรมการสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่สังเกตได้จากครูกลุ่มควบคุมเท่ากับ 12.89 ส่วนกลุ่มทดลองเท่ากับ 20.67 แสดงว่าพฤติกรรมการสอนของครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างสองกลุ่มจากการวิเคราะห์คะแนนสอบก่อน และหลังการสอนพบว่า นักเรียนได้คะแนนเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ก่อนและหลังการเรียนแตกต่างกัน จากสมมติฐานหลักที่ว่าเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนที่เรียนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ กับการสอนตามปกติ ไม่เปลี่ยนแปลง จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก กลุ่มควบคุมโดยส่วนใหญ่ได้เกรดวิชาวิทยาศาสตร์ ที่ผ่านมาสูงกว่ากลุ่มทดลอง แต่หลังจากผ่านไป 4 เดือนกลุ่มควบคุมมีเจตคติทางลบต่อวิชาวิทยาศาสตร์ (- 1.18) ในกลุ่มทดลองมีเจตคติทางบวกต่อวิชาวิทยาศาสตร์ (+1.34) เมื่อวิเคราะห์เจตคติทางวิทยาศาสตร์ แยกตามเพศ ตอนแรกพบว่าเพศชายและเพศหญิง ในกลุ่มทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่หลังจากการทดลองแล้ว เจตคติต่อวิทยาศาสตร์ของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเฉพาะเพศหญิงในกลุ่มควบคุมจะมีเจตคติทางบวกต่อวิทยาศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 43.40) สูงกว่าเพศหญิงในกลุ่มทดลอง (ค่าเฉลี่ย 39.26) อย่างมีนัยสำคัญ ถึงแม้ว่าภายหลังการทดลอง จะพบว่าเพศหญิงในทั้งสองกลุ่ม จะมีเจตคติในวิทยาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน แต่ค่าเฉลี่ยเจตคติ ของเพศหญิงในกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้น 2.04 แต่คะแนนเจตคติของเพศหญิงในกลุ่มควบคุมลดลง 1.750

โซโลมอน (Solomon et. Al., 2003, อ้างถึงใน สุริยา กลิ่นบานชื่น, 2558: 88) ได้ศึกษา วิธีการสอนพลศึกษาตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ จากทฤษฎีมาสู่การปฏิบัติ โดยสรุปได้ว่านักเรียน จะสามารถเรียนรู้ได้ดี เมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ อย่างมีความหมายผ่านความเข้าใจในห้องเรียน และประสบการณ์ในชีวิตจริง ทั้งนี้โซโลมอนเสนอวิธี การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ดังนี้ 1) เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง 2) การสอนโดยใช้ ประสบการณ์ในชีวิตจริงจะให้ความหมายแก่นักเรียน 3) การแลกเปลี่ยนความรู้เป็นกระบวนการ ที่สำคัญจากการศึกษางานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ชำงตัน จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นวิธีการ

จัดการเรียนรู้ ที่สามารถพัฒนา ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านการปฏิบัติจริง การทำงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนความรู้ของนักเรียน ซึ่งในแต่ละขั้นตอนยังพัฒนาและกระตุ้นพฤติกรรม และ ทักษะการคิดของนักเรียน ทั้งการตั้งสมมติฐาน การตีความ สรุปความ วิเคราะห์ อภิปราย ประเมินค่า และนำไปใช้ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนเกิด การสร้างความรู้ และมีผลการพัฒนาสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี การสร้าง ความรู้ในระดับที่ดี

การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง กับการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน หลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เอกสารตำราเกี่ยวกับหลักภาษาไทย เรื่องประโยค แนวคิด เกี่ยวกับทฤษฎี และการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ ศึกษาและสังเคราะห์ แนวคิดและทฤษฎีของนักวิชาการต่างๆ ที่อยู่บน พื้นฐานของทฤษฎีการสร้าง ความรู้ จนเกิดเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง ผ่านการกระตุ้น การเรียนรู้ และการดูแล จากครูผู้สอน โดยนักเรียนเป็นผู้ศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเอง ผ่านการทำ กิจกรรมกลุ่ม โดยสรุป ในรูปแบบของ การนำเสนอผลงาน มุ่งเน้นการนำความรู้ ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้อง กับหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 อีกทั้งต่อบรรีบกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจ และ สังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 และจุดเน้นของกระทรวง ศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชน ผู้ศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1 - 2) ที่มุ่งเน้นทักษะ สำคัญที่เด็กและเยาวชนควรมี ซึ่งเรียกว่า ทักษะ การเรียนรู้และนวัตกรรม หรือ 3R และ 4C โดยมี องค์ประกอบ ดังนี้ 3R ได้แก่ การอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) และคณิตศาสตร์ (Arithmetic) 4C ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การร่วมมือ (Collaboration) และความคิด สร้างสรรค์ (Creativity) รวมถึงทักษะชีวิตและอาชีพ ทักษะด้าน สารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี และการบริหารการจัดการ แบบใหม่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) อันจะเป็นแนวทาง สำคัญ ในการพัฒนาผู้เรียน ให้มี คุณลักษณะตามที่หลักสูตรฯ และสังคมต้องการ นอกจากนี้การจัด การเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ในการสอนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ยังไม่เคยปรากฏ การนำมาปรับใช้ในการจัด การเรียนรู่มาก่อน การวิจัยในครั้งนี้ จึงเป็นโอกาสที่สำคัญ และน่าสนใจ ในการแสวงหาวิธีการในการจัด การเรียนรู้ ที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพแก่ผู้เรียน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นการวิจัย
เชิงทดลอง (Experimental Research) แบบหนึ่งกลุ่ม สอบก่อนและสอบหลัง โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้
1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนและหลังเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยคของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยใช้แบบ
แผน การทดลองแบบหนึ่งกลุ่ม สอบก่อนและสอบหลัง (One Group Pretest - Posttest Design)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

เมื่อ T₁ แทน การทดสอบก่อนทำการทดลอง (pretest)

X แทน การทดลองโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S
ตามทฤษฎีการสร้างความรู้

T₂ แทน การทดสอบหลังทำการทดลอง (posttest)

วิธีและขั้นตอนการวิจัย

วิธีและขั้นตอนการวิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยทั้งหมด 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย
ขั้นเตรียม การทดลอง ขั้นสร้างเครื่องมือ ขั้นดำเนินการทดลอง และขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการทดลอง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเทพมงคลรังษี อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 8 จำนวน 9 ห้องเรียน รวม 341 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเทพมงคลรังษี อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 37 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) จำนวน 9 ห้องเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทย ท 22102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

3.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยคและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

4. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องโครงสร้างของประโยค ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทย ไว้เป็นสมบัติของชาติ ตัวชี้วัดที่ 2 วิเคราะห์โครงสร้างประโยคสามัญ ประโยคกรรม และประโยคซ้อน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วลี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ประโยคสามัญ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ส่วนเติมเต็ม ส่วนขยาย และบุพบท

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ประโยคซ้อน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ประโยคกรรม

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ใช้เวลาในการทดลอง สัปดาห์ละ 3 คาบๆ ละ 50 นาที จำนวน 5 สัปดาห์ เป็นเวลา 13 คาบ รวม Pre – test, Post – test ดังนี้

ทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest)	จำนวน 1 คาบ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วลี	จำนวน 1 คาบ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ประโยคสามัญ	จำนวน 2 คาบ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ส่วนเติมเต็ม ส่วนขยายและบุพบท	จำนวน 2 คาบ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ประโยคซ้อน	จำนวน 3 คาบ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ประโยครวม	จำนวน 3 คาบ
ทดสอบหลังการทำการทดลอง (posttest)	จำนวน 1 คาบ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ประกอบการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องประโยค จำนวน 5 แผน (ภาคผนวก ค)
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ (ภาคผนวก ค)
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ บรรยากาศ ในการจัดการเรียนรู้ และประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ (ภาคผนวก ค)

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ประกอบการวิจัย มีดังนี้

1. การสร้างและพัฒนา แผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ เรื่องประโยค

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องประโยค มีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย

1.1.1 ศึกษารายละเอียดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.1.2 ศึกษา แนวคิด และวิธีสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้าง แผนการจัดการเรียนรู้จากตำราเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3Sตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้
เรื่อง ประโยค

1.2.1 ขั้นเตรียมความพร้อม ชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และ ชี้แจงการจัด
การเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

1.2.2 ขั้นการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ดังตาราง

ตารางที่ 3 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ลำดับ	ขั้นตอน	คำอธิบาย
1	ขั้นทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงความรู้ใหม่ (Review and connect : R)	ตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียน โดยใช้คำถาม หรือกิจกรรม กระตุ้น โครงสร้างทางปัญญาเดิมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ สร้าง ความสนใจ ความเข้าใจในการทบทวนความรู้เดิม หรือ ความรู้ พื้นฐานตามที่เรียนมาแล้ว เช่นการให้ความหมายของคำ บอก ลักษณะทางภาษา เป็นต้น ผ่านการสร้างปฏิสัมพันธ์ กับ สังคม
2	ขั้นสร้างความขัดแย้ง ทางปัญญา (Making knots : M)	เตรียมพร้อมผู้เรียนสู่การเรียนรู้ โดยกำหนดประเด็น แล้วใช้ คำถาม หรือกิจกรรมกระตุ้นความคิด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความ ขัดแย้งทางปัญญา หรือพบข้อมูลใหม่ แล้วเกิดการถกเถียง ความรู้ นำไปแยกประเภท เช่น การหาความหมายของคำการ เดา ความหมาย ของคำการใช้วิธีอุปนัยในการสังเคราะห์ กฎเกณฑ์ ทางภาษา เป็นต้น แล้วตั้งสมมุติฐาน แนวความคิด สำหรับใช้ ศึกษา รวบรวม และเลือกข้อมูลต่อไป ผ่านกิจกรรม กลุ่ม เพื่อสร้างทักษะ ทางสังคม และความร่วมมือในการสร้าง ความรู้
3	ขั้นศึกษาความรู้ใหม่ (Searching and Comprehend : S1)	ผู้เรียนใช้สมมุติฐานแนวความคิด ที่เกิดจากความขัดแย้ง ทาง ปัญญา เพื่อตั้งคำถาม และสืบค้น ศึกษา รวบรวม แล้วบันทึก ข้อมูล จัดกระทำ สรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ด้วยตนเอง เป็น ข้อมูล หรือความรู้ใหม่ ด้วยแผนผังความคิด เช่นการพิสูจน์ สมมุติฐาน เกี่ยวกับ ความหมายของคำหรือ กฎเกณฑ์ทาง ภาษาที่คาดเดา โดยใช้กิจกรรมที่เน้นการสร้าง ปฏิสัมพันธ์กับ สังคม ศึกษาจาก หนังสือ ผู้รู้ แหล่งข้อมูล และแหล่งเรียนรู้ ต่างๆ เป็นต้น

ตารางที่ 3 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ลำดับ	ขั้นตอน	คำอธิบาย
4	ขั้นนำเสนอความรู้ และ อภิปราย (Show and Debate : S2)	ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลที่พบ อย่างละเอียด แล้วสะท้อนความรู้ ความคิด และกระบวนการทางปัญญาที่เกิดขึ้นในสมอง ในขณะที่ ศึกษาค้นคว้า ระบุขั้นตอนที่ใช้คิดทำงาน โดยร่วมกัน อภิปราย เปรียบเทียบ สังเคราะห์ความรู้ที่ถูกต้องตามหลักวิชา ร่วมกัน เช่น การนำเสนอความรู้เกี่ยวกับหลักการสร้างคำ หรือ กฎเกณฑ์ ทางภาษา ที่นักเรียนสืบค้นจากสมมติฐาน แล้ว อภิปราย วิเคราะห์และสังเคราะห์ตามหลักวิชา ร่วมกัน ในชั้นเรียน
5	ขั้นประเมินตนเอง (Self-assessment : S3)	ผู้เรียนประเมินความรู้ ความคิดของกลุ่มตน แล้วปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนา เพิ่มคุณค่าของความรู้ เพื่อสร้างค่านิยมให้งาน ของ ตนเอง

1.3 เสนอแผนการจัดการเรียนรู้ ต่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2557: 177)

คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับเนื้อหา
ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับเนื้อหา
ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหา
ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

จากนั้นบันทึกผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ แล้วสรุปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ที่ยอมรับได้ ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของภาษาและความตรง เชิงเนื้อหา พบว่า มีค่า 0.67 - 1.00 (ภาคผนวก ง หน้า 115 - 124)

1.4 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest) และหลังการทำการทดลอง (posttest) เรื่องประโยค เรื่อง ประโยค เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ แนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 สร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบ โดยศึกษาจากเนื้อหาและจุดประสงค์ การเรียนรู้ เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหา ตามที่กำหนดไว้

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรม

พฤติกรรม	ชื่อเรื่อง	จำ	เข้าใจ	นำไปใช้	วิเคราะห์	สังเคราะห์	ประเมินค่า	รวม
มาตรฐาน ท 4.1 ตัวชี้วัดที่ 2	ประโยคสามัญ	-	4	4	4	-	-	12
วิเคราะห์โครงสร้างประโยคสามัญ	ประโยคซ้อน	-	6	2	4	-	-	12
ประโยครวมและประโยคซ้อน	ประโยครวม	-	8	2	6	-	-	16
	รวม	0	18	8	14	0	0	40

2.4 สร้างแบบทดสอบวัดความรู้ เรื่อง ประโยค โดยสร้างเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว ครอบคลุมเนื้อหาตามมาตรฐาน สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัด เรื่อง ประโยค ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 60 ข้อ

2.5 เสนอแบบทดสอบ ต่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลจำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น จากนั้นผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ที่ยอมรับได้ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบทดสอบทุกข้อ พบว่า มีค่า 1.00 (ภาคผนวก ง หน้า 125 -127)

2.6 ปรับปรุงแบบทดสอบ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยแก้ไขคำผิด และการใช้ภาษาให้ถูกต้อง

2.7 นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านการเรียนเรื่อง ประโยคมาแล้ว จำนวน 29 คน

2.8 ตรวจสอบแบบทดสอบฯ โดยให้คะแนนข้อที่ถูกข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ผิดหรือไม่ได้ตอบให้ข้อละ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) โดยแบบทดสอบควรมีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยแบบทดสอบควรมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป ซึ่งผลการวิเคราะห์แบบทดสอบจำนวน 60 ข้อ ค่าความยากง่าย (p) มีค่า อยู่ระหว่าง 0.17 – 1.00 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าอยู่ระหว่าง- 0.06 -0.59 จากนั้นเลือก แบบทดสอบไว้ 40 ข้อ โดยแบบทดสอบ 40 ข้อนี้ มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.34 – 0.72 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.32 – 0.80 (ภาคผนวก ง หน้า 128 – 131)

2.9 หาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน-20 (KR - 20) ของแบบทดสอบ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.78 (ภาคผนวก ง หน้า 131)

2.10 นำแบบทดสอบ ที่คัดเลือกตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และจัดทำเป็นแบบทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest) จำนวน 1 ชุด 40 ข้อ และแบบทดสอบหลังการทำการทดลอง (posttest) จำนวน 1 ชุด 40 ข้อ ซึ่งแบบทดสอบก่อนการ ทำการทดลอง (pretest) และหลังการทำการทดลอง (posttest) เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน แตกต่างกันที่การสลับข้อ (ภาคผนวก ค หน้า 107 - 111)

2.11 นำแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเรื่องประโยค การจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีวิธีการในการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม ความคิดเห็น

3.2 สร้างคำถามหรือแนวคำถาม โดยการสร้างแบบสอบถาม แสดงความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงเกณฑ์การประเมินผลความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
1.00 – 1.49	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1.50 – 2.49	เห็นด้วยน้อย
2.50 – 3.49	เห็นด้วยปานกลาง
3.50 – 4.49	เห็นด้วยมาก
4.50 – 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด

(อ้างถึงใน มาเรียม นิลพันธุ์, 2557: 196)

3.3 นำแบบสอบถามเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น จากนั้นบันทึกผลการพิจารณา ของผู้เชี่ยวชาญ แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ที่ยอมรับได้ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง แบบสอบถามทุกข้อ พบว่ามีค่า 1.00 (ภาคผนวก ง หน้า 132 - 134)

3.4 แก้ไขการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการทดลอง

การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนออกเป็น ดังนี้

1. ทำแบบทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้เรื่อง ประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา 1 คาบ
2. ดำเนินการศึกษาโดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้เรียนกับแผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 แผน ใช้เวลาในการเรียน 13 คาบ สัปดาห์ละ 3 คาบ เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ รวม Pre – test, Post – test โดยมีกำหนดการเรียนรู้ ดังตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงสาระความรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้	สาระความรู้	จำนวนคาบ
	ทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest)	1
1	วลี	1
2	ประโยคสามัญ	2
3	ส่วนเติมเต็ม ส่วนขยาย และบุพบท	2
4	ประโยคซ้อน	3
5	ประโยครวม	3
	ทดสอบหลังการทำการทดลอง (posttest)	1
รวม		13

3. ทำแบบทดสอบหลังการทำการทดลอง (posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้ เรื่อง ประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา 1 คาบ

4. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียน เรื่อง ประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา นาที 10

5. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest) และหลังการทำการทดลอง (posttest) มาเปรียบเทียบความแตกต่าง

6. สรุปผลและวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. ตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest) และหลังเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็น โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

2. ตรวจสอบแบบทดสอบวัดความรู้เรื่องประโยค โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบทดสอบ

3. ตรวจสอบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านแบบทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest) และหลังเรียน และระดับความคิดเห็นของนักเรียนโดยใช้การวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มาเปรียบเทียบโดยใช้สถิติทดสอบที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent)

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนว ทฤษฎี การสร้างความรู้ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์แบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนและหลัง เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนว ทฤษฎีการสร้าง ความรู้ โดยนำคะแนนความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการศึกษา มาเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test Dependent (ภาคผนวก ง หน้า 135 - 136) ปรากฏผลในตารางดังนี้

ตารางที่ 7 แสดงการศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค
หลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนว
ทฤษฎีการสร้างความรู้

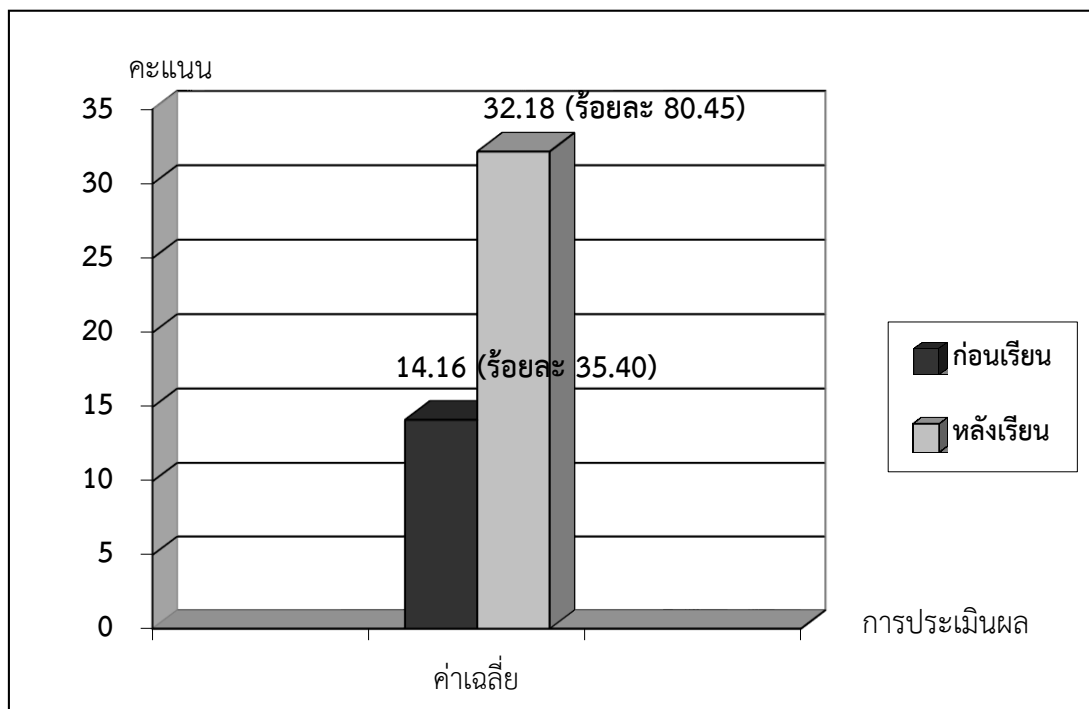
การทดสอบ	จำนวน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	df	T
ก่อนเรียน	37	40	14.16	4.20	36	-32.07 **
หลังเรียน	37	40	32.18 *	2.31		

* ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนร้อยละ 80.45

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P < .05$)

จากตารางที่ 9 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนด้วยการพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัด
การเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.16 และส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 4.20 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน ด้วยการพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้
แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 32.18 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่า
เท่ากับ 2.31 เมื่อทำการทดสอบพบว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้

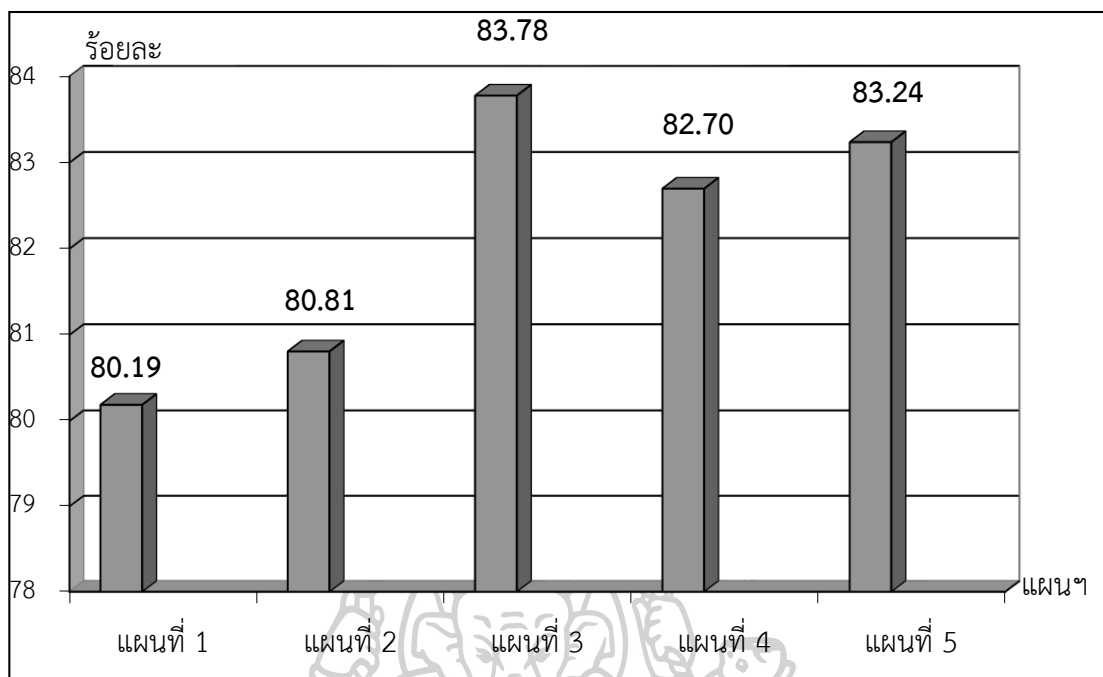
ผู้วิจัยได้จัดทำกราฟแสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย
เรื่องประโยค หลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนว
ทฤษฎีการสร้างความรู้ ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แสดงกราฟผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค หลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

จากภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค หลังเรียนของนักเรียนทุกคน (คะแนนเฉลี่ย 32.18 คิดเป็นร้อยละ 80.45) สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนเรียน (คะแนนเฉลี่ย 14.16 คิดเป็นร้อยละ 35.40) ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้

ผู้วิจัยได้จัดทำกราฟแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ทำายการจัดการเรียนรู้ ระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ จำนวน 5 แผน ซึ่งได้มาจากการแบบฝึกหัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แสดงกราฟผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ระหว่างเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้

จากภาพที่ 3 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ทำยการจัดการเรียนรู้ระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคน จำนวน 5 แผน มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า ร้อยละ 80 เนื่องจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทำยแผนการจัดการเรียนรู้ ได้ผ่านการตรวจสอบประสิทธิภาพ ว่ามีความเหมาะสม และความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว จึงนับได้ว่ามีประสิทธิภาพ นักเรียนสามารถเรียนรู้แล้วเข้าใจ ทำแบบทดสอบได้ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ส่วนเติมเต็ม ส่วนขยาย และบุพบท มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ร้อยละ 83.78 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1 เรื่อง วลี มีค่าเฉลี่ย ต่ำสุดคือ ร้อยละ 80.19

**ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎี
การสร้างความรู้**

ผลการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ จำนวน 37 คน มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 8 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ลำดับ	ข้อคำถาม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
2.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ความคิด	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนไม่สับสน	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
4.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่แท้จริง	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
5.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิด และตัดสินใจ	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
6.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
7.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
8.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
รวมเฉลี่ย		5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด

จากตารางที่ 8 พบว่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีระดับความคิดเห็นเท่ากันทุกข้อคำถาม ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

ตารางที่ 9 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้

ลำดับ	ข้อความ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้				
1.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.97	0.16	เห็นด้วยมากที่สุด
2.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่ม	4.82	0.40	เห็นด้วยมากที่สุด
3.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน	4.87	0.35	เห็นด้วยมากที่สุด
4.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างอิสระ	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
5.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคิดที่หลากหลาย	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.93	0.18	เห็นด้วยมากที่สุด

จากตารางที่ 9 พบว่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ ข้อคำถามที่มีค่าความคิดเห็นมากที่สุด คือ ข้อคำถามที่ 4 บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างอิสระ และข้อคำถามที่ 5 บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคิดที่หลากหลาย โดยมีระดับความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00 ข้อคำถามที่มีค่าความคิดเห็นรองลงมาคือ ข้อคำถามที่ 1 บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีค่าความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.16 ข้อคำถามที่ 3 บรรยากาศ

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน มีค่าความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.35 ข้อคำถามที่ 2 บรรยายภาคในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และกลุ่ม มีค่าความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ลำดับ	ข้อคำถาม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้เข้าใจเรื่องประโยคได้มากขึ้น	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
2.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้านำเสนอความรู้ ความคิด	5.00	0.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้น ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง	4.97	0.16	เห็นด้วยมากที่สุด
4.	ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในวิชาอื่น	4.84	0.37	เห็นด้วยมากที่สุด
5.	การจัดการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้นของผู้เรียน	4.62	0.48	เห็นด้วยมากที่สุด
6.	การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อนอย่างหลากหลาย	4.49	0.50	เห็นด้วยมากที่สุด
7.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการพิจารณาแก้ไขและพัฒนาความรู้ของตัวเอง	4.46	0.50	เห็นด้วยมากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.77	0.29	เห็นด้วยมากที่สุด
รวมเฉลี่ยทุกด้าน		4.90	0.15	เห็นด้วยมากที่สุด

จากตารางที่ 10 พบว่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อคำถามที่มีค่าความคิดเห็นมากที่สุด คือ ข้อคำถามที่ 1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งผลให้เข้าใจเรื่องประโยคได้มากขึ้น และข้อคำถามที่ 2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้านำเสนอความรู้ ความคิด โดยมีระดับความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00 ข้อคำถามที่มีค่าความคิดเห็นรองลงมา คือ ข้อคำถามที่ 3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มุ่งเน้นช่วยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง มีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.16 ข้อคำถามที่ 4 ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในวิชาอื่น มีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.37 ข้อคำถามที่ 5 การจัดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้นของผู้เรียน มีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.48 ข้อคำถามที่ 6 การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อนอย่างหลากหลาย มีความคิดเห็นในระดับ เห็นด้วย มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.50 ข้อคำถามที่ 7 การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียน รู้จักการพิจารณาแก้ไข และพัฒนาความรู้ของตนเอง มีความคิดเห็น ในระดับ เห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่า เท่ากับ 0.50 ตามลำดับ

จากตารางที่ 8 – 10 พบว่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียน หลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยภาพรวมทั้งหมด มีระดับความคิดเห็น เห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.15 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดการเรียนรู้ มีค่าความคิดเห็น มากที่สุด โดยมีระดับความคิดเห็นภาพรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และ ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00 ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ มีค่าความคิดเห็น รองลงมา โดยมีระดับความคิดเห็นภาพรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 และ ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.18 และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ค่าความคิดเห็น น้อยที่สุด โดยมีระดับความคิดเห็นภาพรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.77 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.29 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน การวิจัยข้อที่ 2 ที่ได้กำหนดไว้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนและ หลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเทพมงคลรังษี อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาเขต 8 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียน 37 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มห้องเรียน อย่างง่าย (Simple random sampling) จากห้องเรียน จำนวน 9 ห้องเรียน ที่เรียนวิชาภาษาไทย ท 22102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบหนึ่งกลุ่ม สอบก่อนและสอบหลัง (One Group Pretest - Posttest Design) ตัวแปรต้น คือการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ตัวแปรตาม คือผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1). แผนการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องประโยค จำนวน 5 แผน ที่ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสม ของภาษา และความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการตรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และ 2 มีค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ส่วนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 – 5 มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.67 – 1.00 2). แบบทดสอบก่อนการทำการทดลอง (pretest) และหลังการทำการ ทดลอง (posttest) เรื่องประโยค จำนวน 40 ข้อ 4 ตัวเลือก ที่ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสม ของภาษา และความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการตรวจ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งมีค่า เท่ากับ 1.00 โดยมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.34 – 0.72 ค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.32 – 0.80 และค่าความเที่ยง (Reliability) จากวิธีการของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน 20 (KR 20) เท่ากับ 0.78 และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็น ของนักเรียนที่มีต่อการเรียน เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นมาตราส่วน ประเมินค่า

5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ที่ผ่านการตรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ก่อนเรียน (pretest) และหลังเรียน (posttest) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ สถิติทดสอบทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent) และ แบบสอบถามความคิดเห็น ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยใช้การวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องประโยค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.16 คิดเป็นร้อยละ 35.40 โดยมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.20 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องประโยคของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 32.18 คิดเป็นร้อยละ 80.45 โดยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.31 เมื่อทำการทดสอบพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยคด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยภาพรวม มีระดับความคิดเห็น เห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.15 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดการเรียนรู้ มีค่าความคิดเห็นมากที่สุด โดยมีระดับความคิดเห็น ภาพรวม ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 5.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.00 ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ มีค่าความคิดเห็นรองลงมา โดยมีระดับความคิดเห็น ภาพรวม ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.18 และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ค่าความคิดเห็นน้อยที่สุด โดยมีระดับความคิดเห็นภาพรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.77 ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานรวม เท่ากับ 0.29

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องประโยค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.16 คิดเป็นร้อยละ 35.40 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.20 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลัง ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องประโยคของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 32.18 คิดเป็น ร้อยละ 80.45 โดยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 2.31 เมื่อตรวจสอบพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน การวิจัยข้อที่ 1 ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะการจัด การเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตัวเอง ผ่านการกระตุ้นความรู้เดิม การตอบและ แก้ปัญหาจากคำถามหรือสถานการณ์ต่างๆ การตั้งและ พิสูจน์สมมติฐาน การแลกเปลี่ยน แนวคิด ข้อเท็จจริง และการเผยแพร่ความรู้ที่สร้างขึ้นสู่บุคคล ภายนอกสอดคล้องกับ จิระ ดีช่วย (2554: 54) และชนาธิป พรกุล (2554: 72) ที่กล่าวเกี่ยวกับทฤษฎี การสร้างความรู้ โดยสรุปได้ว่าเป็น กระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียน สามารถสร้างความรู้ความเข้าใจ ให้เกิดขึ้นในบริบทที่ผู้เรียนสร้างความรู้ อย่างมี ความหมายได้ด้วยตนเองจากการมีปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งแวดล้อม และบุคคลอื่นๆ โดยการเรียนรู้ ที่อาศัย ความรู้ และประสบการณ์เดิมเป็นฐาน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิด ของ เพียเจตน์ (Piaget, 1972, อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2552: 90 – 91) ที่กล่าวว่า ทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นทฤษฎีพัฒนาการ ทางเขาวนปัญญาของบุคคล ที่มีการปรับตัว ผ่านกระบวนการซึมซาบหรือดูดซึม (Assimilation) และ กระบวนการการปรับ โครงสร้างทางปัญญา (Accommodation) พัฒนาการจะเกิดขึ้น เมื่อบุคคลรับ และซึมซาบข้อมูลหรือ ประสบการณ์ใหม่ เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้หรือโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม หากไม่สัมพันธ์กันจะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น (Disequilibrium) บุคคลจะพยายาม ปรับสภาวะให้อยู่ใน ภาวะสมดุล (Equilibrium) โดยใช้กระบวนการ ปรับโครงสร้างทางปัญญา ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ที่มั่นคง ถาวรด้วยตนเองจนสามารถอธิบาย หลักการ และนำความรู้มาใช้ในการปฏิบัติพัฒนาต่อยอด ความรู้สู่ผู้อื่น กลายเป็นความจำระยะยาว ที่สามารถดึงความรู้ ตอบรับกับแนวคิด Backward Design ที่การจัดการเรียนรู้ส่งผลให้เกิดความรู้ ในขั้นสร้างความรู้ 75%

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ประกอบไป ด้วยขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงความรู้ใหม่ (Review and connect: R) เป็นขั้น

ที่ตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียนโดยใช้คำถาม หรือกิจกรรมกระตุ้นโครงสร้าง ทางปัญญาเดิมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ สร้างความสนใจ ความเข้าใจ ในการทบทวนความรู้เดิม หรือความรู้พื้นฐานตามที่เรียนมาแล้ว เช่น การให้ความหมายของคำ บอกลักษณะทางภาษา เป็นต้น ผ่านการสร้างปฏิสัมพันธ์กับสังคม ซึ่งขั้นนี้เป็นขั้นที่ตรงกับองค์ประกอบโครงสร้างปัญญา หรือ ความรู้เดิมของทฤษฎีการสร้างความรู้ 2) ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา (Making knot: M) เป็นขั้นที่เตรียมพร้อมผู้เรียนสู่การเรียนรู้ โดยกำหนดประเด็น แล้วใช้คำถามหรือกิจกรรม กระตุ้นความคิด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความ ขัดแย้งทางปัญญา หรือสร้างความรู้ แล้วเกิดการ ถ่ายโอนความรู้ นำไปแยกประเภท เช่น การหาความหมายของคำ การเดาความหมายของคำ การใช้วิธี อุปนัยในการสังเคราะห์กฎเกณฑ์ทางภาษา เป็นต้น แล้วตั้งสมมติฐาน แนวความคิด สำหรับใช้ ศึกษา รวบรวม และเลือกข้อมูลต่อไป ผ่านกิจกรรมกลุ่ม เพื่อสร้างทักษะทางสังคม และความร่วมมือ ในการสร้างความรู้ 3) ขั้นศึกษาความรู้ใหม่ (Searching and Comprehend: S1) เป็นขั้นที่ผู้เรียน ใช้สมมติฐาน แนวความคิด ที่เกิดจากความขัดแย้งทางปัญญา เพื่อตั้งคำถาม และสืบค้น ศึกษา รวบรวม แล้วบันทึกข้อมูล จัดกระทำ สรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ด้วยตนเอง เป็นข้อมูลหรือ ความรู้ใหม่ด้วยแผนผังความคิด เช่น การพิสูจน์สมมติฐานเกี่ยวกับความหมายของคำ หรือกฎเกณฑ์ ทางภาษา ที่คาดเดาโดยใช้กิจกรรมที่เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์กับสังคม ศึกษาจากหนังสือ ผู้รู้ แหล่งข้อมูล และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นต้น 4) ขั้นนำเสนอความรู้ และอภิปราย (Show and Debate: S2) เป็นขั้นที่ผู้เรียน นำเสนอข้อมูลที่พบอย่างละเอียด แล้วสะท้อนความรู้ ความคิด และ กระบวนการทางปัญญาที่เกิดขึ้น ในสมองในขณะที่ศึกษาค้นคว้า ระบุขั้นตอนที่ใช้คิดทำงานโดยร่วมกัน อภิปราย เปรียบเทียบ สังเคราะห์ ความรู้ที่ถูกต้องตามหลักวิชาร่วมกัน เช่น การนำเสนอความรู้เกี่ยวกับ หลักการสร้างคำ หรือกฎเกณฑ์ ทางภาษา ที่นักเรียนสืบค้น จากสมมติฐาน แล้วอภิปราย วิเคราะห์ และสังเคราะห์ตามหลักวิชา ร่วมกันในชั้นเรียน ทั้งนี้ขั้นที่ 2 - 4 เป็นขั้นที่อยู่ขั้นตอนกระบวนการ ทางปัญญาที่เรียนรู้ และกำลังสร้างความรู้ใหม่ 5) ขั้นประเมินตนเอง (Self-assessment: S3) เป็นขั้นที่ ผู้เรียนประเมินความรู้ ความคิดของกลุ่มตน แล้วปรับปรุง แก้ไข หรือพัฒนา เพิ่มคุณค่าของความรู้ เพื่อสร้างค่านิยมให้งานของตนเอง ซึ่งขั้นนี้เมื่อผู้เรียนเกิดประสบการณ์ และความรู้ใหม่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้เรียนจึงสามารถตรวจสอบคุณภาพ และความถูกต้องของผลงานของตนให้ถูกต้อง และมีคุณภาพ มากขึ้น กลายเป็นความรู้ที่คงทน ส่งผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของงานวิจัยที่เกิดขึ้น สอดคล้องกับ วราภรณ์ สีด่านิล (2550: บทคัดย่อ) ที่พัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยเปรียบเทียบทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ มีคะแนนทักษะกระบวนการ ทางวิทยาศาสตร์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับมนต์ชัย พงศกรณฤงษ์ (2552 : 5)

พัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการสร้าง ความรู้ของนักเรียนช่วงอุตสาหกรรม พบว่า ความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียน ช่วงอุตสาหกรรมที่สอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการสร้างความรู้ กับรูปแบบการเรียน การสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิระ ดีช่วย (2554 : บทคัดย่อ) ที่พัฒนารูปแบบ การเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ร่วมกับการคิด อย่างมีวิจารณญาณเพื่อเสริมสร้างมโนทัศน์ ทางชีววิทยา และความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ร่วมกับ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อเสริมสร้างมโนภาพทางชีววิทยา และความสามารถในการสร้าง องค์ความรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ ของการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎี การสร้างความรู้ที่ส่งผลให้ ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้บรรลุ วัตถุประสงค์ และสมมติฐาน ทางการศึกษาที่ตั้งไว้

2. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการ จัด การเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็น เห็นด้วย มากที่สุด เมื่อพิจารณาความคิดเห็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดการเรียนรู้มีค่าความคิดเห็น มากที่สุด โดยมีระดับความคิดเห็นภาพรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุดเท่ากันทุกข้อ โดยมีความคิดเห็น ว่าการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับเนื้อหาเป็นลำดับขั้นตอนไม่สับสน ทำให้นักเรียน เข้าใจเนื้อหา มากขึ้น สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่แจ้งไว้ส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้แลกเปลี่ยน ความรู้ความคิด ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองกล้าคิดตัดสินใจ และการเรียนรู้ร่วมกันของ ผู้เรียน รองลงมา คือด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ ที่มีระดับความคิดเห็นภาพรวมในระดับ เห็นด้วยมากที่สุด โดยนักเรียนมีความคิดเห็นว่าบรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ ผู้เรียน สามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างอิสระ และเกิดความคิดที่หลากหลายเป็นอย่างยิ่ง โดยพบว่าการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ในการเรียน มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และกลุ่ม มีนักเรียนบางคนยังไม่เห็นด้วย ในระดับเห็นด้วย อย่างยิ่ง ทั้งนี้อาจเพราะปัจจัยบางอย่างที่ส่งผลต่อนักเรียนกลุ่มนั้นให้รู้สึกและมีความเห็นที่ต่างออกไป และด้านสุดท้าย ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีค่าความคิดเห็นน้อยที่สุด โดยมีความเห็นเห็นด้วยว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้เข้าใจเรื่องประโยคได้มากขึ้น ทำให้กล้า นำเสนอความรู้ความคิด โดยมีบางส่วนมีความคิดเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ยังไม่มุ่งเน้น ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้นของผู้เรียน สร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง ทำให้

นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อนอย่างหลากหลาย รู้จักการพิจารณาแก้ไข และพัฒนาความรู้ของตัวเอง และสามารถนำวิธีการเรียนรู้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในวิชาอื่น เหมือนสองข้อแรก แต่จากผลการสรุปโดยรวมความคิดเห็นของนักเรียนในด้านนี้ก็ยังอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ทั้งนี้อาจเพราะ นักเรียนส่วนใหญ่ และระดับความคิดเห็นบางส่วนที่มองต่างออกไป ก็ไม่ได้มีคะแนนในระดับน้อย จนเกินไปแต่ยังคงอยู่ในระดับเห็นด้วยเพียงแต่ไม่ใช่ระดับเห็นด้วยมากที่สุด แสดงให้เห็นถึงความพอใจ และยอมรับของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ สอดคล้องกับ วราภรณ์ สีดำนิล (2550 : บทคัดย่อ) ที่พัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ซึ่งพบว่าโดยภาพรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เห็นด้วยต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ อยู่ใน ระดับมาก ในด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ที่ตื่นเต้น อยากรู้อยากเรียนด้านกิจกรรม การเรียนรู้ นักเรียนมีความคิดเห็นว่าได้แสดงความคิดเห็นทุกครั้งในกิจกรรมการเรียนรู้และ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการช่วยให้นำความรู้ที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับมนต์ชัย พงศกรนถาวร (2552 : บทคัดย่อ) ที่พัฒนารูปแบบการเรียน การสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการสร้างความรู้ของนักเรียน ช่างอุตสาหกรรม พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎี การสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยเฉพาะบรรยากาศในการเรียนที่ไม่ตึงเครียด เรียนรู้ได้ตลอดเวลาและนักเรียนสามารถ พัฒนาวิธีการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับจิระ ดีช่วย (2554 : บทคัดย่อ) ที่พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ร่วมกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อเสริมสร้างมโนทัศน์ทางชีววิทยา และความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยพบว่านักเรียนเห็นด้วยต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียน การสอนในระดับมาก โดยเห็นด้วยมากที่สุดด้านกิจกรรมการเรียนรู้รองลงมาด้านบรรยากาศ ในการเรียนรู้ และประโยชน์ที่ได้รับตามลำดับสอดคล้องกับสุริยา กลิ่นบานชื่น (2558 : บทคัดย่อ) ที่พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อพัฒนาความคิด สร้างสรรค์และความสามารถในการแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนประถมศึกษา ซึ่งแสดงให้เห็นถึง การยอมรับ และเห็นด้วยต่อการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ที่ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถ สร้างความรู้ และพัฒนาผลฤทธิ์ทางการเรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ และสมมติฐานทางการศึกษา ที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ตามที่เสนอไปแล้วข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นควรมีการนำแนวคิดนี้ ไปใช้จัดการเรียนรู้ กับสาระการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยในเนื้อหาอื่นๆ กลุ่มสาระการเรียนรู้ และระดับชั้นอื่นๆที่เนื้อหาสาระมีหลักการกฎเกณฑ์ ในการเรียนรู้

2. จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค หลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ พบว่าการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วลี มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด อาจเนื่องมาจากนักเรียน ไม่เข้าใจหลักการของเนื้อหา ดังนั้นผู้สอนควรปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเข้าไปตรวจสอบ การแลกเปลี่ยน และการสรุปความรู้ของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม รวมไปถึงการตรวจสอบความเข้าใจ ของนักเรียนแต่ละคนให้บ่อยครั้งขึ้น

3. จากผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง ประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้าง ความรู้ พบว่าด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด โดยเฉพาะ ในข้อคำถามที่ 6 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อนอย่างหลากหลายและ 7 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการพิจารณาแก้ไขและพัฒนาความรู้ของตัวเอง ดังนั้นผู้สอนควรจัดการเรียนรู้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการพิจารณาแก้ไขและพัฒนาความรู้ ของตัวเองอย่างต่อเนื่องและชัดเจนมากขึ้น รวมไปถึงควรจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนเปลี่ยนกลุ่ม บ่อยครั้งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ที่จัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ควบคู่กับเทคนิคอื่นๆ เช่น เทคนิคผังแมตกรัง เทคนิคจิ๊กซอว์ เทคนิคซินดิเคท (Syndicate)

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทย ที่จัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เรื่องอื่นๆ เช่นการแต่งบทร้อยกรอง หลักการใช้ ภาษา และการวิเคราะห์คุณค่าของวรรณคดี เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่จัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ในรายวิชาอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และ พลศึกษา เป็นต้น

รายการอ้างอิง

- กนกวรรณ สายะบุตร. (2547). "การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ชนิดของประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศสตรีวิทยาพุทธมณฑล." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **สอนให้เด็กสร้างสรรค์ความรู้**. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กำชัย ทองหล่อ. (2552). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- จรัสศรี อังศุภนิช. (2556). "ผลของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ ร่วมกับผังความคิดเชิงมโนทัศน์ที่มีต่อคุณภาพของโครงสร้างทางปัญญา และความสามารถในการวิเคราะห์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาวิทยาาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตต์นิภา ศรีไสย์ ประนอม วิบูลย์พันธุ์ และอินทร์วูธ เกษตรระชนม์. (2558). **หนังสือเรียนหลักภาษาและการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. กรุงเทพฯ: บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ จำกัด.
- จิระ ดีช่วย. (2554). "การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิซึ่มร่วมกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อเสริมสร้างมโนทัศน์ทางชีววิทยา และความสามารถในการสร้างองค์ความรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4." วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิราภรณ์ พิมพ์ใจใส. (2553). "การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล." วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉัตรชนกานต์ เปรมพัฒน์พันธ์. (2553). "การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทย เรื่อง การใช้ประโยคเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2550). "ผลของการใช้รูปแบบการสอนมโนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยและความสามารถในการคิดเชิงมโนทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนาธิป พรกุล. (2554). **การสอนกระบวนการคิด ทักษะและการนำไปใช้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐธยาน์ การุญ. (2554). "การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย และความสนใจในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยบทเรียนสำเร็จรูปกับการสอนตามคู่มือครู." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงพร หลิมรัตน์. (2554). **หนังสือเรียนภาษาไทย ม.2**. กรุงเทพฯ: บริษัท ซี.วี. แอล. การพิมพ์ จำกัด.

ทิตนา แคมมณี. (2552). **ศาสตร์การสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ด่านสุทธาคารพิมพ์ จำกัด.

ทิตนา แคมมณี. (2554). **ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธัญดา นันทธรรมโชติ. (2557). **การเปรียบเทียบผลการจัดกระบวนการเรียนรู้ 5 STEPs ประกอบ แบบฝึกทักษะ เรื่องคำพ้องรูป คำพ้องเสียงระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2**. เข้าถึงเมื่อ 27 เมษายน 2559. เข้าถึงได้จาก www.thaischool.in.th.

นพนภา อ็อกด้วง. (2547). "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน โดยการเรียนแบบร่วมมือกันเทคนิค STAD กับการสอนแบบปกติ." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พงศ์เกษม สนธิไทย. (2552). **รู้รักษ์ภาษาไทย: สุตระย่อคำ วรรณยุกต์ และประโยค**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

พระยาอุปกิตศิลปสาร. (2544). **หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

พัศตร์วิภา ไทรารรอด. (2551). "การพัฒนาชุดการเรียนด้วยตนเอง สารการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่องชนิดของประโยคสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม." สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. (2554). **ภาษาไทย หลักภาษาไทยและการใช้ภาษาไทย ม.2**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์ อจท.

มณี บุญญาติศัย. (2548). "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยค ของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มนต์ชัย พงศกรณถวงษ์. (2552). "การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่วงอุตสาหกรรม." วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มาเรียม นิลพันธุ์. (2557). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 8. นครปฐม: ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.

เรณู จินสกุล. (2552). "การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่องพื้นที่ผิวและปริมาตร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด คอนสตรัคติวิซึ่ม ร่วมกับเทคนิคกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD)." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

โรงเรียนเทพมงคลรังษี. (2555). **หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นที่ 2 (ม.1 – ม.3)**. กาญจนบุรี: โรงเรียนเทพมงคลรังษี.

วรารณณ์ สีตานิล. (2550). "การพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนว คอนสตรัคติวิซึ่ม." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิภาส โพธิแพทย์. (2559). **เทคนิควิธีสอนหลักภาษาไทย**. เข้าถึงเมื่อ 27 เมษายน. เข้าถึงได้จาก www.youtube.com.

วุฒิพงษ์ คำเนตร. (2559). **วิธีวิทยาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้บันได 5 ขั้น ของการพัฒนาผู้เรียน** **สู่มาตรฐานสากลในศตวรรษที่ 21 (Five Steps for Student Development)**. เข้าถึงเมื่อ 27 เมษายน. เข้าถึงได้จาก wutthiphongkhamnet.blogspot.com.

ศิริพร ทาทอง. (2548). "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยเรื่อง คำกริยาและคำวิเศษณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือกัน เทคนิคกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับการสอนแบบปกติ." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ. (2559).

อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ปัญหาที่ท้าทาย. เข้าถึงเมื่อ 17 เมษายน. เข้าถึงได้จาก www.moe.go.th.

สถาบันภาษาไทย. (2555). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 : ชนิดของคำ วลี ประโยค และสัมพันธ์สาร.**

พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักงานมาตรฐานและวิชาการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช**

2542. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช**

2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551).

การพัฒนาการคิด “โดยใช้กระบวนการ GPAS”. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

สุมาลี ชัยเจริญ. (2551). **เทคโนโลยีการศึกษา หลักการ ทฤษฎี การปฏิบัติ.** ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังนานา.

สุรศักดิ์ รักษาสุข. (2556). "การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะท้องถิ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎี คอนสตรัคติวิสต์ เรื่องผลิตภัณฑ์แกะสลักหินอ่างศิลา." *ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

สุรียา กลิ่นบานชื่น. (2558). "การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการแก้ปัญหา สำหรับนักเรียนประถมศึกษา." *ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

อิสรา รุ่งอภิญา. (2558). "การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดของประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก." *ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.*

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- .....
1. ดร.ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์

ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย
วุฒิการศึกษา	ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
สถานที่ทำงาน	คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
ผู้เชี่ยวชาญ	ด้านหลักสูตร และการสอน

  2. นางมาณี ปรีกมานนท์

ตำแหน่ง	ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
วุฒิการศึกษา	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา ภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร อำเภอเมือง นครปฐม จังหวัดนครปฐม
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ กาญจนบุรี อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี
ผู้เชี่ยวชาญ	ด้านเนื้อหา

  3. นางสาวสรินนา รักอนันต์ชัย

ตำแหน่ง	ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
วุฒิการศึกษา	การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนนवलนรดิศวิทยาคม รัชมมังคลาภิเษก เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร
ผู้เชี่ยวชาญ	ด้านการวัดและประเมินผล

ภาคผนวก ข
หนังสือขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ที่ ศธ 6806 (พฐ) ๗6๖๘

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

25 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์

ด้วย นายเทิดศักดิ์ เป็ดทอง รหัสประจำตัว 57255301 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาแบบฝึกหัด
ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกรณีศึกษาวิจัย กรณีศึกษา
คอนสตรัคติวิซึม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพชยศ ไพจิตรธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (พร.) / ๗๕๕๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

25 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางมาลี ปรีกมานนท์

ด้วย นายเทิดศักดิ์ เป็ดทอง รหัสประจำตัว 57255301 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคอนสตรัคติวิซึม "

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพบูรณ์ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงนบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (สว) 7000

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

25 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวสรินนา รักษานันท์

ด้วย นายเกิดศักดิ์ เป็ดทอง รหัสประจำตัว 57255301 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามแนว
คอนสตรัคติวิซึม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยส โทวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เรื่อง ประโยคสามัญ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
เวลา 1 คาบ

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัด

ท 4.1 ม.2/2 วิเคราะห์โครงสร้างประโยคสามัญ ประโยคกรรม และประโยคซ้อน

สาระสำคัญ

ประโยคสามัญ หรือประโยคพื้นฐาน ที่เกิดจากการนำคำหรือกลุ่มคำมาเรียงต่อกันตามโครงสร้างของประโยคสามัญ การศึกษาโครงสร้างประโยคสามัญจะช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจโครงสร้างของประโยคมากขึ้น รวมถึงการนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายลักษณะของประโยคสามัญได้
2. จำแนกให้เห็นความแตกต่างของประโยคสามัญได้

สาระการเรียนรู้

1. ลักษณะของประโยคสามัญ
2. โครงสร้างของประโยคสามัญ

ทักษะ/กระบวนการ

1. การอธิบายลักษณะของประโยค
2. การนำความรู้เรื่องประโยคสามัญไปใช้ในชีวิตประจำวัน
3. การจำแนกความเหมือนและความแตกต่างของประโยคสามัญ

4. การทำงานกลุ่ม
5. การออกแบบการนำเสนอข้อมูล
6. การพูดและฟังการนำเสนอ
7. การทำงานร่วมกันเป็นทีม

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงความรู้ใหม่ (Review and connect: R)

1. ผู้สอนแสดงตัวอย่างบทสนทนาด้วยวลี แล้วให้ผู้เรียนร่วมกันแสดงบทบาทสมมติ
ในฐานะบุคคลที่ 3 เพื่อเล่าบทสนทนาด้วยวลี แล้วร่วมกันพิจารณาปัญหา
และอุปสรรคที่เกิดขึ้น

ก.	:	สวัสดีป๋ม
ข.	:	ว่าอย่างไรจ๊ะ
ก.	:	หิวอะ
ข.	:	หิวอะไร
ก.	:	ข้าว ก๋วยเตี๋ยว ขนม
ข.	:	ไปหากินสิ
ก.	:	ตึกแล้ว
ข.	:	อ้าว บ่นทำไม
ก.	:	ไม่ง่วง
ข.	:	เป็นอะไร
ก.	:	ปวด
ข.	:	อ้าว นอนก่อน
ก.	:	ฝันดี
ข.	:	นอนได้แล้ว

ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา (Making knot: M)

2. ผู้เรียนรวมกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยรวมจากคู่สองคู่ แล้วพิจารณา
แถบประโยคสามัญหน้าชั้นเรียน

ดอกกุหลาบสีแดงแห่งสวนนครสวรรค์	พี่ชายขับรถสองแถวทุกวัน
วีวีเป็นนักเรียนโรงเรียนเทพมงคลรังษี	ป่าตะโกนหาจากรูวรรณ
สุกานดาซ่อมเครื่องเสียงอย่างชำนาญ	วังกระทู้ตกระหอบ
เด็กชายกบหน้าตาเหมือนนายกมาก	โรงเรียนเทพมงคลรังษีแห่งนี้

3. ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ความเหมือน ความแตกต่างของโครงสร้างประโยคสามัญ
ในแต่ละแถบประโยค

4. ผู้เรียนพิจารณาโครงสร้างของประโยคที่มีความเหมือนกันมากที่สุด
แล้วบันทึกสมมติฐานความเข้าใจลงสมุด

ขั้นศึกษาคำความรู้ใหม่ (Searching and Comprehend: S1)

5. ผู้เรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับสมมติฐานความเข้าใจจำนวน กลุ่มละ 4 ข้อ
(เช่น ประโยคสามัญมีประธานหนึ่งตำแหน่งใช่หรือไม่ ประโยคสามัญเหมือน
ประโยคความเดียวใช่หรือไม่)

6. ผู้เรียนค้นคว้าข้อมูล เกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางหลักวิชาของประโยคสามัญ
จากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้ แล้วบันทึกผล
ด้วยแผนผังความคิด

ขั้นนำเสนอความรู้ และอภิปราย (Show and Debate: S2)

7. ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลที่ค้นคว้า แล้วพิจารณา สังเคราะห์ความถูกต้องของความรู้
ร่วมกัน พร้อมทั้งอธิบายขั้นตอนในการเรียนรู้ และกระบวนการเกิดความรู้
ที่เกิดขึ้น

ขั้นประเมินตนเอง (Self-assessment: S3)

8. ผู้เรียนร่วมกันประเมินความรู้ และพิจารณาเพื่อตอบคำถาม หรือสมมติฐาน
ความเข้าใจของกลุ่มตน ที่ตั้งขึ้น แล้วปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนาให้ถูกต้อง และ
น่าสนใจ

สื่อ / แหล่งการเรียนรู้

1. ตัวอย่างบทสนทนาด้วยวลี
2. แถบประโยค และกลุ่มคำ

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ขั้นทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงความรู้ใหม่ (Review and connect: R)

.....

.....

ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา (Making knot: M)

.....

.....

ขั้นศึกษาความรู้ใหม่ (Searching and Comprehend: S1)

.....

.....

ขั้นนำเสนอความรู้ และอภิปราย (Show and Debate: S2)

.....

.....

ขั้นประเมินตนเอง (Self-assessment: S3)

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้วิจัย

(นายเทิดศักดิ์ เป็ดทอง)

แบบทดสอบท้ายชั่วโมง
เรื่อง ประโยคสามัญ

*****

คำชี้แจง   ให้นักเรียนพิจารณาคำถามต่อไปนี้แล้ว แล้วทำเครื่องหมายกากบาท คำตอบที่ถูกต้องลงในกระดาษคำตอบ

1. ข้อใดต่อไปนี้กล่าวถูกต้องเกี่ยวกับประโยคสามัญ
  - ก. ประโยคที่ประกอบด้วยประโยคหลักกับอนุประโยค
  - ข. ประโยคที่เกิดจากการนำประโยคที่มีเนื้อความคล้ายตามกันมาเรียงต่อกัน
  - ค. ประโยคที่ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง โดยไม่มีอนุประโยค และคำเชื่อม
  - ง. ประโยคย่อยตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมเข้าเป็นประโยคเดียวกัน โดยมีคำเชื่อมเชื่อมประโยค
2. ข้อใดต่อไปนี้กล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับโครงสร้างกริยาเรียงในประโยคสามัญ
  - ก. มีกริยาวลีหลายกริยาวลี โดยไม่มีคำเชื่อมกริยาวลีเหล่านั้น
  - ข. มีกริยาวลีหลายกริยาวลีทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประธานเดียวกัน
  - ค. กริยาวลีในประโยคอาจแสดงเหตุการณ์ที่เกิดพร้อมกัน หรือต่อเนื่องกัน ฯลฯ
  - ง. กริยาวลีในประโยคสามัญสามารถทำหน้าที่ขยายคำกริยาในประโยคหลักที่เรียงต่อกัน
3. ข้อใดต่อไปนี้เป็นประโยคสามัญ
  - ก. นกกระยางตัวอ้วนใหญ่ตัวนั้น
  - ข. นางสาวจรรุวรรณั่งอยู่ในห้องสมุด
  - ค. นายวิสูตรขับรถและกินขนมในเวลาเดียวกัน
  - ง. นักเรียนที่เก็บเงิน ได้รับคำชื่นชมจากคุณครู
4. ข้อใดต่อไปนี้เป็นประโยคสามัญ
  - ก. แม่กวาดบ้านและซักผ้าเมื่อเช้านี้
  - ข. พ่อกับอาเล่นหมากรุกกันที่สวนหลังบ้าน
  - ค. ครูและนักเรียนทำความสะอาดห้องน้ำวัด
  - ง. ในขณะที่หมอตรวจคนไข้ พยาบาลก็จัดบันทึก

5. ข้อใดต่อไปนี้เป็นไม่ใช่ประโยชน์สามัญ
- ก. ป่านกินข้าวที่สีจากโรงสีข้าวประจำชุมชน
  - ข. ป๊อดเป็นตำรวจท่องเที่ยวที่จังหวัดกาญจนบุรี
  - ค. โป่งวิ่งออกกำลังกายตอนเย็นที่สนามกสิภว์ทุกวัน
  - ง. ปิงนอนหลับในห้องนอนของเธอเองตั้งแต่เมื่อป่าย

6. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเรื่องประโยชน์ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยชน์สามัญ
- ก. ต้นไม้คือทรัพยากรของโลกใบนี้
  - ข. ต้นน้ำเป็นนักเรียนต้นแบบของโรงเรียน
  - ค. ต้นเหตุที่ทำให้น้ำหวานดีใจคือพ่อแม่ของเธอ
  - ง. ต้นเป็นนักธุรกิจที่บริษัทของพ่อบุญธรรมของเขา

7. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเรื่องประโยชน์ได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยชน์สามัญ
- ก. ชมนาถวิ่งและเดินออกกำลังกายทุกวัน
  - ข. ชมพูยืนตรงร้องเพลงชาติที่โรงเรียนทุกเช้า
  - ค. ชมบวรคนสวยนักเรียนโรงเรียนเทพมงคลรังษี
  - ง. ชมพูพานเป็นตัวละครที่ปรากฏในเรื่องรามเกียรติ์

“ขจรไปซื้อของที่ตลาดนัด”

8. ข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้างของประโยคเหมือนกับข้อความข้างต้น
- ก. ดาริกาเดินและหัวเราะเสียงดังมาก
  - ข. ยศพลวิ่งขายขนมที่แม่ทำตอนเย็น
  - ค. เทวินทร์ขายหนุ่มชาวทองผาภูมิ
  - ง. พิมพานอนดูทีวีในห้องนอน

“นกเอี้ยงเกาะหลังความเฒ่า”

9. ข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้างของประโยคเหมือนกับข้อความข้างต้น
- ก. พี่หม่อว่ายน้
  - ข. คุณย่าตำหมาก
  - ค. รถวิ่งบนถนน
  - ง. ผมคือใคร

“ป่าวิชุดากำลังกินอาหารที่ร้านลุงฟ่อง”

10. ข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้างของประโยคไม่เหมือนกับข้อความข้างต้น

- ก. พี่สาวของผมชอบออกกำลังกายทุกวัน
- ข. น้ำคำถ่ายรูปดอกไม้ในสวนสาธารณะ
- ค. เขาแบกกระสอบข้าวไปเก็บที่หลังบ้าน
- ง. แม่ขับรถจักรยานยนต์บนถนนแสงชูโต

แบบทดสอบก่อนเรียน

เรื่องประโยค

*****

คำชี้แจง   ให้นักเรียนพิจารณาคำถามต่อไปนี้แล้ว แล้วทำเครื่องหมายกากบาท คำตอบที่ถูกต้องลงในกระดาษคำตอบ

“แก้วเป็นประธานนักเรียนของโรงเรียนเทพมงคลรังษี”

1. ข้อใดต่อไปนี้ **ไม่ใช่** ลักษณะเฉพาะของประโยคข้างต้น

ก. มีภาคประธาน	1	ตำแหน่ง
ข. มีภาคแสดง	1	ตำแหน่ง
ค. มีคำกริยา	1	ตำแหน่ง
ง. มีกรรม	1	ตำแหน่ง

“เด็กชายกบเป็นนักเรียนโรงเรียนเทพมงคลรังษี เขาชอบว่ายน้ำและวิ่งตอนเย็น ทุกวัน เขาชวนตั้ม ซึ่งเป็นเพื่อน ร่วมชั้นเรียน ของเขาที่อ้วนมากไปออกกำลังกายเสมอแต่เขาก็ต้อง ผิดหวังเพราะตั้มมักจะปฏิเสธเขากลับมา”

2. จากบทความข้างต้น ปรากฏประโยคสามัญกี่ประโยค

ก. หนึ่งประโยค	ข. สองประโยค
ค. สามประโยค	ง. สี่ประโยค

3. ข้อใดต่อไปนี้เรียงประโยค**ไม่ถูกต้อง**ตามโครงสร้างประโยคสามัญ

- น้ำฝนทำงานพิเศษตอนเย็นทุกวันเพื่อเก็บเงินศึกษาต่อ
- น้ำชากำลังปรุงอาหารในครัวด้านหลังของโรงอาหาร
- น้ำหวานคุณภาพยี่ห้อที่ห้างสรรพสินค้าเมื่อวานนี้
- น้ำตาลวิ่งในสวนสาธารณะของหมู่บ้านทุกเช้า

4. ข้อใดต่อไปนี้เรียงประโยค**ได้ถูกต้อง**ตามโครงสร้างประโยคสามัญ

- สีเขียวจดหมายถึงพี่ชายที่ทำงานที่กรุงเทพมหานคร
- ซากำล้างถ้วยโทรศัพท์และขับรถตู้ในเวลาเดียวกัน
- สุนอนบนโซฟาสีน้ำเงินที่พ่อเพิ่งซื้อเมื่อวานนี้
- ส้มเด็ดดอกกุหลาบสีแดงจากสวนหน้าบ้าน

5. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเรียงประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคสามัญ

- ก. ปลาเป่าลูกโป่งสีแดงลายดอกไม้
- ข. ปิ่นเขย่าเซียมซีที่วัดถาวราราม
- ค. ปิ่นติระนาดของพ่ออย่างคล่องแคล่ว
- ง. ปอภูมือเสมอเมื่อเขารู้สึกเสียความมั่นใจ

6. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเรียงประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคสามัญ

- ก. โหน่งรำไทยแต่หนึ่งต้นจินตลีลา
- ข. หนึ่งชื่อขนมหวานในงานถนนคนเดิน
- ค. หนึ่งร้องเพลง และกินข้าวตอนพักเที่ยง
- ง. หนึ่งวิ่งบนถนนที่ อบต. พังสร้างเสร็จทุกเช้า

“ครูที่รณัฐตรวจสมุดการบ้านของนักเรียน ม.2/9”

7. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้างเหมือนประโยคข้างต้น

- ก. แม่กินขนมและไอศกรีมที่ร้านอาหาร
- ข. พ่อเลื่อยไม้มะขามต้นข้างบ้าน
- ค. พี่คือวีรบุรุษในดวงใจของผม
- ง. น้องอ่านหนังสือที่ลุงซื้อให้

“ธมลวรรณคือหญิงสาวที่โชคดีที่สุดในคำศึนี้”

8. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้างเหมือนจากประโยคข้างต้น

- ก. ลูกเกิดเป็นนางงามตัวแทนจังหวัดราชบุรี
- ข. ลูกน้ำซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล จำนวน 2 ใบ
- ค. ลูกเต่าใส่เสื้อสีแดงสดลายลูกไม้จากร้านของป่า
- ง. ลูกกอล์ฟได้รับรางวัลชนะเลิศการแข่งขันวิ่งมาราธอน

“มยุรานั่งกินข้าวในโรงอาหารของโรงเรียน”

9. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้างเหมือนประโยคข้างต้น

- ก. แววยืนอ่านบทความบนป้ายนิเทศของพี ม.6
- ข. วินอนและทำงานในห้องพยาบาลของโรงงาน
- ค. วัฒนวิ่งในสวนสาธารณะที่พ่อชอบไปเดินเล่น
- ง. เวชแกะสลักผลไม้ในตู้เย็นที่แม่จับฉลากได้

“เด็กชายกบหลุบหัวแมว”

10 . ประโยคในข้อใดต่อไปนี้เป็นประโยคที่เหมือนประโยคข้างต้น

- ก. ผมเตะลูกบอลสามลูกตรงนั้น
- ข. เธอคือคนที่ดีที่สุดในห้องเรา
- ค. ผิวของเธอขวรวรากับกระต๊าษ
- ง. ท่านนายกเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนนี้

แบบทดสอบหลังเรียน

เรื่องประโยค

*****

คำชี้แจง   ให้นักเรียนพิจารณาคำถามต่อไปนี้แล้ว แล้วทำเครื่องหมายกากบาท คำตอบที่ถูกต้องลงในกระดาษคำตอบ

“เด็กชายกบเป็นนักเรียนโรงเรียนเทพมงคลรังษี เขาชอบว่ายน้ำและวิ่งตอนเย็น ทุกวัน เขาชวนตั้มซึ่งเป็นเพื่อน ร่วมชั้นเรียน ของเขาที่อ้วนมากไปออกกำลังกายเสมอแต่เขาก็ต้อง ผิดหวังเพราะตั้มมักจะปฏิเสธเขากลับมา”

1. จากบทความข้างต้น ปรากฏประโยคสามัญที่ประโยค

ก. หนึ่งประโยค   ข. สองประโยค   ค. สามประโยค   ง. สี่ประโยค

“มยุรานั่งกินข้าวในโรงอาหารของโรงเรียน”

2. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้ มีโครงสร้าง**เหมือน**ประโยคข้างต้น

ก. แววยืนอ่านบทความบนป้ายนิเทศของพี ม.6
ข. วินอนและทำงานในห้องพยาบาลของโรงงาน
ค. วัฒนวิ้งในสวนสาธารณะที่พ่อชอบไปเดินเล่น
ง. เวชแกะสลักผลไม้ในตู้เย็นที่แม่จับฉลากได้

“แก้วเป็นประธานนักเรียนของโรงเรียนเทพมงคลรังษี”

3. ข้อใดต่อไปนี้ **ไม่ใช่**ลักษณะเฉพาะของประโยคข้างต้น

ก. มีภาคประธาน	1	ตำแหน่ง
ข. มีภาคแสดง	1	ตำแหน่ง
ค. มีคำกริยา	1	ตำแหน่ง
ง. มีกรรม	1	ตำแหน่ง

“เด็กชายกบลูบหัวแมว”

4. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้ เป็นประโยคที่**เหมือน**ประโยคข้างต้น

ก. ท่านนายกเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนนี้
ข. ผิวของเธอขาวราวกับกระดาษ
ค. เธอคือคนที่ดีที่สุดในห้องเรา
ง. ผมเตะลูกบอลสามลูกตรงนั้น

5. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเรื่องประโยค**ไม่ถูกต้อง**ตามโครงสร้างประโยคสามัญ
- ปอญมือเสมอเมื่อเขารู้สึกเสียความมั่นใจ
  - ปีนตึระนาดของพ่ออย่างคล่องแคล่ว
  - ปิ่นเขย่าเซียมซีที่วัดถาวราราม
  - ปลาเป่าลูกโป่งสีแดงลายดอกไม้
6. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้าง**เหมือน**ประโยคข้างต้น
- แม่กินขนมและไอศกรีมที่ร้านอาหาร
  - พ่อเลื่อยไม้มะขามต้นข้างบ้าน
  - พี่คือวีรบุรุษในดวงใจของผม
  - น้องอ่านหนังสือที่ลุงซื้อให้
7. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเรื่องประโยค**ได้ถูกต้อง**ตามโครงสร้างประโยคสามัญ
- เหม่งวิ่งบนถนนที่ อบต.พึ่งสร้างเสร็จทุกเช้า
  - น้องร้องเพลง และกินข้าวตอนพักเที่ยง
  - หนึ่งซื้อขนมหวานในงานถนนคนเดิน
  - โหน่งรำไทยแต่หนึ่งเต้นจินตลีลา
- “ครูที่รณัฐตรวจสมุดการบ้านของนักเรียน ม.2/9”
8. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้าง**เหมือน**ประโยคข้างต้น
- น้องอ่านหนังสือที่ลุงซื้อให้
  - พี่คือวีรบุรุษในดวงใจของผม
  - พ่อเลื่อยไม้มะขามต้นข้างบ้าน
  - แม่กินขนมและไอศกรีมที่ร้านอาหาร
- “ฉมลวรรณคือหญิงสาวที่โชคดีที่สุดเ็นคำคีนนี้”
9. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้มีโครงสร้าง**เหมือน**จากประโยคข้างต้น
- ลูกกอล์ฟได้รับรางวัลชนะเลิศการแข่งขันวิ่งมาราธอน
  - ลูกเต่าใส่เสื้อสีแดงสดลายลูกไม้จากร้านของป่า
  - ลูกน้ำซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล จำนวน 2 ใบ
  - ลูกเกิดเป็นนางงามตัวแทนจังหวัดราชบุรี
10. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเรื่องประโยค**ไม่ถูกต้อง**ตามโครงสร้างประโยคสามัญ
- น้ำตาลวิ่งในสวนสาธารณะของหมู่บ้านทุกเช้า
  - น้ำหวานดูภาพยนตร์ที่ห้างสรรพสินค้าเมื่อวานนี้
  - น้ำชากำลังปรุงอาหารในครัวด้านหลังของโรงอาหาร
  - น้ำฝนทำงานพิเศษตอนเย็นทุกวันเพื่อเก็บเงินศึกษาต่อ

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 ที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค
 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนให้มากที่สุด

ผู้ประเมิน เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง

- เกณฑ์การประเมิน
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด
  - 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
  - 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
  - 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
  - 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

ลำดับ ที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้						
1.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม					
2.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียน มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และกลุ่ม					
3.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน					
4.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียน สามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างอิสระ					
5.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียน เกิดความคิดที่หลากหลาย					
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา					
2.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด					

ลำดับ ที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนไม่สับสน					
4.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับประสงค์การเรียนรู้ที่แจ้งไว้					
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิดและตัดสินใจ					
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
6.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง					
7.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น					
8.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน					
ประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้เข้าใจเรื่องประโยชน์ได้มากขึ้น					
2.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้านำเสนอความรู้ ความคิด					
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นช่วยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง					
4.	ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในวิชาอื่น					
5.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้นของผู้เรียน					
6.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อนอย่างหลากหลาย					
7.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการพิจารณาแก้ไข และพัฒนาความรู้ ของตัวเอง					

ภาคผนวก ง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และคะแนนผลการทดสอบ

ตารางที่ 11 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1 เรื่อง วลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ลำดับ ที่	เนื้อหา	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	กิจกรรมสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.	กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.	ขั้นตอนของกิจกรรมมีความต่อเนื่อง เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรม ตามขั้นตอนได้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	กิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	สื่อการเรียนรู้เหมาะสม ตรงตาม จุดประสงค์	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 12 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 2 เรื่อง ประโยคสามัญ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตาม
แนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ลำดับ ที่	เนื้อหา	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	กิจกรรมสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.	กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.	ขั้นตอนของกิจกรรมมีความต่อเนื่อง เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรม ตามขั้นตอนได้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	กิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	สื่อการเรียนรู้เหมาะสม ตรงตาม จุดประสงค์	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 13 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3 เรื่อง ส่วนเติมเต็ม ส่วนขยาย และบุพพท ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ลำดับ ที่	เนื้อหา	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	กิจกรรมสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
2.	กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.	ขั้นตอนของกิจกรรมมีความต่อเนื่อง เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรม ตามขั้นตอนได้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.	กิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	สื่อการเรียนรู้เหมาะสม ตรงตาม จุดประสงค์	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 14 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4 เรื่อง ประโยชน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ลำดับ ที่	เนื้อหา	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	กิจกรรมสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
2.	กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.	ขั้นตอนของกิจกรรมมีความต่อเนื่อง เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรม ตามขั้นตอนได้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.	กิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	สื่อการเรียนรู้เหมาะสม ตรงตาม จุดประสงค์	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 15 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 5 เรื่อง ประโยคซ้อน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S
ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ลำดับ ที่	เนื้อหา	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	กิจกรรมสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
2.	กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.	ขั้นตอนของกิจกรรมมีความต่อเนื่อง เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรม ตามขั้นตอนได้	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
5.	กิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	สื่อการเรียนรู้เหมาะสม ตรงตาม จุดประสงค์	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 16 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
2.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
3.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 17 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ประโยคสามัญ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
2.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 18 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ส่วนเติมเต็ม ส่วนขยาย และบุพพท ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
2.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
3.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 19 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ประโยคกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 20 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ประโยคซ้อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
2.	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 21 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
11.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
12.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
13.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
16.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
17.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
18.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
19.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
20.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
21.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
22.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
23.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
24.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 21 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
25.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
26.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
27.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
28.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
29.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
30.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
31.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
32.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
33.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
34.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
35.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
36.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
37.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
38.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
39.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
40.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
41.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
42.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
43.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
44.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
45.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
46.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
47.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
48.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 21 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
49.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
50	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
51.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
52.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
53.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
54.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
55.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
56.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
57.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
58.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
59.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
60.	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 22 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อของแบบทดสอบ ก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
1.	0.93	ง่ายมาก	0.13	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
2.	0.52	ปานกลาง	0.80	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
3.	0.17	ยากมาก	0.08	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
4.	0.52	ปานกลาง	0.52	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
5.	0.24	ค่อนข้างยาก	0.36	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ตัดทิ้ง
6.	0.69	ค่อนข้างง่าย	0.46	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
7.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.53	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
8.	0.69	ค่อนข้างง่าย	0.33	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
9.	0.69	ค่อนข้างง่าย	0.33	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
10.	0.93	ง่ายมาก	0	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
11.	0.72	ค่อนข้างง่าย	0.53	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
12.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.39	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
13.	0.34	ค่อนข้างยาก	0.30	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
14.	0.72	ค่อนข้างง่าย	0.40	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
15.	0.17	ยากมาก	0.36	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ตัดทิ้ง

ตารางที่ 22 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อของแบบทดสอบ ก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
16.	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.60	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
17.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.67	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
18.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.53	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
19.	0.59	ปานกลาง	0.39	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
20.	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.32	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
21.	1	ง่ายมาก	0	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
22.	0.72	ค่อนข้างง่าย	0.40	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
23.	0.55	ปานกลาง	0.46	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
24.	0.59	ปานกลาง	0.40	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
25.	0.28	ค่อนข้างยาก	0.02	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
26.	0.55	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
27.	0.83	ง่ายมาก	0.06	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
28.	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.32	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
29.	0.45	ปานกลาง	0.51	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
30.	0.28	ค่อนข้างยาก	0.12	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง

ตารางที่ 22 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อของแบบทดสอบ ก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
31.	0.55	ปานกลาง	0.46	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
32.	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.32	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
33.	0.55	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
34.	0.86	ง่ายมาก	0.13	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
35.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.53	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
36.	0.21	ค่อนข้างยาก	0.16	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
37.	0.28	ค่อนข้างยาก	0.43	จำแนกได้ดี	ตัดทิ้ง
38.	0.48	ปานกลาง	0.44	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
39.	0.83	ง่ายมาก	0.06	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
40.	0.59	ปานกลาง	0.53	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
41.	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.32	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
42.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.39	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
43.	0.59	ปานกลาง	0.53	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
44.	0.41	ปานกลาง	0.44	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
45.	0.83	ง่ายมาก	0.20	จำแนกได้พอใช้ แต่ต้องปรับปรุง	ตัดทิ้ง
46.	0.34	ค่อนข้างยาก	0.30	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ตัดทิ้ง

ตารางที่ 22 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อของแบบทดสอบ ก่อนเรียน – หลังเรียน เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
47.	0.55	ปานกลาง	0.59	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
48.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.46	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
49.	0.9	ง่ายมาก	0.06	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
50.	0.48	ปานกลาง	0.59	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
51.	0.55	ปานกลาง	0.46	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
52.	0.69	ค่อนข้างง่าย	0.33	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
53.	0.83	ง่ายมาก	0.06	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
54.	0.24	ค่อนข้างยาก	0.09	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
55.	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.32	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
56.	0.24	ค่อนข้างยาก	-0.06	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง
57.	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.46	จำแนกได้ดี	ใช้ได้
58.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.39	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
59.	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.39	จำแนกได้ดีพอสมควร อาจต้องปรับปรุง	ใช้ได้
60.	0.96	ง่ายมาก	0.07	ไม่สามารถจำแนกได้ ต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง

ค่าความเที่ยง (Reliability) จากวิธีการของ คูเดอร์ – ริชาร์ดสัน 20 (KR 20) = 0.78

ตารางที่ 23 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการ
เรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

ลำดับ ที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ด้านบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้						
1.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียน มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และ กลุ่ม	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียน มี ความกระตือรือร้น ในการเรียน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียน สามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ ได้อย่างอิสระ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	บรรยากาศในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนเกิด ความคิดที่หลากหลาย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยน ความรู้ความคิด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 23 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการ
เรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ลำดับ ที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นลำดับขั้นตอนไม่สับสน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่แจ้งไว้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิดและ ตัดสินใจ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างความรู้ ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำ ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน ของผู้เรียน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผล ให้เข้าใจเรื่องประโยคได้มากขึ้น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้านำเสนอ ความรู้ ความคิด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 23 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ด้วยการจัดการ
เรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

ลำดับ ที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
3.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้น ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.	ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ ในวิชาอื่น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถพัฒนาทักษะการคิด ที่สูงขึ้นของผู้เรียน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อน อย่างหลากหลาย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จัก การพิจารณาแก้ไข และพัฒนา ความรู้ของตัวเอง	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 24 แสดงผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้

นักเรียนคนที่	แบบทดสอบก่อนเรียน Pretest	แบบทดสอบหลังเรียน Posttest	ค่าความต่าง
1	15	33	18
2	9	32	23
3	12	32	20
4	14	33	19
5	13	34	21
6	6	29	23
7	12	32	20
8	10	29	19
9	5	30	25
10	17	33	16
11	11	32	21
12	11	30	19
13	16	31	15
14	15	35	20
15	11	33	22
16	8	29	21
17	18	35	17
18	18	36	18
19	12	31	19
20	10	34	24
21	17	33	16
22	13	29	16
23	18	35	17
24	19	30	11

ตารางที่ 24 แสดงผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ (ต่อ)

นักเรียนคนที่	แบบทดสอบก่อนเรียน Pretest	แบบทดสอบหลังเรียน Posttest	ค่าความต่าง
25	22	37	15
26	16	29	13
27	17	31	14
28	23	38	15
29	16	32	16
30	9	30	21
31	13	32	19
32	11	31	20
33	17	33	16
34	16	33	17
35	19	31	12
36	18	30	12
37	17	34	17
($\bar{x}$)	14.16	32.19	
S.D.	4.20	2.31	

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายเทิดศักดิ์ เป็ดทอง
วัน เดือน ปี เกิด	5 กันยายน 2531
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลพหลพลพยุหเสนา จังหวัดกาญจนบุรี
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา แขนงวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2561 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม
ที่อยู่ปัจจุบัน	20/2 หมู่ที่ 3 ตำบลท่ามะขาม อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี

